

المؤسسة الإسلامية للشباب

Fondazioni i Rinisë Islame
Stiftung der Islamischen Jugend
Foundation of Islamic Youth

Seebacherstrasse 67
CH-8052 Zürich
☎ + 41 (0) 43 300 16 70

www.islamischen.ch
✉ Islamischen@freesurf.ch
info@islamischen.ch

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

N ë emër të A ll-llahut, të Gjithëmëshirshmit, M ëshiruesit!

TRIUMFI I TË VËRTETËS

Rahmetullah el-Hindi

Botuar nga: Logos-A

Të gjitha të drejtat e këtij libri i takojnë botuesit

NJOHJE ME AUTORIN E LIBRIT	7
FJALA E PËRKTHYESIT	10
UMMETI I MADH DHE MUHAMMEDI ALEJHIS SELAM.....	14
A EKZISTON EMRI AHMED NË BIBËL?	19
PARALAJMËRIMI I BIRIT TË ZOTIT.....	21
VËSHTRIM I HOLLËSISHËM I PARALAJMËRIMEVE TË BIBLËS PËR MUHAMMEDI ALEJHIS-SELAM	24
HYRJA E AUTORIT.....	27
PARATHËNIE	28
KREU I	40
SQARIMI I LIBRAVE TË TEURATIT (DHJATËS SË VJETËR) DHE TË INXHILIT (DHJATËS SË RE)	40
PJESA E PARË.....	40
SQARIMI I EMRAVE DHE I NUMËRIMIT TË TYRE.....	40
PJESA E DYTË.....	43
PJESA E TRETË.....	49
SQARIMI SE ATA LIBRA JANË PËRPLOT KONTRADIKTA DHE GABIME	49
KAPTINA E PARË.....	49

SQARIMI I KONTRADIKTAVE.....	49
KAPTINA E DYTË.....	52
PJESA E KATËRT.....	55
SQARIMI SE ITHTARËT E LIBRIT NUK MUND TË PRETENDOJNË SE ÇDO LIBËR I TEURATIT DHE INXHILIT U SHKRUA ME INSPIRIM.....	55
KREU II.....	59
VËRTETIMI I DEVIJIMIT.....	59
QËLLIMI I PARË.....	60
VËRTETIMI I DEVIJIMIT VERBAL ME ZËVENDËSIM.....	60
QËLLIMI I DYTË.....	63
VËRTETIMI I DEVIJIMIT VERBAL ME SHTIM.....	63
QËLLIMI I TRETË.....	66
VËRTETIMI I DEVIJIMIT VERBAL ME MANGËSIRA.....	66
KREU III.....	68
VËRTETIMI I ANULIMIT.....	68
KREU IV.....	76
ZHVLEFTËSIMI I TRINISË.....	76

PARATHËNIA	76
PJESA E PARË	77
ZHVLEFTËSIMI I TRINISË ME ARGUMENTE LOGJIKE	77
PJESA E DYTË	81
ZHVLEFTËSIMI I TRINISË ME THËNIET E JEZUSIT	81
PJESA E TRETË	84
ZHVLEFTËSIMI I ARGUMENTEVE TË IMITUARA NË HYJNINË E ISAUT ALEJHIS-SELAM	84
KREU V	88
VËRTETIMI SE KUR'ANI ËSHTË FJALË E ZOTIT, MREKULLI DHE MËNJANIM I DYSHIMEVE TË PRIFTËRINJVE	88
DHE	88
STUDIMI RRETH VËRTETËSISË SË THËNIEVE TË MUHAMMEDIT ALEJHIS-SELAM TË TRANSMETUARA NË LIBRAT AUTENTIKË (KUTUBUS-SITTE)	88
PJESA E PARË	88
PJESA E DYTË	97
MËNJANIMI I DYSHIMEVE TË PRIFTËRINJVE NË KUR'ANIN FAMËLART	97
PJESA E TRETË	107
ARGUMENTIMI I VËRTETËSISË SË HADITHEVE TË TRANSMETUARA NË LIBRAT AUTENTIKË	107

PJESA E KATËRT.....	115
MËNJANIMI I DYSHIMEVE TË PRIFTËRINJVE RRETH HADITHEVE TË MUHAMMEDIT ALEJHIS-SELAM.....	115
KREU VI	124
VËRTETIMI I SHPALLJES SË MUHAMMEDIT ALEJHIS-SELAM DHE MËNJANIMI I SHPIFJEVE TË PRIFTËRINJVE.....	124
PJESA E PARË.....	124
VËRTETIMI I SHPALLJES SË MUHAMMEDIT ALEJHIS-SELAM.....	124
PARALAJMËRIMI I PARË:	134
PARALAJMËRIMI I DYTË:	136
PARALAJMËRIMI I TRETË:	137
PARALAJMËRIMI I KATËRT:	139
PARALAJMËRIMI I PESTË:	140
PJESA E DYTË.....	141
MËNJANIMI I SHPIFJEVE.....	141

“O ithtarë të Librit (të Teuratit dhe Inxhilit), ejani (të bashkohemi) në një fjalë që është e njëjtë (e drejtë) mes nesh dhe mes jush; të mos adhurojmë askë pos All-llahut, të mos i bëjmë Atij askënd shok, të mos konsiderojmë njëri-tjetrin zotër pos All-llahut! Nëse ata refuzojnë, ju thuani: “Dëshmoni pra, se ne jemi muslimanë (besuam në një Zot dhe plotësisht iu dorëzuam Atij)!”

(Ali Imran: 64)

NJOHJE ME AUTORIN E LIBRIT

Autor i veprës “Triumfi i të Vërtetës” është Rahmetullah Ibn Halil El-Kejranevi El-Othmani, prej pasardhësve të emrit të besimtarëve, burrit të dy dritave (dy bijave të Muhammedit alejhis-selam), Othman Ibn Afanit radiallahu teala anhu.

Rahmetullahu u lind në fshatin Kejrane që ishte pjesë e kryeqytetit të Indisë, Delhi, më 1.5.1233 h.= 9.3.1818 në një familje të njohur për nga traditat fetare, devotshmëria, dituria, mjekësia, pozitat e larta dhe pasurinë e madhe të saj.

Në moshën dymbëdhjetëvjeçare mësoi Kur’anin përmendësh, kurse gjuhën arabe, persishten dhe urdishten (flitet në Pakistan dhe Afganistan) i mësoi prej të afërmeve të tij, pastaj regjistroi shkollën e lartë në Delhi dhe prej atje u shpërngul në Leknavi. Pas mbarimit të studimeve themeloi medresenë fetare në Kejrane ku i kryesonte tubimet mësimore dhe të fetvave (dispozita

të shariatit). Gjatë asaj kohe përpiloi pesëmbëdhjetë libra ku në nëntë prej tyre u kundërvihet kryqtarëve, ndërsa vepra e fundit dhe më kryesore e tij është “Triumfi i të Vërtetës”.

Rahmetullahu debatoi me kryetarin e misionarëve të krishterë në Indi, priftin dr. Fender për çështjet e anulimit dhe devijimit dy ditë me radhë: të hënën dhe të martën më 11-12.7.1270h. = 10-11.4.1854 të erës së re. Ky debat i madh u mbajt para një numri të konsiderueshëm të dijetarëve muslimanë, krishterë, hindusë, anglezë dhe gazetarë. Dr. Fender dhe ndihmësi i tij prifti Frengj, gjatë këtij debati pranuan se në Bibël janë bërë devijime në më shumë se 30000 vende, por më pastaj refuzuan të debatojnë për temat tjera që ishin të caktuara (ju konkludoni vetë për çfarë arsye).

Dijetari Rahmetullah emigroi në Mekken e bekuar ku arriti më 1278 h. = 1862 të erës së re dhe mori lejen që të ligjërojë në xhaminë e Qabesë. Në Qabe themeloi një shkollë të re, në të cilën numri i studentëve gjithnjë e më tepër shtoej, meqë ajo karakterizohej me një sistematizim dhe plan të ri sipas sistemit të shkollave bashkëkohore.

Dijetari Rahmetullah e vizitoi Stambollin, që atëbotë ishte kryeqytet i Halifatit OSMAN, me çrast e priti halifi Abdulaziz Han, All-llahu e mëshiroftë, në pallatin e tij në muajin Rexheb më 1280h (dhjetori i vitit 1863). Kur halifi dëgjoi çështjen e debatit të madh, u habit me aftësinë dhe zotësinë e madhe të Rahmetullahut në krahasimin e feve, andaj kërkoi prej tij të përpilojë një libër në gjuhën arabe që do të përfshinte të pesë çështjet e shtruara në debat, kështu që ai e filloi përpilimin e librit më 16 Rexheb të vitit 1280h dhe e përfundoi në fund të muajit Dhulhixhe të të njëjtit vit. Pasi e mbaroi përpilimin e librit, ai e titulloi me titullin “*Triumfi i të Vërtetës*”, andaj ky titullim i përshtatej kuptimit dhe përmbajtjes, sepse ai në të iu përgjigj shpifjeve të priftit Fender

të thëna në librin e tij “Kandari i të vërtetës” me argumente solide dhe të prera. Po ashtu, nxiti të gjithë orientalistët dhe misionarët t’i përgjigjen librit të tij “Triumfi i të Vërtetës” ose së paku vetëm një kreu të tij, por ky libër u bë barrikadë e padepërtueshme për misionarët dhe shpifjet e tyre ndaj Islamit, Kur’anit dhe Muhammedit alejhis-selam. Ai ishte (dhe mbetet) burim shkencor autentik për studentët dhe hulumtuesit e të vërtetës dhe për të specializuarit në këtë degë. Ky libër është studim i hollësishëm kritik i Biblës, në të cilin dijetari vërtetoi ekzistimin e anulimit dhe të devijimit në Bibël, gjithashtu zhvlerësoi në të Doktrinën e Trinisë dhe hyjnisë së Isaut alejhis-selam, si dhe vërtetoi në të mrekullinë e Kur’anit famëlart dhe të Shpalljes së Muhammedit alejhis-selam. Përfundimisht iu përgjigj dyshimeve e shpifjeve të orientalistëve dhe misionarëve kundër Islamit, Muhammedit alejhis-selam dhe Kur’anit.

Kur dijetari Rahmetullah përfundoi përpilimin e librit “Triumfi i të Vërtetës”, ia dorëzoi halifit Abdulaziz Han si dhuratë kopjen që e shkroi në arabisht me dorën e vet, e pastaj u kthye në Mekken e shenjtë që ta vazhdojë udhëheqjen dhe edukimin në shkollën e tij brenda Harem El-Mekij (brenda Qabesë), por meqë ajo shkollë nuk mjaftonte për të gjithë studentët, Rahmetullahu themeloi një shkollë të re jashtë Harem El-Meki-së duke refuzuar që shkolla të emërtohet me emrin e tij, prandaj ajo u emërua “Shkolla Savletije”. Savletija ishte një grua bamirëse muslimane e Indisë, e cila kontribuoi në ndërtimin e shkollës (emri i plotë i saj është Savlet En-Nisa). Kjo shkollë gjendet në rrugën Esh-shubejke të Haretu El-bab (vend në Mekke), e cila u hap në muajin Muharrem të vitit 1291h. Ajo ishte shkolla e parë e rregullt jo vetëm në Mekke, por edhe në tërë Hixhazin (krahinë në Arabinë Saudite).

Shkolla Savletije ende vazhdon të punojë deri në ditët tona nën udhëheqjen e profesorit Mesud Selim Rahmetullah. Asistent i tij në udhëheqje është i biri i tij, profesori Maxhid Seid - All-llahu u qoftë në ndihmë.

Bekimi dhe paqja qofshin mbi zotëriun dhe të dashurin tonë Muhammedin alejhis-selam, Të Dërguarin analfabet, si dhe paqja qoftë mbi vëllezërit e tij të tjerë nga të Dërguarit, kurse lutja jonë e fundit është: “Falënderimi i qoftë All-llahut! Zotit të botëve!”.

Dr. Muhamed Ahmed Abdulkadir Melkavi

Universiteti i Mbretit Saudit

Fakulteti Pedagogjik

Katedra e Kulturës Islame

16 Xhumadel-Ahire 1412h.

FJALA E PËRKTHYESIT

“Thuaju (Muhammed): “O ithtarë të Librit (të Teuratit dhe Inxhilit), ejani (të bashkohemi) në një fjalë që është e njëjtë (e drejtë) mes nesh dhe mes jush; të mos adhurojmë askë pos All-llahut, të mos i bëjmë Atij askënd shok, të mos e konsiderojmë njëri-tjetrin zotër pos All-llahut! Nëse ata

refuzojnë, ju thuani: “Dëshmoni pra, se ne jemi muslimanë (besuam në një Zot dhe plotësisht iu dorëzuam Atij)! (Ali Imran:64)

“Ibrahimi nuk ishte as hebre (çifut) e as krishter, por ishte musliman (i dorëzuar ndaj Zotit) i pastër, dhe nuk ishte prej politeistëve” (Ali Imran:67).

“E kush kërkon fe tjetër përveç Fesë Islame, atij kursesi nuk i pranohet ajo (te Zoti), dhe ai në botën tjetër është nga të shkatërruarit” (Ali Imran:85).

“Edhe nga ithtarët e Librit (Teuratit dhe Inxhilit) ka të tillë (Muhammed) që besojnë All-llahun, besojnë atë që u është shpallur juve dhe besojnë atë që u është shpallur atyre, janë të bindur ndaj All-llahut, ajetet e All-llahut nuk i shesin me pak sende të kësaj jete. Të tillët kanë shpërblimin e vet te Zoti i tyre, e All-llahu është llogaritës i shpejtë” (Ali Imran:199).

“Për Atë që në dorën e Tij është jeta ime! Nëse dëgjon për mua dikush prej këtij ummeti: qoftë ai hebre apo krishter, vdes dhe nuk beson në atë që më është shpallur, do të jetë banor i xhehennemit (ferrit)”. (Muhammedi alejhis-selam).

“Mos u besoni ithtarëve të Librit e as mos i përgënjeshtroini, por thuani: ne i besuam All-llahut dhe asaj që na u shpall neve, si dhe asaj që iu shpall Ibrahimit, Ismailit, Is'hakut, Jakubit dhe pasardhësve të tyre (që ishin të ndarë në dymbëdhjetë fise), dhe besojmë në atë që iu dha Musaut, Isaut dhe atë që iu dha të dërguarve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë dallim në asnjërin prej tyre dhe ne vetëm Atij i jemi dorëzuar (muslimanët)” (Muhammedi alejhis-selam).

Lexues i dashur! All-llahu në Kur'anin famëlart i kushtoi kujdes të veçantë çështjes së hebrenjve dhe të krishterëve, meqë si Musau ashtu edhe Isau alejhis-selam ishin të dërguar të zgjedhur të

All-llahut dhe që të dy posedonin Libër të shpallur nga All-llahu. Të dy këta të dërguar i thirrnin njerëzit në atë që thirrën të gjithë vëllezërit e tyre prej Ademit e deri te Muhammedi alejhis-selam: “askush tjetër të mos adhurohet përveç Zotit”. Hebraizmi dhe Krishterimi patën ndikim të mëdh në jetën e përditshme, por pas devijimit të tyre, të dyja këto fe, me burim të përbashkët, pretendonin se janë në rrugë të vërtetë.

Prandaj, All-llahu dërgoi të Dërguarin e Tij të fundit, Muhammedin alejhis-selam, të paralajmëruar në Teurat dhe Inxhil. Natyrisht, Bibla e sotme nuk prezanton Teuratin dhe Inxhilin që iu zbritën Musaut dhe Isaut alejhis-selam, kurse argumentet për këtë janë të shumta, por mjaftojnë argumentet e qarta që janë cekur në këtë libër.

Mirëpo, edhe pse në Bibël kanë ndodhur devijime të mëdha, prapëseprapë në të ekzistojnë tekste që përputhen me citatet e Kur'anit. Kjo është një urtësi e All-llahut dhe argument i gjallë për çdo hebre apo të krishter që sinqerisht i beson dhe i frikohet Zotit. Gjithashtu me këtë All-llahu ka dashur që paralajmërimet e cekura në të të mbesin deri në ditët tona, që të jenë dritë flakëruese për ata që sinqerisht e duan Zotin dhe dëshirojnë të jenë nën hijen e Tij.

Lexues i dashur! Autori në këtë libër ka prezentuar burimet themelore të Hebraizmit dhe Krishterimit, e nuk është bazuar në burime jo të rëndësishme apo të dorës së dytë, sikur e kanë shprehur të veprojnë të krishterët, hebrenjtë apo ateistët kur e sulmojnë Islamin. Assesi bota krishtere, sot nuk e prezanton Krishterimin, prandaj nuk është e logjikshme të merren si shembull të fesë krishtere ata që fare nuk praktikojnë mësimet e saj, e të tillë ka shumë. Prandaj për të qenë besimtar i mirë nuk mjafton të keshë vetëm qëllim të përcaktuar, kurse në anën tjetër të bësh vepra që janë në kundërshtim me mësimet e fesë. Kjo është thënie të cilën hebrenjtë e shpikën

duke thënë: Qëllimi arsyeton metodën (bëhet fjalë për kryerjen e veprave). Gjithashtu ne muslimanët nuk mund të jemi muslimanë të vërtetë përderisa nuk praktikojmë ligjet e Zotit, që janë ligje të plota, universale dhe të drejta, meqë ato janë nga Ai që vetë e krijoi njeriun.

Përkaj gjithë devijimeve që janë bërë në Bibël, argumentet më të mëdha se bota hebreje dhe krishtere kanë humbur DRITËN e ZOTIT, janë veprat rrëqethëse që ata i bënë gjatë shekujve dhe i bëjnë edhe sot, me përjashtim të një pakice që kur dëgjojnë ajetet e All-llahut, nga sytë u rrjedhin lotë. Mjafton t'i shpalojmë faqet e historisë dhe të tmerrohemi nga smira dhe armiqësia që treguan ndaj të vërtetës, e veçanërisht hebrenjtë. Kur Perëndimi e hodhi pas shpine fenë, u bë inicuesi më i madh i cionizmit dhe masonizmit, prandaj edhe nuk është habi që veprat e tilla u bënë nga bashkëpunëtorët e atyre që mbytën të dërguar dhe besimtarë të shumtë. Mandej ata Merjemenë e pastër e quajtën lavire, po ç'është edhe më keq, pretenduan se e mbytën Isaun alejhis-selam dhe trilluan arsye të ndryshme për kinse vrasjen e tij (thanë se ai u vra për shkak të mëkateve të njerëzimit etj.). Ne pyesim: si është e mundur të bashkëpunohet me një popull që pretendon gjëra të tilla dhe thotë se është popull i zgjedhur, kurse të gjithë popujt tjerë janë gomarë që t'u shërbejnë atyre?! Popull i cili çdokund ndez fitilin e barutit dhe haptazi është përbetuar për të keqen.

Palestina, Kosova, Bosnja dhe Hercegovina, Kashmiri, Republikat Islame në Rusi dhe shumë vende të tjera, janë prova të gjalla për atë që pretendojmë. Madje edhe vetë Perëndimi i zhytur në një skëterrë të materializmit, të epsheve dhe skizofrenisë, është shembulli më i mirë. Ata kërkojnë një rrugë shpëtimtare, por në të njëjtën kohë mbyllin sytë para të vërtetës; sepse ata dëshirojnë shpëtimtarin që do të ishte nëpunës i dëshirave të tyre. Prandaj ata nuk dëshirojnë rrugën e Zotit! O Zot! Sa larg janë ata prej fjalës së Isaut alejhis-selam: “Atij që të bie shuplakë në faqen e

djathhtë, ktheja edhe të majtën; Atij që të nxjerr në gjyq për ta marrë këmishën, jepja edhe xhaketën.” (Mateu, 5:40-41).

Prandaj, meqë puna qëndron kështu, ftoj çdo njeri që sinqerisht t’i kthehet Rugës së Lartë dhe të Vërtetë, e cila realizon lumturinë e të dy botëve dhe me këtë të arrijë qëllimin final të kësaj bote:

“Exhinet (demonët) dhe njerëzit nuk i krijova për tjetër, përveç të Më adhurojnë (d.m.th. të më njohin si Krijues i tyre)” (Edh-Dharijat:56).

Falënderimi dhe lavdërimi i qoftë Zotit, Krijuesit të çdo gjëje, dhe paqja e Zotit qoftë mbi të dërguarin Muhammedin alejhis-salam, të dërguar si mëshirë për gjithë njerëzimin, familjen e tij të pastër dhe mbi të gjithë ata që iu përmbajtën dhe i përmbahen rrugës së tij.

Osman Abazi

Rijad, 25.XII.1992

UMMETI I MADH DHE MUHAMMEDI ALEJHIS SELAM

“Ja pra, edhe për Ismailin të dëgjova; e bekova atë, do t’i bëj pasardhës të mëdhenj dhe do t’i shtoj shumë. Dymbëdhjetë princër do të lindë dhe prej tij do të bëj një popull të madh”. (Zanafilla 17:20)

Sinjalizimi i këtij teksti në Muhammedin alejhis-salam bazohet në disa aspekte:

1- Populli i madh patjetër duhet të jetë besimtar dhe i dorëzuar ndaj Zotit, prandaj ky popull nuk u gjend në mesin e pasardhësve të Ismailit, përveç pas pejgamberisë së Muhammedit alejhis-selam dhe përhapjes së muslimanëve në Lindje e në Perëndim të botës.

2- Teksti hebraik “Me’deme’d” qartë paraqet emrin e Muhhamedit alejhis-selam, kurse përkthyesit e kanë përkthyer “shumë shumë”, ndërsa e vërteta është “Muhammed”, sepse ajo fjalë në hebraisht shqiptohet “mu’demu’d” dhe shprehja hebraike është afër asaj arabe.

3- Fjalët “dymbëdhjetë princër do të lindë” janë në pajtim me fjalët e Muhammedit alejhis-selam, se çështjen e muslimanëve do ta marrin përsipër dymbëdhjetë halife, të gjithë nga fisi Kurejsh (prej tyre llogariten të jenë Ebu Bekri, Omeri, Osmani, Aliu...).

4- Thotë Mesihu alejhis-selam “shumë shumë”, në hebraishte “bime’deme’d” dhe “popull i madh” në hebraisht “lexhva xhedvel”. Shkruajtësi i Teuratit e ka shkruar fjalën “me’deme’d” gjatë përmendjes së bekimit të Ismailit që ta dijnë Beni Israilët emrin e të dërguarit të pritur nga pasardhësit e Ismailit, e bekimi i tij të fillojë me llogaritjen numerike të fjalëve. Gjithashtu fjalën “lexhva xhedvel” e ka shkruar për atë qëllim.

B(2) M(40) E(1) D(4) M(40) E(1) D(4) = 92

M(40) H(8) M(40) D(4) MUHAMMED = 92

L(30) XH(3) V(6) J(10) XH(3) D(4) V(6) L(30) = 92

(këto janë llogaritje numerike të shkronjave arabe)

Hebrenjtë, që ta shmangin bekimin nga Ismaili dhe që t'i bindin njerëzit se pasardhësit e tij nuk janë të bekuar, pretenduan se viktimë ishte Is'haku e jo Ismaili alejhis-salam. Në Teurat ata e shkruan këtë tekst: “Pastaj Zoti dëshiroi ta sprovojë Abrahamin, e i tha: Abraham! E ai iu përgjigj: Ja ku jam! Zoti i thotë: Merre tash birin tënd, të cilin ti e do, Is'hakun, dhe shko në tokën Morija dhe bëre atje kurban në kodrën që unë do ta tregoj”.

Në Ungjillin e Barnabas ekziston ky tekst:

“Mesihu u tha nxënësve të tij: Kush është biri i dashur i Ibrahimit? Ismaili beqar apo Is'haku? Ata thanë: Ismaili. Ai tha: Atëherë fjalën “Is'haku” hebrenjtë e vendosën në Teurat që ta mveshin të vërtetën me të pavërtetën. Tha Mesihu: “Të vërtetën po ua them: Sikur ju të mendoni thellë në fjalët e engjëllit Xhibril, do ta vërenit të keqen e shkruajtësve dhe dijetarëve tanë, sepse engjëlli tha: “O Ibrahim! E gjithë bota do ta dijë se si të do Zoti, por si do ta dijë bota dashurinë tënde ndaj Zotit? Vërtet duhet të bësh diç për dashurinë tënde ndaj Zotit”. Ibrahim u përgjigj: “Ja ku është robi i Zotit, i gatshëm të bëjë çkado që Zoti e urdhëron”. Atëherë Zoti i tha Ibrahimit: “Merre djalin, beqarin tënd Ismailin dhe ngritu në kodër që ta bësh kurban. E si mund të jetë Is'haku beqar përderisa kur u lind Ismaili kishte shtatë vjet” (në kopjen habraike të Teuratit thuhet se kishte 14 vjet). (Bernaba:1-11).

Hebrenjtë, që ta pengojnë Shpalljen në pasardhësit e Ismailit, pretenduan se besëlidhja me shpalljen u bë vetëm me Is'hakun dhe me bekimin e Ismailit për të cilin qëllim është vetëm pushteti e jo edhe shpallja. Meqë Ismaili ishte biri i robëreshës Haxhere, kurse Is'haku ishte biri i Sarës, gruas së parë të Ibrahimit që nuk ishte robëreshë, ata shkruan në Teurat se Zoti i tha Ibrahimit: “Zoti tha: Jo, por Sara, gruaja jote, do të lindë një djalë, dhe do t'ia vesh emrin Is'hak.

Do të bëjë besëlidhjen time me të që ajo të jetë e përhershme me pasardhësit e tij”. (Zanafilla:17:19).

Beni Israilët pas vdekjes së Sulejmanit alejhis-selam u ndanë në dy grupe, në Samirij dhe Ibrani. Samirijtë thoshin se Mesihu i pritur është prej pasardhësve të pejgamberit Jusuf alejhis-selam, kurse Ibranijtë pretendonin se ai është nga pasardhësit e Davudit alejhis-selam.

Mesihu alejhis-selam në Ungjillin e Barnabas thotë se i dërguari i pritur është nga pasardhësit e Ismailit, atë që ju e quani Mesî. Ai këtë e argumentoi me dy argumente të Teuratit. Argumenti i parë është fjala e Zotit që ia tha Ibrahimit: “Të gjitha fiset e botës do të bekohen në ty” (Zanafilla:12:3), dhe argumenti i dytë fjala e Davudit në PSALMET për të dërguarin e pritur se ai është zotëriu i tij. Domethënë nuk është prej fisit të tij, sepse sado që biri të jetë i rëndësishëm, nuk mund të bëhet zotëri i babait të tij. Thotë Davudi alejhis-selam: “Një këngë e Davudit, Perëndia, Zoti, dërgon të thotë ty, zotëriu tim dhe mbretit: “Ulu në të djathtën time gjersa t’i nënshtroj armiqtë e tu dhe t’i vë për shtrojë të këmbëve tua. Zoti të emëroi mbret në Sion, që andej ta zgjerosh mbretërinë tënde; do të sundosh mbi të gjithë armiqtë e tu!” (Psalmet:110:1-2).

Thotë Mesihu alejhis-selam në transmetimin e Barnabas: “Por i dërguari i Zotit kur të vijë, atij Zoti do t’i japë çka përfshinë unazën e dorës së tij; ai mbanë shpëtimin dhe mëshirën për popujt e botës që i pranojnë mësimet e tij, dhe ai do të përdorë forcën e mizorëve, do t’i zhbijë adhuruesit e idhujve saqë djallin do ta poshtërojë; sepse kështu i premtoi Zoti Ibrahimit: Shiko! Unë me pasardhësit e tu do t’i bekoj të gjitha fiset e botës. Edhe sikur që i shkatërrova ti Ibrahim idhujt, ashtu edhe pasardhësit tu do të veprojnë. Jakubi i tha: O mësues! Na thuaj me kë u bë besëlidhja? Hebrejtë thonë se u bë me Is'hakun kurse Ismailijtë thonë se u bë me Ismailin. Jezusi tha: Biri i

kujt ishte Davudi dhe prej çfarë fisi? Jakubi tha: Prej Is'hakut, sepse Is'haku është babai i Jakubit dhe Jakubi ishte babai i Jëhudës prej të cilit është Davudi. Atëherë tha Jezusi: E kur të vijë i dërguari i Zotit, prej cilit fis do të vijë? Nxënësit u përgjigjën: Prej Davudit. Jezusi tha: Mos e mashtroni vetveten, sepse Davudi e thërret në shpirt Zotin duke thënë kështu: I tha Zoti zotëriu tim: Ulu në të djathtën time, gjersa t'i nënshtroj armiqtë e tu dhe t'i vë për shtrojë të këmbëve tua... Pra, nëse i dërguari i Zotit të cilin e quani Mesi është i biri i Davudit, si është e mundur që Davudi ta thërrasë zotëri. Më besoni mua, sepse unë u them të vërtetën: Besëlidhja u bë me ISMAILIN e jo me Is'hakun” (Bernaba, 43:15-31).

Kjo dëshmi e Isaut alejhis-selam me fjalët e Davudit alejhis-selam gjendet edhe në transmetimin e Mateut:

“Pastaj Jezusi iu drejtua farisenjve të mbledhur atje dhe i pyeti: “Çfarë mendoni ju për Mesinë? Bir i kujt është?” I Davidit, u përgjigjën ata. Jezusi tha: “Atëherë përse Davidi, i frymëzuar nga Shpirti i shenjtë, e quan zot (zotëri) të vetin? Në të vërtetë Davidi tha: (Perëndia), Zoti im, i tha zotit (zotëriu) tim (Mesisë): Ulu në anën time të djathtë, derisa t'i vë armiqtë të mundur nën këmbët tua! Meqë Davidi e quan zot të vetin, si mund të jetë ai(vetëm)biri i tij “Askush nuk mund t'i përgjigjej. Që atëherë askush nuk guxonte ta pyeste më” (Mateu, 22-41,46).

“Në kohën e këtyre diskutimeve në Tempull, Jezusi shtroi këtë pyetje: “Si mundeni ju, mësues të Ligjit, të pohoni se Mesia është (vetëm) biri i Davudit? Davudi i frymëzuar nga Shpirti i shenjtë, tha: Zoti i tha zotit (zotëriu) tim: Ulu në anën time të djathtë, gjersa t'i vë armiqtë e mundur nën këmbët tua! Pasi Davudi e quan zot (zotëri) të vetin si mund ai të jetë(vetëm)biri i tij? “Që atëherë askush nuk guxonte ta pyeste më” (Marku, 12:35-37).

Në transmetimin e Llukës po ashtu gjendet ky tekst:

“Tani Jezusi iu drejtua turmës dhe i pyeti: “Si mund të thuhet se Mesia është (vetëm) pasardhës i Davudit? Në të vërtetë vetë Davudi në librin e Psalmeve thotë: Zoti i tha zotit(zotëriut)tim: Ulu në anën time të djathtë, gjersa t’i vë armiqtë të mundur nën këmbët tua! Davudi pra, e quan zot(zotëri). Si mundet pra, të jetë ai (vetëm) pasardhës i tij?” (Lluka:20:41-44).

Për Zotin, lexues i dashur! Më trego kush është ky Mesi, për të cilin është duke folur Isau alejhis-selam? Nëse ky është Isau alejhis-selam, atëherë për çfarë arsye ai thotë në të gjitha këto tekste: “Çfarë mendoni ju për Mesinë” e nuk thotë “Çfarë mendoni ju për mua”, pastaj thotë “Biri i kujt është” e nuk thotë “Biri i kujt jam”, më tutje thotë “e quan zot të vetin” e nuk thotë “më quan zot të vetin”, pastaj thotë; “Meqë Davudi e quan zot të vetin” e nuk thotë “Meqë Davudi më quan zot të vetin” e kështu me radhë. Prandaj, ju konkludoni vetë se kush është ai.

A EKZISTON EMRI AHMED NË BIBËL?

“Dhe, kur Isau, i biri i Merjemesë tha: “O Beni Israilë, unë jam i Dërguar i All-llahut te ju, jam vërtetues i Teuratit që është përpara duarve të mia dhe përgëzues për një të Dërguar që do të vijë pas meje, emri i të cilit është Ahmed!” E kur ai erdhi me argumente të qarta, ata thanë: “Kjo është një magji e qartë”(Es-saff: 6).

Nga kjo fjalë e All-llahut të Lartësuar kuptohet se Isau alejhis-selam i paralajmëroi Beni Israilët për ardhjen e Muhammedit alejhis-selam. Muhammedi alejhis-selam posedon një numër të madh të emrave e prej tyre: Muhammed (i lavdëruar), Ahmed (më i lavdëruari), Mahi (zhdukës i të keqes) dhe shumë emra të tjerë. Ungjilli i Barnabas është përplot paralajmëime të qarta për Muhammedin alejhis-selam, si.psh.:

“(Thotë Mesihu) E meqë njerëzit më quajtën Zot dhe bir i Zotit, e unë isha i pastër prej një gjëje të tillë në botë, atëherë Zoti dëshiroi që t’i përbuzë njerëzit me mua në këtë botë me mbytjen e Jehudhës duke menduar se unë jam ai që vdiqa në kryq, dhe që djajtë të mos më përbuzin mua në Ditën e gjykimit. Kjo do të mbetet kështu derisa të vijë Muhammedi, i dërguari i Zotit, dhe kur të vijë ai, do ta zbulojë këtë tradhti për ata që besojnë në Ligjin e Zotit” (Barnaba: 221).

Një gjë të përafërt me këtë e thotë edhe Ungjilli i Gjonit: “Do të vijë Zëvendësi. Ai është Shpirti i së Vërtetës që vjen prej Atit. Unë do ta dërgoj te ju, kur të jem tek Ati, dhe ai do të ndërhyjë si dëshmitar për mua” (Gjoni:15:26).

Duke e sqaruar Mesihu tekstin e Teuratit: “Përkujtone Ligjin e Mojsiut, të robit tim, të cilit Unë në Horeb ia dhashë të gjitha urdhrat dhe ligjet për të gjithë Izraelin. Ja pra, do t’ua dërgoj ILINË: para se të vijë dita e Zotit, ajo ditë e madhe dhe e tmerrshme. Ai (Ilija) do t’i kthejë zemrat e baballarëve kundër fëmijëve dhe zemrat e fëmijëve kundër baballarëve. (Malakia:4:4-6), thotë në Ungjillin e Mateut: “Ligji i Mojsiut dhe të gjithë të dërguarit deri te Gjoni (Jahja alejhis-selami), e kishin shpallur ardhjen e mbretërisë së Zotit. E nëse doni ta pranoni, ky pra është Ilija, ardhja e të cilit ju paralajmërua” (Mateu, 11:13-14).

HEMZE (1) J(10) L(30) J(10) I(1) HEMZE (1) = 53

$$A(1) \quad H(8) \quad M(40) \quad D(4) \quad = 53$$

(Emri Ilija dhe Ahmed në llogaritjen numerike të gjuhës arabe kanë të njëjtën vlerë).

Gjithashtu Mesihu alejhis-selam në Ungjillin e Gjonit thotë:

“Në qoftë se më doni, do t’i dëgjoni urdhrat e mia. unë do t’i lutem Atit që t’ua japë zëvendësin tim, shpirtin e së vërtetës që do të mbetet përgjithmonë me ju.” (Gjoni, 14:15-16).

Pra, Mesihu alejhis-selam Zëvendësin e tij e quajti me emrin “Shpirti i së Vërtetës” kurse në kopjen origjinale hebraike është i shkruar “Periqlytos” tjetër që domethënë Ahmed (i lavdëruar), por të krishterët e shtrembëruan këtë fjalë duke e shkruar “Paraclete” që ta marrë kuptimin: zëvendës i Mesihut alejhis-selam. Përkthimi i fjalës “Periqlytos” në gjuhën greke është “Pereklytos” dhe të gjithë dijetarët e gjuhës, qofshin hebrenj apo të krishterë, pajtohen se ky emër ka kuptimin “AHMED” (i lavdëruar).

PARALAJMËRIMI I BIRIT TË ZOTIT

Thotë Mesihu alejhi-selam se biri i Zotit është metaforë që ka për qëllim afërsinë me Zotin, dhe i dërguari të cilin Davudi e quajti “biri i Zotit që do të vijë pas meje”. Në Ungjillin e Gjonit ai thotë: “Kush i beson Birit, ka jetën e amshueshme. Kush nuk i nënshtrohet Birit, nuk do ta gjejë kurrë jetën e amshueshme, por do të mbetet gjithmonë nën zemërimin e Perëndisë” (Gjoni:3:36). Sikur Isau alejhis-selam të ishte i dërguari i cekur në Psalmet, do të thoshte: “Ai që beson në mua,

dhe ai që nuk beson në mua”, sepse ai ishte duke folur. Domethënë, ai kishte për qëllim dikë tjetër. Që ta sqarojë këtë më tepër, ai thotë: “Unë (Mesia) po ju them: Të gjithë ata që e dëgjojnë fjalën time dhe i besojnë Atij që më dërgoi, do të jetojnë përgjithmonë. Ata nuk do të dënohen. Tashmë kanë kaluar nga vdekja (shpirtërore) në jetën e amshueshme. Unë po ju them: koha po afrohet-tashmë filloi-kur të vdekurit do ta dëgjojnë zërin e Birit të Perëndisë, e kush e dëgjon do të kthehet në jetë. Ati, është burimi i tërë jetës dhe Ai ia dha Birit pushtetin ta dhurojë jetën siç bën Ai vetë. Ai e ngarkoi Birin të gjykojë, sepse është Bir i njeriut. (Gjoni:5:24-27). Me këtë dëshiron të thotë se unë jam i dërguari i Zotit tek ju, e ai që beson në atë që jam duke thënë e ka ngjallur vetveten, dhe do të vijë koha kur do të dërgohet Biri; ajo kohë veç është afruar. Ata, që atëbotë janë si të vdekur për shkak të injorancës, do të ngjallen me dritën e besimit. Zoti i dha fuqi Birit saqë të dalë ngadhënjimtar, ai do t’i shkatërrojë të këqijtë dhe do t’i shpëtojë të mirët. Ky Bir është njeri, i krijuar sikurse edhe ata prej mishit dhe gjakut, prej nënës dhe babait. Pastaj Mesihu alejhis-selam sqaroi duke thënë, se ai që beson në të nga hebrenjtë do të jetë nxënës i vërtetë i tij, do ta kuptojë të vërtetën, e ai nxënës që do ta kuptojë të vërtetën, e vërteta do ta bëjë të lirë. Jezusi u tha atyre që i besuan:” Në qoftë se i bindeni fjalës sime, do të verifikohet se jeni nxënësit e mi. Atëherë do ta njihni të Vërtetën dhe e Vërteta do t’ju lirojë”. “Ne jemi pasardhës të Abrahamit-u përgjigjën ata-e kurrë nuk i kemi shërbyer ndokujt si skllavë. Ç’deshe të thuash kur the: “Ju do të jeni të lirë”? Jezusi u tha: “Unë po ju them: Kush bën mëkat është skllav i mëkatit. Skllavi s’është përjetë pjesëtar i familjes, Vetëm biri është gjithmonë pjesëtar i familjes. Në qoftë se Biri ju çliron, atëherë do të jeni me të vërtetë të lirë” (Gjoni, 8:31-36).

Meqë Mesihu alejhis-selam i shpjegoi tekstet e Teuratit që e paralajmëronin Muhammedin alejhis-selam, hebrenjtë mbajtën një mbledhje në Jerusalem dhe u konsultuan ndërmjet vete për çështjen

e Mesihut: “Pastaj kryepiftërinjtë bashkë me farisenjtë thirrën një mbledhje të Këshillit e thanë: “Ç’do të bëjmë me këtë njeri? Bën kaq shumë mrekulli. Në qoftë se e lejojmë të veprojë më tutje, të gjithë do të bëhen nxënës të tij. Atëherë romakët do të ndërhyjnë dhe do t’i shkatërrojnë Tempullin dhe kombin tonë” (Gjoni:11:47-48). Më në fund u pajtuan që ta vrasin. Pastaj hebrenjtë shkuan te perandori romak i caktuar në Jerusalem dhe i thanë atij se “Mesihu po e nxitë popullin të mos paguaj tatimin dhe dëshiron të bëhet mbret i popullit që t’ju luftojë dhe t’ju largojë nga PALESTINA”. Atëherë atë e thërriti perandori dhe e pyeti për fjalët e hebrenjve të cilat ai i refuzoi. Pilati e pyeti atëherë “A je ti mbreti i judenjëve?” Ai u përgjigj: “Ti po thual!” Pilati atëherë u tha kryepiftërinjve dhe vegjëlisë: “Kurrfarë faji s’po gjej në këtë njeri.” (Lluka: 23:3-4). Në Ungjillin e Llukës (22:66-70) thuhet: “Kur zbardhi drita u mblodhën krerët e popullit. Kryepiftërinjtë e skribët e çuan Jezusin në Këshillin e Lartë të vetin dhe i thanë: “Nëse ti je Mesia, na thuaj!” Ai u përgjigj: “Nëse ju them, s’do të më besoni, nëse ju pyes, nuk do të më përgjigjeni. Por pas këtij çasti, Biri i njeriut do të rrijë në të djathtën e Hyut të gjithëpushtetshëm”. Atëherë i thanë të gjithë: “A je ti pra, Biri i Zotit (i përmendur në Psalme)?!” Ai u përgjigj: “Ju thonit! Unë jam ai!”. Pra, Isau alejhis-selam asnjëherë nuk pranoi se ai është Mesihu i fundit të cilin e paralajmëruan Musau dhe Davudi alejhis-selam, e i cili do të ishte prej Kajdarit të birit të Ismailit alejhis-selam: “Do të dërgoj një të dërguar nga mesi i vëllezërve të tyre (nga mesi i vëllezërve të hebrenjve, e ata janë arabët: sepse Arabët janë pasardhësit e Ismailit, vëllait të Is’hakut)... (Ligji i Përtërirë, 18:18).

VËSHTRIM I HOLLËSISHËM I PARALAJMËRIMEVE TË BIBLËS PËR MUHAMMEDIN ALEJHIS-SELAM

Këtu do t'i paraqesim detajisht të gjitha paralajmërimet (që ne kemi mundur t'i kuptojmë) rreth Muhammedit alejhis-salam në Bibël, e të cilat paralajmërimet nuk kanë pësuar ndryshime apo devijime, meqë All-llahu dëshiroi që ato të mbeten argumente për Muhammedin alejhis-salam,”... Të dërguarin analfabet që e gjejmë të shkruar tek ata në Teurat dhe Inxhil...”. Ato ndahen në dy pjesë:

A) SE AI ËSHTË I DËRGUARI I FUNDIT

B) SE AI ËSHTË I DËRGUAR PËR GJITHË NJERËZIMIN, për këto arsye:

- 1 - Sepse ai është i vendosur dhe i mëshirshëm.
 - 2 - Sepse ai është themelues i një populli që bazohet në të vërtetën dhe të mirën.
 - 3 - Sepse ai me lavdinë e Zotit është dritë për pupujt.
 - 4 - Sepse ai është i lidhur me fisin e Kajderit, të birit të Ismailit, të birit të Ibrahimit alejhis-salam.
- Këto të dhëna janë të bazuara në librin “Tsaija” 42, 1-11;

5 - Sepse ai është pasardhës i Ismailit, kurse Ismaili është vëllai i Is'hakut, atëherë ai është xhaxha i hebrenjve në përgjithësi.

6 - Sepse në te realizohen premtimet e Zotit që ua dha Ibrahimit dhe Ismailit alejhis-selam.

7 - Sepse me të do të bekohen të gjithë popujt e botës.

8 - Sepse ai është trashëguesi i vërtetë i Ismailit, e Ismaili është beqari i Ibrahimit, prandaj ai ka fatin e dyfishtë.

9 - Sepse ai e merr shpalljen prej Zotit në mënyrë të drejtpërdrejtë.

Këto të dhëna janë të bazuara në librin “Zanafilla” 17:20, 22:16-18: dhe në librin “Ligji i Përtërirë” 21:15-17, 18:15-19;

- Sepse ai do të vijë pas përfundimit të shpalljes së Mesihut, të birit të Merjemesë.

- Sepse ai e ngushëllon dhe e udhëzon grupin e besimtarëve nga pasuesit e Mesihut alejhis-selam (Paraclete).

- Sepse veprat e tij, thëniet dhe cilësitë e tij tregojnë se ai është i lavdëruari (Muhammedi).

- Sepse ai është thënësi, shprehësi i të vërtetës, besniku dhe është i njohur ndër të gjithë me vërtetësi dhe besnikëri.

- Sepse ai e merr shpalljen prej Zotit në mënyrë të drejtpërdrejtë.

- Sepse shpallja e tij është e përhershme (deri në Ditën e fundit).

- Sepse ai udhëzon në të vërtetën... në të vërtetën përgjithësisht.
- Sepse ai i mbron Mesihun dhe Merjemenë, nënën e tij (ai mua më lartëson), dhe i largon nga ata dyshimet.

Këto të dhëna janë të bazuara në Ungjillin e Gjonit 14:16, 17, 14:25,26 dhe 15:26,27, 16:13,14.

Se ky i Dërguar dallohet prej të dërguarve të tjerë Beni Israilë, do të paraqesim së paku tri aspekte kryesore:

- 1 - Ai do të jetë posedues i Shpalljes botërore.
- 2 - Ai do të jetë vula e të dërguarve dhe nuk ka as shpallje e as të dërguar tjetër pas tij.
- 3 - Ai është pasardhës i Ismailit alejhis-selam prej birit të tij Kajdarit.

Këto të dhëna janë të bazuara në Ungjillin e Gjonit 16:12-14 dhe në librin “Isaija” 60:1-7.

BRAHIM HALIL AHMED

Autor i librit “Muhammedi alejhis-selam
në Teurat, Inxhil dhe Kur’an”

HYRJA E AUTORIT

Falënderimi i qoftë All-llahut, Zotit të botëve, kurse bekimi dhe paqja qofshin mbi të Dërguarin më të dalluar në mesin e të gjithë të dërguarve, Muhammed Ibn Abdullahun, e po ashtu bekimi dhe paqja qofshin mbi familjen dhe shokët e tij.

Autori filloi hyrjen e tij me paraqitjen e një ideje të përgjithshme për fillimin e përhapjes së Krishterimit në Indi, pas dominimit të kolonializmit anglez në të gjitha anët e saj gjatë 43 vjetëve. Në fillim përhapja e Krishterimit nuk ishte aq intensive, por më vonë u intensifikua me distribuimin e disa librave që ishin përplot shpifje kundër Islamit dhe kundër çështjeve fetare, ligjore dhe doktrinare të tij si dhe me mbajtjen e predikimeve në vendet publike ku tuboheshin muslimanët dhe nëpër rrugë.

Meqë propaganda e krishterë nuk pati sukses me intrigat e saj që t'i largojë muslimanët prej Islamit, andaj edhe nuk u ngrit asnjë nga dijetarët muslimanë që ta komprometojë atë. Mirëpo, kur disa muslimanë të rëndomtë filluan t'ia vënë veshin asaj, kurse disa personalitete me karakter të dobët filluan të anojnë nga besimi i asaj që përhapej në thirrjen krishtere dhe shpifjet kundër Islamit, atëherë disa dijetarë u frikësuan nga keqësimi i situatës dhe rrëshqitja e një numri të madh të muslimanëve në pranimin e Krishterimit, andaj ata filluan t'u kundërvihen thënieve që kryqtarët i përhapnin. Autori (i këtij libri) edhe pse atëbotë nuk e konsideronte veten për dijetar të njohur në Indi, megjithatë aktiviteti i propagandës kryqtare e nxiti që t'i kundërvihet asaj, kështu që ai botoi disa libra dhe shënime të cilat jepnin përgjigje në shpifjet e kryqtarëve ndaj Islamit. Ai po ashtu ftoi udhëheqësin e misionarëve në përhapjen e fesë së tyre dhe të zhytur në shpifjet dhe gënjimet kundër Islamit, - autorin e librit *"Kandari i të Vërtetës"*, në mbajtjen e një

debati fetar mes atyre dyve. Ky debat u mbajt në muajin Rexheb të vitit 1270h. (1850 të e.r.) në qytetin Ekberabad, ku të dy palët morën me vete edhe nga dy agjitorë. Autori i librit *“Triumfi i të Vërtetës”* doli fitimtar kundër priftit Fender në çështjen e ANULIMIT dhe të DEVIJIMIT, e cila gjë e detyroi priftin ta lëshojë debatin për çështjet tjera të përcaktuara ndërmjet atyre dyve. Pas kthimit të autorit në Mekke El-Mukerreme, dijetari Ahmed Zejni Dahlan kërkoi nga ai që të përpilojë një libër rreth çështjeve që u trajtuan në debat dhe rreth çështjeve që ishin të caktuara e nuk u debatuan. Ai iu përgjigj kërkesës së tij dhe përpiloi librin *“Triumfi i të Vërtetës”* në gjuhën arabe të renditur në një hyrje dhe gjashtë kapituj. Autori e shkroi librin në Stamboll, kryeqytetin e Halifatit Osman, ku shkoi duke iu përgjigjur thirrjes së halifit Osman Abdulaziz Han - All-llahu e mëshiroftë.

PARATHËNIE

Autori në këtë parathënie ia tërheq vëmendjen lexuesit në disa çështje të cilat i ndihmuan atij në njohjen e thelbit të burimeve nga të cilat ai i mori tekstet e transmetuara. Ato janë burime të përkthyer në gjuhën arabe, kurse disa nga ato janë në gjuhën angleze.

Meqë traditë e protestantëve është ndryshimi dhe zëvendësimi i teksteve, atëherë ekziston mundësia që lexuesi gjatë identifikimit të teksteve të transmetuara prej autorit të gjejë shtesa apo mungesa në disa burime protestante, e ndonjëherë ndodh që nuk përshtatet teksti i transmetuar me tekstin e marrë nga burimi. Në këto raste, lexuesi duhet të dijë se autori e transmetoi atë tekst

nga një botim tjetër, kurse traditë e tyre (protestantëve) është ndryshimi dhe zëvendësimi në çdo botim të ri. Autori paraqiti dymbëdhjetë burime nga të cilat ai transmetoi në librin e ti, gjithashtu ai përmendi se librat të cilët të krishterët i konsiderojnë të shenjtë, sot nuk janë Librat Qiellorë të zbritur prej Zotit; meqë ata libra përfshijnë rrëfime të urrejtura si p.sh. rrëfimin se Luti (Loti) alejhis-selam piu verë dhe bëri kurvëri me dy vajzat e tij; dinakëria e Davudit alejhis-selam ndaj Uresë për vrasjen e tij pas kurvërisë me gruan e tij; formimi i viçit për Beni Israilët nga dora e Harunit (Aronit) alejhis-selam dhe adhurimi i tij bashkë me ta; largimi i Sulejmanit alejhis-selam prej fesë së vërtetë në adhurimin e idhujve, dhe shumë rrëfime të tjera që nuk përkojnë pastërtinë e të dërguarve.

Autori kërkon falje nga lexuesi nëse ai haptas shpreh gabimin që gjendet në Librat e tyre të shenjtë, se ai është gabim apo jo i vërtetë; sepse dijetarët protestantë e teprojnë me mënyrën e të shprehurit në shpifjet e tyre të drejtuara kundër Kur'anit famëlart dhe kundër Sunnetit (thënieve, veprave dhe pëlqimeve të Muhammedit alejhis-selam), dhe ata me penat e tyre shkruajnë shprehjet më të fëlliqura kundër Kur'anit dhe Hadithit. Dijetari Rahmetullah Hindi (autori i librit) e sheh të arsyeshme ate, nëse ua drejton atyre fjalët më të ashpra në disa situata, sepse ai me këtë imiton Isaun alejhis-selam kur iu drejtua skribëve e farisenjve me fjalët e tij: “shtiracakë”, “udhëheqës të verbër”, “të marrë e të verbër”, “qorratana”, “shlliga e gjarpërinj gjarpërinjësh” dhe shumë shprehje të tjera të ashpra që transmetohen në kaptinën e 11-të të Ungjillit të Llukës. Autori gjithashtu paraqiti disa shembuj të tjerë që kryetari dhe themeluesi i Protestantizmit,

Martin Luteri,¹ ia drejtoi Papës së kohës së tij, e prej atyre shembujve është thënia e Luterit kundër Papës e transmetuar nga katoliku Herold në librin e tij të botuar në Londër më 1558, vëllimi VII, f. 274: “Unë jam i pari të cilin Zoti e caktoi për zbulimin e çështjeve që predikohen mes jush, dhe unë e di se fjala e shenjtë e Zotit është tek ju. Ec ngadalë Pali im i vogël dhe ruaje veten, o gomari im, prej rrëzimit, ruaje veten o Papë gomari im, e mos shko përpara o gomari im i vogël se ndoshta rrëzohesh dhe e then këmbën, sepse ajri këtë vit është shumë i paktë, derisa edhe bora është shumë e yndyrshme, këmbët në të rrëshqasin, e nëse rrëzohesh do të përqeshen njerëzit me ty. Çfarë çështje djallëzore është kjo (siç duket, janë fjalë të Papës), largohuni prej meje o ju të praptë e të panjerëzishëm, të marrë e të poshtëruar dhe gomarë, ju a e paramendoni

¹ Mendimtari gjerman Martin Luter (1483-1546), udhëheqësi i Lëvizjes fetare protestante kundër intrigave të Kishës Katolike, diplomën e shkencave e mori në Universitetin Irfurt më 1505, pastaj më 1507 u caktua prift i kishës Vetenbergj. Më 1517 vari në derën e kishës 95 dëshmi në të cilat protestoi kundër Papës Leoni X për disa çështje, e nga ato: Falja e mëkateve dhe ndalimi i leximit të ungjijve, kështu që më 1521 u shpall vendimi i Papës ku kërkoi eliminimin dhe mosfaljen e tij. Më 1525 u martua me murgeshën Katerina Fon ndërsa më 1537 Luteri përhap doktrinat e tij me ndihmën e disa udhëheqësve, kështu që përfitoi disa pasues nga protestantët të cilët u quajtën me emrin “Luterista” meqë u përmbaheshin doktrinave të tij. Martin Luteri më vonë e përktheu Librin e Shenjtë në gjuhën gjermane që të kenë dobi nga ai pasuesit e tij. Gjatë përkthimit të Dhjatës së vjetër ai u mbështet në kopjen hebraike të botuar në gjuhën hebraike më 1494 në Brisish. Ai e botoi përkthimin e tij dy herë. Përkthimi i dytë u bë pak para vdekjes së tij më 1546. Edhe pse ai rivendikoi që përkthimi i tij të mos devijohet, megjithatë banorët e Frankfurtit e devijuan atë dhe e botuan më 1574, d.m.th. para se të mbusheshin 30 vjet prej vdekjes së tij. (Fjalori i Librit të Shenjtë, f. 763. El-Mevsuatu El-Mujessere f. 169 dhe 1571 etj.).

vetveten se jeni më të mirë se gomarët. Ti vërtet o Papë je një gomar, madje edhe një gomar i marrë dhe mbetesh gomar përgjithmonë”.

Autori vazhoi me paraqitjen e thënieve të Luterit ku ai paraqiti katër thënie të tjera përveç thënies së cekur, e të gjitha ato përmbajnë fjalë të neveritshme kundër Papës. Pastaj autori u pasprui atyre thënieve me transmetimin e thënieve që Luteri ia drejtoi mbretit Henri VIII, të transmetuara nga katoliku Herold në vëllimin VII të librit të tij, f. 277, ku ai thotë: “1) Nuk ka dyshim se Luteri frikohet pasi që mbreti harxhoi atë sasi të fuqisë së tij për përgënjeshttrim dhe llomotitje. 2) Unë flas me gënjeshtarin kodosh, e meqë ai për shkak të kokëtrashësisë së tij nuk e ruajti pozitën e tij mbretërore, për çfarë arsye nuk e ktheva gënjeshtren e tij në gurmazin e tij. 3) O lug i gurtë dhe injorant, ti je gënjeshtar dhe mbret torollak, vjedhës i qefinave. 4) Kështu përgojohet ky mbret torollak dhe kokëngjeshur”.

Autori garantoi se nuk do të përdorë fjalë neveritëse të ngjashme me këto gjatë konfrontimit të tyre, e nëse spontanisht përdorë ndonjë shprehje të ngjashme me ato që Luteri i përdori, ai kërkon falje nga lexuesi si dhe nga çdo protestant, duke imituar me këtë thënie e Jezusit të transmetuara në Ungjillin e Mateut 5:44: “E unë po ju them: Duani armiq të tuaj, lutuni për ata që ju salvojnë”.

Ata që krishterët në Evropë i quajnë me emrin “ateistë”, e të cilët janë shumë dhe numri i tyre vazhdimisht shtohet, që refuzojnë profecinë dhe shpalljen dhe përqeshen me Krishterimin dhe fetë tjera qiellore, ata, natyrisht, posedojnë thënie që i përforcojnë qëndrimet e tyre, e nëse unë paraqes disa thënie të tyre, kjo nuk do të thotë se unë i pëlqej ato, por qëllimi im është që t’u

tregoj dijetarëve protestantë se ateistët e tyre e sulmojnë vetë Krishterimin më tepër sesa e sulmojnë Islamin.

Veti e dijetarëve protestantë është që gjatë konfrontimit të armiqve të tyre t'i marrin të metat dhe dobësitë në thëniet e tyre, e pastaj i paraqesin ato si shembull real i të gjitha thënieve të armiqve. Kjo traditë nuk është traditë e ndershme shkencore, sepse ndershmëri shkencore është konfrontimi i armiqve me argumentet dhe thëniet e tyre më të forta, ngaqë njeriu nuk mund të jetë pa të meta dhe dobësi ndërsa përsosuria i takon vetëm All-llahut. Besim dhe bindje jona është se: nuk ekziston asnjë fjalë e përsosur përveç fjalëve të All-llahut që iu shpallën Muhammedit alejhis-selam, dhe sa e sa dobësi, të meta dhe kotësi gjenden në fjalët e udhëheqësit të tyre (Luterit), andaj kush është ai që mund ta demantojë këtë?

Ekzistojnë shumë mendime dhe thënie të dobëta të shumë dijetarëve të tyre, të cilat i pranuan disa hulumtues të tyre, prandaj a është e drejtë e jona t'i transmetojmë ato dhe të themi: pa dyshim, të gjitha mendimet e tyre janë të afërta me këto mendime e thënie?! Andaj, lus që gjatë kritikave që do t'i bëhen librit tim - *“Triumfi i të Vërtetës”* - nga ana e tyre, të transmetohen thëniet e mia ashtu siç janë, pa shtim, mungim apo devijim.

Mjafton të paraqesim një shembull të qortimeve reciproke ndërmjet Luterit dhe opozitarëve të tij, siç janë p.sh. protestanti Zonkelisi dhe Besru Wisjander. Katoliku Wardi në librin e tij të botuar më 1841 për përkthimin që Luteri ia bëri Biblës, thotë: “Zonkelisi, njëri prej dijetarëve më të mëdhenj protestantë, duke iu drejtuar Luterit thotë: “O Luter! Ti i shkatërron fjalët e Zotit, ti je shkatërrues i madh dhe devijues i Librave të shenjtë. Ne turpërohemi nga ti pa masë, sepse ne të kemi madhëruar deri në pikë të fundit, kurse tani paraqitesh në këtë mënyrë...” Luteri e kritikoi

gjithashtu përkthimin e Zonkelisit dhe e quajti atë torollak, gomar, gënjeshtar (dexhall) dhe mashtrues. Prifti Kekermen për këtë përkthim të përmendur thotë: Përkthimi i librave të Dhjatës së vjetër, e posaçërisht përkthimi i Librit “Jobi” dhe i Librave të të dërguarve, janë me të meta dhe ato të meta nuk janë të pakta. Gjithashtu edhe përkthimi i Dhjatës së re është me të meta, e të metat e tij nuk janë të pakta. Besru Wisjander i tha Luterit se përkthimi i tij është i gabueshëm, kurse Stafils dhe Emsirs vetëm në përkthimin e Dhjatës së re gjetën 1400 pasaktësi që janë herezi e vërtetë”.

Nëse josaktësitë vetëm në përkthimin e Dhjatës së re të Luterit arrijnë 1400, atëherë i gjithë përkthimi i tij, sigurisht nuk duhet të jetë më pak se me 4000 pasaktësi. Megjithatë, udhëheqësit të tyre të madhërishëm edhe me gjithë ekzistimin e këtyre pasaktësive nuk i përshkruhen injoranca dhe joverifikimi, e si pra ata gjykues të drejtë (nga protestantët që e konsiderojnë veten të tillë), ia përshkruajnë injorancën dhe joverifikimin atij, fjalët e të cilit janë me të meta në pesë apo gjashtë vende, (thëniet e asnjë njeriu, përveç thënieve të të dërguarit, nuk janë pa të meta)?

Pasi që autori përfundoi me sqarimin e disa të metave të themeluesit të Protestantizmit (Luterit), vazhoi me disa çështje që u parashtruan në librin “*Kandari i të Vërtetës*”. Botimi në gjuhën angleze i këtij libri çdoherë përdorej nga priftërinjtë dhe misionarët për devijimin e muslimanëve të dobët, dhe kur Ez-Zekij El-Fadil Ali Hasen kritikoi kreun e parë dhe të tretin të asaj kopje të përdorur, autori i librit (prifti Fender)² vendosi që ta përmirësojë librin e tij dhe ta ndryshojë me plotësim

² Prifti Fender ishte orientalist katolik nga Amerika i cili kaloi në Protestantizëm si shkak i lakmisë botërore, të cilën gjë e thotë edhe shoku i tij i ngushtë, prifti Ferengi, sepse ai dëshironte popullzimin e Anglisë edhe si shkak i qetësimit të dëshirës së gruas së tij protestante. Kisha angleze e dërgoi si

dhe fshirje, kështu që më vonë botoi kopjen e re në gjuhën persiane më 1849, ndërsa në gjuhën urdu më 1850, e me këtë botimi i ri e anuloi botimin e vjetër. Për këtë arsye unë nuk transmetoj asgjë nga botimi i vjetër përveç një thënie, kurse nga botimi persian do të transmetoj njëzet e katër thënie, dhe dy thënie nga libri *“Çelësi i të fshehtave”* (nga prifti i njëjtë Fender).

Nga prifti Fender autori transmetoi tri thënie në f. 17,24 dhe 25. Ato janë thënie të cilat prifti Fender ia mveshi Kur’anit kinse në të gjendet teksti i cili thotë se Zeburi e anuloi Teuratin dhe Inxhili e anuloi Zeburin, dhe se nuk është e vërtetë që Zeburi e anuloi Teuratin dhe se Inxhili i anuloi që të dy. Dijetari Rahmetullah Hindi iu përgjigj atij: Zeburi, tek ne muslimanët, nuk është anulues i Teuratis e as Inxhili nuk është anulues i librave të zbritur para tij, meqë nuk ekziston asnjë tekst kur’anor ose thënie e Muhammedit alejhis-salam që e argumenton atë anulim, por Fender dëshiroi që Islamit t’i përshkruajë koncept të mangët ndaj anulimit, d.m.th. se Zoti nuk i dha njeriut asgjë të plotë, por çdo gjë që Ai ia dha atij është e mangët. Pastaj Fender shtron pyetje i habitur: “Si është e mundur që dikush të përfytyrojë këso koncepte të mangëta dhe të kota e në qenësinë e Zotit të përhershme dhe të përsosura”.

udhëheqës të kryqtarëve në Indi ku tregoi aktivitet të madh saqë llogaritet si njëri ndër tre kryqtarët më të rrezikshëm në Indi. Bëri shumë vizita në të gjitha anët e Indisë, gjatë të cilave mbante predikime dhe mbledhje të ndryshme, në të cilat e sulmonte Islamin, Kur’anin dhe Muhammedin alejhis-salam. Gjithashtu ai thirrte haptas në mbajtjen e diskutimeve fetare.

Përgjigjja e autorit ishte se koncepti i tillë nuk është islam, por ai është koncept i krishterë të cilin e futi Pali.³ Autori paraqiti tekstin e transmetuar në *“Letra hebrenjve”* 7:18-19, prej përkthimit arab

³ Pali ishte hebre i cili më vonë pranoi Krishterimin me qëllim jo të mirë. Rrëfimi i besimit të tij ceket në “Veprat e apostujve” 9:1-30, 22:1-16 dhe 26:12-18. Emri i tij hebre ishte Shaul dhe ishte hebre ferisej nga pasardhësit e Benjamin. U lind në Tarsus të Azisë së Vogël, mësoi në Jerusalem, studioi filozofinë greke, nuk besonte në Isaun alejhis-selam dhe ishte fanatik i madh kundër pasuesve të tij dhe urrejtës i tyre. Ai përdori mënyra të ndryshme në luftimin, dëmtimin dhe mizorinë e por nuk pati sukses, kështu që lajmëroi se derisa ishte duke udhëtuar në Damask, iu paraqit një dritë e cila e përplasi në tokë. Aty iu paraqit Isau alejhis-selam i cili e qortoi për shkak të armiqësisë së tij ndaj pasuesve të tij, kështu që ai besoi në hyjninë e Jezusit i cili e dërgoi predikues të tij tek njerëzit. Më vonë e ndërroi emrin dhe u quajt Pal, dhe filloi të shkruaj letra të shumta nëpër qytetet ku i ftonte njerëzit në fenë e re, feja e Palit që hyjnon Jezusin dhe lejon të ndaluarën. Në letrat e tij ai i ngatërronte idhujtarinë romake dhe filozofinë greke me doktrinat e fesë së re, që me këtë t'i përshtatet idhujtarisë së Perandorisë Romake e cila ishte bërë traditë e tyre, kështu që kur ai vërejtë se romakët nuk bëhen synet edhe vetë e ndaloi synetimin, dhe kur pa se ata e hanë mishin e derrit dhe ndalimet e tjera, ai ua lejoi ato; kur pa se ata besojnë në shumë zota dhe bijë të tyre, shpalli hyjninë e Jezuit dhe tha se ai është i biri i Tij. Me këtë ai punoi në afrimin e Krishterimit me idhujtarinë romake dhe me filozofinë greke, prandaj romakët nuk u krishteruan por të krishterët u romanizuan. Një numër i madh i mendimtarëve dhe historianëve të krishterë besojnë se Pali e pranoi Krishterimin që ta devijojë me dinakërinë e tij. Ai u burgos në burgun romak dhe pastaj u vra me shpatë tri milje larg Romës në vitin 67 apo 68. Të gjitha sektet krishtere e konsiderojnë si predikues i madh i popujve dhe si shenjtëri e parë dhe se ai është nxënësi i parë i Jezuit dhe udhëheqësi i tyre. Ai është kreu i kishës perspektive kurse papnia janë zëvendësit e tij, dhe edhe pse nuk e ka parë Jezuin, llogaritet si një ndër apostujtë në shikim të shoqërimit shpirtëror. Ai vetë

të botuar më 1860: “Këndeje zhbëhet rregullorja e mëparshme për shkak të paaftësisë dhe padobësitë së saj, - sepse asgjë s’ka përsosur Ligji-...”.

Në të njëjtën letër 8:7 dhe 13 thuhet: “7. Po të kishte qenë me të vërtetë Besëlidhja e parë pa të meta, nuk ishte dashur t’i bëhej vend tjetrës. 13 - Kur thotë: “Të Renë”, dëshmon se “E Para” është plakur; tash, çka plakët e vjetrohët, është afër zhdukjes”.

Në të njëjtën letër, gjithashtu, 10:9 thuhet: “...kështu shfuqizon kultin e parë për të vendosur të dytin”.

Pra, i shenjtë i tyre (Pali), e quan Teuratin të zhbërë, të çrrënjësuar dhe të dobët, si dhe të përkohshëm që nuk kishte përsosur asgjë dhe ishte me të meta. Ai e konsideroi atë më të mirë për zhdukje dhe zhvleftësim, e çka është edhe më keq, siç supozon ky prift, Zoti pikësëpari u aprovua me këtë koncept të kotë dhe të mangët. Ruana Zot, sepse në Librin “Ezekieli” 20:25 thuhet: “Atëherë, Unë u dhashë atyre porosi jo të mira dhe dispozita që nuk jetojnë sipas tyre”, atëherë, është çudi e madhe se si ai hulumtues (prifti Fender) i drejtë, i mveshë Islamit atë që drejtimi i tij e rivendikon.

Thënia e katërt të cilën autori e transmetoi prej thënieve të Fenderit gjendet në f. 26 të librit “*Kandari i të vërtetës*”. Ai tekst është si vijon: “Dispozitat e Dhjatës së re dhe të librave të Dhjatës së

pretendonte se është i ngjashëm me apostullin më të famshëm, Pjetrin, kurse tek protestantët Pjetri nuk është asgjë më i mirë se sa Pali. Të gjitha sektet krishtere thonë se letrat e Palit janë të shkruara me inspirim dhe se janë të shenjta sikurse edhe ungjijtë e ndoshta edhe më tepër. (Fjalori i Librit të Shenjtë, f. 196, El-Mevsuatu El-Arabijetu el-mujessere, f. 440 etj.)

vjetër patjetër duhet të mbesin të vlefshme derisa qiejt dhe Toka të kenë nevojë për ato citate”. Autori iu përgjigj thënies së tij me disa përgjigje të improvizuara, ndërsa lexuesin e udhëzoi të shikojë në kreun e tretë të librit, ku ai iu përgjigj detajisht për çështjen e jopërfundimit të dispozitave të Teuratit dhe të Inxhilit. Ndër të tjera ai thotë se thënia e Fenderit rivendikon vrasjen e çdo prifti të krishterë; sepse ata nuk e respektojnë të shtunën, kurse respektimi i të shtunës është dispozitë e përkohshme e Teuratit.

Ai gjithashtu thotë se apostujt⁴ i anuluan të gjitha dispozitat praktike të Teuratit përveç katër dispozitave, të cilat janë: ndalimi i flijimit për idhullin, ndalimi i gjakut, ndalimi i ngulfatjes dhe ndalimi i kurvërisë. Pastaj Pali anuloi tri ndalesat e para dhe justifikoi lejimin e tyre siç thuhet në *“Letrën romakëve”* 14:14.

Autori transmetoi burimin në të cilin bazohej thënia e Fenderit, e ai burim është nga katër tekste të Dhjatës së re, e nga ato thënia e Jezusit e transmetuar në Ungjillin e Llukës 21:33: “Qielli e Toka do të zhduken, e fjalët e mia nuk do të bien poshtë”. Ky është teksti i parë nga të katër tekstet, ndërsa teksti i katërt transmetohet në librin “Isaia” 40:8 si vijon: “U vyshkën bimët e ranë lulet, kurse fjala e Zotit tonë do të mbetet përgjithmonë”. Ai e konsideroi këtë tekst dhe tekstin e

⁴ Me fjalën apostuj, autori nuk ka për qëllim shokët dhe nxënësit e Isaut alejhis-selam (havarinjtë), sepse ata nuk anuluan asnjë dispozitë të Teuratit, madje vetë Isau alejhis-selam nuk bëri një gjë të tillë. Të gjithë ata punonin me ligjin e tij, por autori këtu ka për qëllim personat që të krishterët i konsiderojnë apostuj, kurse ata janë pabesimtarët më urrejtës të Isaut dhe të fesë së tij, sikurse janë Pali dhe shoqëria e tij të cilët i lejuan të gjitha ndalesat e Teuratit përveç katër ndalesave, dhe lejuan braktisjen e të gjitha obligimeve, prandaj thënia e autorit është sipas supozimeve të krishtera e jo bindje e tij.

dytë, që ai e transmetoi, të kundërt me ligjin praktik të krishterë, ai ligj i cili anuloi të gjitha ndalesat. Ndërsa tekstin e parë dhe të tretin i konsideron të papajtueshëm me fjalën e Jezusit, i cili tha se u dërgua te delet e humbura të Beni Israilëve (Ungjilli i Mateut 15:24), pastaj e anuloi këtë me thënien e tij para se të ngrihet në qiell: “Dhe u tha: “Dilni në mbarë botën e predikoni Ungjillin të gjithë njerëzve” (Ungjilli i Markut 16:15). Me këtë ai anuloi thënien e parë dhe zhduk argumentimin në përkufizimin e thirrjes vetëm tek Beni Israilët, duke e bërë atë thirrje botërore.

Kurse sa i përket thënies së Fenderit në f. 283 në kaptinën e pestë të kreut të tretë në librin “Kandari i të vërtetës” se “Atë që lëshon Fenë Muhammedane e vrasin në bazë të dispozitës kur’anore (mund të thuhet se asnjë tekst i tillë nuk gjendet në Kur’an por gjendet në thëniet e Muhammedit alejhis-selam). Është shumë e qartë se e drejta dhe e vërteta nuk realizohen me tehun e shpatës, se është e pamundur që njeriun ta bësh të besojë Zotin me gjithë zemër me anë të dhunës dhe detyrimit dhe ta bësh ta dojë Zotin me gjithë zemër pa bërë vepra të shëmtuara. Përkundrazi, dhuna dhe mizoria pengojnë bindjen dhe besimin në Zotin”. Autori thotë: kjo shpifje i përshtatet Dhjatës së vjetër në një aspekt më të kobshëm. Në librin “Dalja” 22:20 thuhet: “Ai që u bënë sakrifica idhujve, le të vritet”. Në të njëjtin libër 32:28 thuhet: se Zoti urdhëroi Musaun alejhis-selam që bijtë e Levitit, të cilët adhuruan viçin, të vriten, e atëherë u vranë 23000 veta. Po në këtë libër, 35:2 për dispozitën e të shtunës thuhet: “Ai që punon në te (të shtunën) ndonjë punë, le të vritet”. Musau alejhis-selam urdhëroi me ligjin e Zotit të mbytet me gurë një njeri israilit i cili mblidhte drunj (të shtunën), andaj siç thuhet në librin “Numrat” 15:32-36 Beni Israilët e mbytën atë me gurë.

Në librin “Ligji i përtërirë” 13:1-6 thuhet se nëse i dërguari fton në adhurimin e tjetërkujt përveç Zotit, duhet të vritet, edhe nëse ai është i dërguar me mrekulli të mëdha. Gjithashtu nëse dikush

tjetër nga jo të dërguarit insiston në adhurimin e tyre tjetërkujt duhet mbytur me gurë, edhe nëse ai ftues është nga të afërmit apo shok i ngushtë, atij nuk duhet t'i falet. Gjithashtu nëse banorët e një fshati braktisin fenë, që të gjithë duhet të mbyten së bashku me kafshët e tyre, ndërsa fshati dhe pasuria duhet të digjen dhe të bëhen kodër ku nuk do të banohet më kurrë. Gjithashtu në librin “Ligji i përtërirë” 17:2-7 thuhet: Nëse vërtetohet se dikush adhuron dikë tjetër përveç Zotit, qoftë ai mashkull apo femër, duhet të mbytet.

Pra, këto rigorozitete nuk gjenden në Kur'an, atëherë çudi është se si ky prift fanatik Dhjatës së vjetër nuk i përshkruan asnjë të metë përkundër këtyre rigoroziteteve, kurse Kur'ani, për të, është me të meta?!

KREU I

SQARIMI I LIBRAVE TË TEURATIT

(DHJATËS SË VJETËR) DHE TË INXHILIT (DHJATËS SË RE)

PJESA E PARË

SQARIMI I EMRAVE DHE I NUMËRIMIT TË TYRE

Librat në të cilët besojnë të krishterët ndahën në dy pjesë: Dhjata e Vjetër dhe shtojcat e saj dhe Dhjata e Re dhe shtojcat e saj. Dhjata e vjetër është Teurati⁵ kurse Dhjata e re është Inxhili⁶, e që të dyja ato së bashku quhen “Bibël”, e cila fjalë rrjedh prej greqishtes dhe ka kuptimin e fjalës

-
- ⁵ Teurati është libri që iu shpall Musaut në kodrën Turi Sina. Ai përmbante ligje dhe udhëzime me të cilat urdhëroheshin Beni Israilët. Israilët u urdhëruan të punojnë sipas tij deri në ardhjen e Muhammedit alejhis-selam. Kur’ani na lajmëron se Teurati e paralajmëronte ardhjen e Muhammedit alejhis-selam i cili është nga pasardhësit e Ismailit alejhis-selam. Madje edhe në Teuratin e sotëm të devijuar gjenden disa tekste prej të cilave mund të nxirret ai paralajmërim. Për disa nga këto paralajmërime shiko katër paralajmërimet e para në këtë libër.
- ⁶ Inxhili është libri që iu shpall Isaut alejhis-selam Edhe ky libër përmbante këshilla të shumta, mirëpo nuk ishte anulues i Teuratit. Siç thotë All-llahu në Kur’an se Isau alejhis-selam e paralajmëroi ardhjen e Muhammedit alejhis-selam. Ky libër u humb qysh në fillim të Krishterimit si shkak i përndjekjeve që ua bënë hebrenjtë dhe politeistët besimtarëve të pastër krishterë, ndërsa ungjijtë e sotëm janë vetëm përshkrim i devijuar i jetës së Isaut alejhis-selam nga autorë të dyshimtë.

“Libër”. Dhjatën e vjetër e përbëjnë librat të cilët u trashëguan nga të dërguarit para Isaut alejhis-selam qysh prej kohës së Musaut alejhis-selam

Për Dhjatën e re supozohet se u shkrua pas Isaut, pagja qoftë mbi të, me anë të Inspirimit⁷, dhe të dy dhjatat ndahen në dy pjesë: rreth njërës pjesë shumica e të krishterëve të hershëm u pajtuan se është autentike, kurse rreth pjesës tjetër nuk u pajtuan. Pjesa e Dhjatës së vjetër për të cilën u pajtuan se është e vërtetë përbëhet prej 38 librave. Në fillim të saj gjenden librat e Dhjatës së vjetër të quajtur me emrin “Pentateuch” (të pesë librat e Musaut-Mojsiut), kurse pjesa rreth së cilës nuk u pajtuan përbëhet prej 8 librave.

Pjesa e Dhjatës së re për të cilën u pajtuan se është autentike përbëhet prej 20 librave, ku në fillim të saj gjenden të katër ungjijt:

1 - Ungjilli i Mateut

2 - Ungjilli i Markut

3 - Ungjilli i Llukës

4 - Ungjilli i Gjonit

Fjala Inxhil (Ungjilli) është me prejardhje greke “Euangelion”, e cila ka kuptimin “Lajmi i mirë”. Katër ungjijve të përmendur më lart iu bashkangjiten edhe 16 letrat për të cilat u pajtuan shumica e dijetarëve të hershëm krishterë, ndërsa librat e Dhjatës së re për të cilat nuk u pajtuan, janë 7.

⁷ Domethënë se ungjijtë sipas tyre, i shkruan apostujtë me udhëzimin e Shpirtit të Shenjtë, i cili i mbrojti prej gabimeve (nëse kjo është e vërtetë, për çfarë arsye gjenden të gjitha ato kontradikta në ungjij).

Gjatë shtatëdhjetë e dy vjetëve të shekullit IV, dijetarët e krishterë mbajtën tre sinode.⁸ Më 325 u mbajt sinodi i Nikejës,⁹ në të cilin u shqyrtuan librat e të dy dhjatave që nuk ishin autentik. Ata në këtë sinod vendosën që libri “Judita” të merret si i vërtetë. Pastaj, në sinodin Ludiseja të mbajtur më 364, ata vendosën që të merren si të vërtetë libri “Esterae” i Dhjatës së vjetër dhe pesë librat tjerë të Dhjatës së re. Më 397 u mbajt sinodi i Kartagjës, në të cilin morën pjesë 126 dijetarë të krishterë, e në mesin e tyre gjendej edhe prifti e dijetari i njohur Augustin. Në këtë mbledhje ata vendosën të pranohet vërtetësia e librave të tjerë të Apokrifisë (librat e dyshimtë rreth të cilëve nuk pajtoheshin më parë) në Dhjatën e vjetër, e të cilët përfshijnë 8 libra. Këtyre tetë librave u bashkohet edhe libri “Dëshmitë e Gjonit” i Dhjatës së re.

Pastaj u mbajtën edhe tri mbledhje ku u përforcuan vendimet e marra në sinodin e Kartagjës, kështu që të gjithë librat e dyshimtë të Apokrifisë në Dhjatën e vjetër dhe të renë u bënë autentikë, e të cilët patjetër duhej të merreshin si të vërtetë. Ato mbetën në këtë gjendje më tepër se dymbëdhjetë shekuj deri në paraqitjen e fraksionit Protestant, i cili refuzoi të gjitha vendimet e marra në sinodet e mëparshme dhe vendosën mospranimin e shtatë librave të Dhjatës së vjetër, të cilët janë: Bahriu, Tobia, Judita, Libri i Dijes, Libri i Sirakut, 1 Mbi Makabenjtë dhe 2 Mbi Makabenjtë. Protestantët kanë mendime të kundërta për ato libra, të cilat mendime i zhvlehtësojnë mendimet e marra në sinodet krishtere të mëparshme si dhe mendimet e sekteve të tjera të krishtera. Të gjitha këto, autori i ceku gjerësisht në librin e tij.

⁸ Mbledhja apo kuvendi krishter për të rrahur e vendosur çështje të ndryshme të lidhura me veprimtarinë e kishës.

⁹ Qytet i vjetër në Turqi, sot i quajtur me emrin Iznik.

PJESA E DYTË

Sqarimi se Ithtarët e Librit (krishterët e hebrenjtë) nuk posedojnë zinxhirë të pandërprerë¹⁰ për asnjë libër të të dy dhjatave

Autori në librin e tij bëri me dije se kusht për pranimin e domosdoshëm të Librit Qiellor (i shpallur prej Zotit), është verifikimi i shkrimit të tij me ndërmjetësimin e të dërguarit të cilit i zbriti ai libër, si dhe të transmetohet pas tij me zinxhirë të pandërprerë, e të cilat kushte nuk i plotëson Libri i Shenjtë (Dhjata e vjetër dhe e reja me shtojcat e tyre). Librat e Dhjatës së vjetër i përshkruhen Musaut alejhis-selam dhe të dërguarve të tjerë Beni Israilitë, të cilët nuk kanë fare sened¹¹, siç u përshkruhen atyre gjithashtu, edhe libra të tjerë që nuk janë të regjistruar në Dhjatën e vjetër të sotme.

Kurse 70 letra të Dhjatës së re i përshkruhen Isaut alejhis-selam, Merjemes, apostujve dhe pasuesve të tyre, dhe vetë të krishterët pranojnë se këto letra janë vetëm trillime e gënjeshtra, të cilën gjë e vërtetojnë Kisha Ortodokse, Protestante dhe Katolike.

Autori në “Dialogun e tij të madh”¹² kërkoi nga dijetarët e krishterë që ta thonë zinxhirin e pandërprerë të cilido libër të të dy dhjatave, kurse ata morën si shkak, në të cilin besojnë e i cili

¹⁰ Me zinxhirët e pandërprerë nënkuptohet radhitja e transmetuesve deri te I dërguari, të cilit i përshkruhet libri.

¹¹ Shiko shënimin 6.

¹² Ky dialog u mbajt me priftin Fender. Shiko më gjerësisht parathënien.

nuk u sjell dobi, për mosekzistimin e zinxhirit apo transmetuesve të vazhdueshëm, fatkeqësitë që i përjetuan të krishterët gjatë shekujve të parë deri në vitin 313,¹³ prandaj atyre nuk u mbeti asgjë tjetër përveç të supozojnë e parashtrojnë hipoteza.

Pastaj autori paraqiti gjendjen e Teuratis në dhjetë pika të cilat i quajti çështje. Në çështjen e parë ai potencoi se konsekuenca e Teuratis u ndërpre para lindjes së Joziut, të birit të Amonit (i cili erdhi në pushtet rreth viti 641 p.e.r.), ndërsa kopja 18 vjet para sundimit të Joziut nuk ishte e sigurt, prandaj edhe u zhduk para sulmit të Nabukodonozorit. Me të gjithashtu u zhduk edhe Dhjata e vjetër me librat e saj nga bota. Ato nuk u paraqitën më derisa nuk i shkroi Ezdra (Uzejr), por megjithatë edhe kjo kopje humbi në kohën e Antejuksit IV i cili sundoi Sirinë prej vitit 175-163, p.e.r. Autori vazhdoi më tutje me argumente të tilla të padyshimta dhe të sigurta historike e shkencore, duke vërtetuar të dhjetë çështjet, saqë në çështjen e gjashtë ai thotë se: Autori i librit “Fundit i shpatës muslimane” paraqiti një tekst të dr. Aleksandër Gides, i cili është një prej dijetarëve më të mëdhenj dhe të besueshëm të krishterë, të marrë nga enciklopedia “Penny” në parathënien e “Biblës” së re, ai thotë:

“Unë kam përfunduar, me paraqitjen e argumenteve të fshehta, tri çështje:

- Teurati i sotëm nuk është përpilim i Musaut.

- Teurati u shkrua në Kanaan ose në Jerusalem, d.m.th. nuk u shkrua në kohën e Musaut kur Beni Israilët gjendeshin në shkretëtirë.

¹³ Për këtë shiko më gjerësisht librin “Islami, fe e ardhmërisë”, f. 21-32.

- Përpilimi i Teuratit nuk mund të argumentohet para sundimit të Davudit¹⁴ e as pas kohës së Ezekias¹⁵, por përpilimi i tij u bë në kohën e Sulejmanit, d.m.th. një mijë vjet p.e.r., ose në një kohë afër Jezuit kur jetoj edhe Homeri i njohur. Përfundimisht, përpilimi i Teuratit u bë 500 vjet pas vdekjes së Musaut alejhis-selam

Prej fjalëve të Aleksandër Gides mund të përfundojmë vendosmërinë e tij se Teurati i sotëm nuk është ai që iu shpall Musaut alejhis-selam, dhe se ai u shkrua një kohë të gjatë pas vdekjes së tij.

Në çështjen e dhjetë, autori përfundoi fjalën e tij rreth Teuratit duke thënë se në te ekzistojnë gabime të shumta dhe të mëdha, çfarë nuk mund të bëhen nga një i dërguar. Ai përmendi një mori të tyre, e prej atyre gabimeve ai thotë se në librin “Ligji i Përtërirë” 23:2, thuhet:

“Ai që është i lindur i lavires, nuk do të hyjë në shoqërinë e Zotit derisa t’i kalojnë atij dhjetë gjenerata”.

Sipas këtij citati, Davudi dhe të parët e tij deri te gjyshi i tyre më i madh Faresi, nuk do të hyjnë në shoqërinë e Zotit, sepse për Faresin, libri “Gjeneza-Zanafilla”, libri i parë i Dhjatës së vjetër, në tekstin 38 thotë se ai është kopil (i lindur jashtë martesës), ndërsa Davudi është stërnipi i tij i dhjetë.

¹⁴ Davudi alejhis-selam jetoj në shekullin X p.e.r. Mbretëria e tij mori fund me vdekjen e tij rreth vitit 970 p.e.r. Atë e zëvendësoi biri i tij Sulejmani alejhis-selam mbretëria e të cilit zgjati deri në vdekjen e tij më 931 p.e.r. (Fjalori i Librit të Shenjtë, f. 916).

¹⁵ Mbret i mirë nga bijtë e Davudit alejhis-selam

Më pastaj, autori filloi me sqarimin e kontradiktave rreth numrit të Beni Israilëve dhe të fiseve të tyre, duke i krahasuar ato me krahasime precize dhe të logjikshme me Dhjatën e vjetër. Gjithashtu, ai shqyrtoi disa kontradikta që gjenden në librin “Jozua” i cili merr pozitën e dytë menjëherë pas Teuratit të Musaut, në librin “Gjyqtarët” i cili merr pozitën e tretë dhe në librin “Ruta” i cili merr vendin e katërt, e për të cilin katoliku Herold në vëllimin e shtatë të librit të tij, të botuar më 1844, f. 205, thotë:

“Në parathënien e Biblës së botuar më 1819 në Strasburg, është shkruar se libri “Ruta” është rrëfim i një shtëpie, ndërsa libri “Jona” është vetëm rrëfim”, domethënë se ato janë rrëfime të pavërteta.

Autori gjithashtu, shqyrtoi librin “Nehemiya” dhe librin “Jobi” për të cilin thotë: gjendja e tij është shumë më e keqe se sa e librave të përmendur më sipër, dhe ai përmban 24 kontradikta. Autori paraqiti thëniet e disa dijetarëve të krishterë, si: Michael, Leklerk, Semler, Hock dhe Isnak, të cilët thonë se vetë Jobi është personalitet i supozuar dhe rrëfimi për të është i trilluar, të cilën gjë e thotë edhe Martin Luteri, themeluesi i Protestantizmit:

“Libri i Jobit është vërtet trillim i pastër”.

Pastaj, autori thotë se “gjendja e “Psalmeve të Davudit” është e ngjashme me gjendjen e librit të Jobit, ngaqë nuk u vërtetua me transmetues të plotë se përpilues i tij është filani, e as që dihet koha kur ai u tubua në një vëllim”.

Autori paraqiti edhe gjendjen e librit “Fjalët e urta”, ku diferencoi kundërthëniet dhe dyshimet të cilat i hasin hulumtuesit dhe dijetarët evropianë rreth autorit të tij. Ai thotë: “Nëse e kuptoni atë

që thamë, do të dalë në shesh se për këtë libër nuk mund të thuhet se është në përgjithësi përpilim i Sulejmanit alejhis-selam, si dhe nuk mund të jetë ai tubuesi i tij”.

Autori pastaj sqaroi mospajtimin e madh rreth autorit të librit “Kohéleti”, si dhe mospajtimin rreth autorëve të librave “Kënga e Këngëve”, “Danieli”, “Eстера”, “Jeremia” dhe “Isaia”. Ai të gjitha hulumtimet e tij i argumentoi me thënie të dijetarëve të krishterë dhe hebrej, e të cilat përforcojnë përmbajtjen e realiteteve shkencore dhe përfundimet e marra në bazë të vërtetësisë shkencore të thuktë.

Më vonë, autori filloi të flasë për katër ungjijtë autentikë të gjitha sektet e krishtera, ku thotë: “Ungjilli i Mateut, me pëlqimin e të gjithë dijetarëve të hershëm dhe një numri të madh të dijetarëve bashkëkohorë, ishte në gjuhën hebraike, por ai u humb si shkak i mospajtimeve të cilat lindën ndërmjet sekteve të krishtera, e nuk ekziston përveç një përkthim i tij, kurse përkthyesin e tij nuk arriti ta vërtetojë asnjë nga dijetarët. Thëniet për të janë të ndryshme, ndërsa në enciklopedinë “Penny” thuhet se Ungjilli i Mateut u shkrua në gjuhën hebraike apo në një gjuhë në mes gjuhës kaldeike dhe sirianike në vitin 41, por se Ungjilli i sotëm i Mateut në hebraisht është përkthim prej greqishtes”.

Kurse për Ungjillin e Markut disa nga dijetarët e hershëm dyshojnë në kapitullin e fundit¹⁶ të tij the thonë se ai iu shtua atij më vonë.

Ungjilli i Llukës është i dyshimtë në dy kapitujt e parë të tij.

¹⁶ Ai është kapitulli 16 i cili është edhe i fundit në Ungjillin e Markut dhe përmban 20 tekste.

Dhe së fundi, në Ungjillin e Gjonit nuk u argumentua se autori i tij është apostulli Gjon, prandaj ata (të krishterët) thonë: Gjoni, autori i Ungjillit, është nxënës i shkollës së Aleksandrisë dhe ky ungjill u shkrua në fillim të shekullit të dytë.

Vitet se kur u shkruan Ungjijtë thuhet se janë:

- Ungjilli i Mateut u shkrua në vitin: 37 ose 38, 41, 43, 48, 61, 62, 63, 64.
- Ungjilli i Markut u shkrua në vitin: 56 ose 60, 63, 65.
- Ungjilli i Llukës u shkrua në vitin: 53 ose 63, 64.
- Ungjilli i Gjonit u shkrua në vitin: 68 ose 69, 70, 97, 98.

Eysebius (në librin e tij të historisë në vëllimin e shtatë, kapitulli 25) citon thënien e Dionysus-it për Gjonin, autorin e ungjillit, i cili thotë: “Thënia se ai (Ungjilli i Gjonit) është i apostullit Gjon, është e pavërtetë dhe autori i tij assesi nuk mund të jetë apostull e jo njeri i mirë e as i krishter”.

Pastaj, autori sqaroi se gjendja e Librit të Shenjtë është e ngjashme me gjendjen e sistemeve konvencionale, të cilat pranohen gjatë një kohe dhe pastaj refuzohen. Ai këtë pranim dhe refuzim herën tjetër e vërtetoi me gjashtë argumente, me të cilat argumenton se përkthimi i Librit të Shenjtë prej greqishtes ishte i pranuar që nga koha e apostujve e deri në shekullin e pestë. Ata gjatë asaj kohe besonin vërtetësinë e tij kurse për kopjen hebraike thonin se është e devijuar. Pas shekullit të pestë ndodhi e kundërta ngaqë ata pranuan kopjen hebraike dhe refuzuan vërtetësinë e përkthimit prej greqishtes. Më vonë, katolikët e pranuan kopjen latine kurse e refuzuan protestantët, madje edhe e konsideronin të devijuar.

Përfundimisht, këto të vërteta solide i zbardhin rrugën hulumtuesit se sa mund të besohet thënia ime se librat e të dy dhjatave nuk kanë zinxhirë apo transmetues të përhershëm.

PJESA E TRETË

SQARIMI SE ATA LIBRA JANË PËRLOT KONTRADIKTA DHE GABIME

Kjo pjesë ndahet në dy kapitina me dhënien e shembujve për çdo kaptinë.

KAPTINA E PARË

SQARIMI I KONTRADIKTAVE

Në kaptinën e parë të kësaj pjese autori, All-llahu e shpërbleftë, argumentoi 125 kundërthënie të pranishme në të dy dhjatat. Prej atyre, 45 kundërthënie janë në librat e Dhjatës së vjetër dhe 80 kundërthënie në librat e Dhjatës së re. Ne këtu do të theksojmë vetëm disa nga ato:

1 - Në librin “Zanafilla” 8:4-5, thuhet:

“4. Në muajin e shtatë, me datën njëzet e shtatë të muajit, arka zuri vend në kodrat e Armenisë (Ararat). 5. Deri në muajin e dhjetë ujërat vazhduan të bien, dhe, ditën e parë të muajit të dhjetë, u dukën majat e maleve”.

Kundërthënia ndërmjet këtyre dy teksteve është e qartë. Sipas tekstit të pestë, majet e maleve u dukën ditën e parë të muajit të dhjetë, kurse teksti i katërt thotë se anija u ndal mbi kodrat e Armenisë më 27.VII., prandaj këto dy citate janë në kundërthënie.

2 - Në Librin “2 mbi Mbretërit” 16:2, thuhet:

“Kur Ahazi e mori sundimin kishte njëzet vjet dhe ai sundoi në Jerusalem gjashtëmbëdhjetë vjet”.

Kurse për të birin e tij Ezekien në të njëjtin libër 18:2, thuhet: “Dhe kur ai e mori sundimin kishte njëzet e pesë vjet”.

Sipas kësaj, Ezekiu, i biri i Ahazit, ishte në moshën njëmbëdhjetëvjeçare, e cila gjë është e pamundshme, prandaj njëri nga këto dy tekste s’është i saktë. Pastaj autori vazhoi duke thënë se dy koleksionistët e komentit (Henry dhe Scott) i shtuan kapitullit gjashtëmbëdhjetë një komentim i cili sqaron se fjala “njëzet” është shkruar në vend të fjalës “tridhjetë”.

3 - Kontradikta e cila tronditi dijetarët krishterë është thënia në Ungjillin e Mateut 1:16, ku thuhet se numri i gjeneratave që kaluan prej Davudit e deri te Isau alejhis-selam ishte 26, kurse në Ungjillin e Llukës 3:23-38 thuhet se ato ishin 41 gjenerata. Meqë intervali kohor ndërmjet Davudit dhe Isaut alejhis-selam supozohet të jetë 1000 vjet, atëherë sipas Ungjillit të Mateut një gjeneratë kaloi për 40 vjet, ndërsa sipas Ungjillit të Llukës ajo kaloi për 25 vjet. A thua, cili numër i gjeneratave është i saktë?!

- Kontradikta e cila gjithashtu tronditi dijetarët krishterë është prejardhja e Isaut alejhis-selam në Ungjillin e Mateut dhe prejardhja e tij në Ungjillin e Llukës. Mateu thotë se prejardhja e tij takohet me Sulejmanin, të birin e Davudit alejhis-selam, kurse Lluka thotë se prejardhja e tij takohet me Natanin, të birin e Davudit alejhis-selam.

4 - Në Ungjillin e Mateut 8:28, thuhet se në krahinën e Gadarenëve Jezusi takoi dy të çmendur jashtë varrezave të cilët i shëroi, kurse në Ungjillin e Markut, 5:2, dhe Ungjillin e Llukës 8:27, thuhet se ishte një i çmendur e jo dy.

5 - Në Ungjillin e Llukës 11:50-51, thuhet se gjaku i të gjithë të dërguarve që nga vrasja e Habilit e deri te Zekeriaja, kurse në librin “Ezekieli” 18:20, thuhet se askush nuk bart gabimin e tjetërkujt. Pastaj në disa vende në Dhjatën e vjetër thuhet se bijtë qortohen për mëkatet e baballarëve dhe mëkati i tyre bartet deri te gjenerata e tretë apo e katërt.

6 - Në Ungjillin e Mateut 5:9, thuhet:

“Lum pajtuesit, sepse do të quhen bijtë e Hyut”.

Pastaj në të njëjtin Ungjill 10:34, thuhet:

“Mos mendoni se erdha të sjell paqen mbi Tokë. Nuk erdha ta sjell paqen, por shpatën”.

KAPTINA E DYTË

Sqarimi i gabimeve

Autori, All-llahu e shpërbleftë, paraqiti 110 gabime të cilat gjenden në librat e të dy dhjatave, kurse ne do të citojmë vetëm disa nga ato:

1 - Në Librin “Zanafilla” 2:17, thuhet:

“.. por prej pemës së dijes të së mirës e të së keqes, assesi mos ha! Sepse, atë ditë që do të shijosh prej saj, mesiguri do të vdesësh”.

Kurse Ademi alejhis-selam nuk vdiq pasi që hëngri prej pemës, por jetoi mbi 900 vjet pas atij rasti, prandaj ky tekst s'është i saktë.

2 - Në librin “1 mbi Mbretërit” 6:1, thuhet se Sulejmani alejhis-selam ndërtoi Shtëpinë e Zotit 480 vjet pas daljes së Beni Israilëve nga Egjipti. Kjo është gabim sepse këtë datë historianët dhe dijetarët nuk e morën si përfundimtare, kështu që ata nuk u pajtuan assesi dhe thanë se ndërtimi i Shtëpisë së Zotit u bë pas daljes së Beni Israilëve në vitin 330 ose 440, 480, 520, 527, 570, 580, 588, 590, 592, 598, 672. Prandaj, sikur ajo datë të ishte shkruar me inspirim, nuk do të paraqitej ky mospajtim kaq i madh. E gjithë kjo argumenton se tekstet e Dhjatës së vjetër janë fjalë të njeriut i cili gabon e assesi fjalë të Zotit i cili është i pagabueshëm.

3 - Këtë gabim në Ungjillin e Mateut 27:51,52,53, do ta paraqesë me të njëjtat fjalë të autorit. Ai është si vijon:

“Dhe, ja, veli i Tempullit u shky në dy pjesë, prej majës e deri në fund; toka u lëkund e shkëmbinjtë plasën, varret u hapën e u ngjallën shumë trupa të shenjtë që kishin vdekur. Pas ringjalljes së Jezusit dolën prej varreve, erdhën në Qytetin e shenjtë dhe iu dëftuan shumëkujt”.

Ky rrëfim është gënjeshtër. I nderuari Norton ishte një mbrojtës i Ungjillit, por ai në librin e tij paraqiti argumentet se ky rrëfim është jo i vërtetë, dhe thotë pastaj:

“Ky rrëfim është gënjeshtër. Sigurisht rrëfime të tilla ishin të përhapura në mesin e hebrenjve pas shkatërrimit të Jerusalemit, e ndoshta dikush e shkroi këtë rrëfim në marginal (anëshkrim) të kopjes hebraike të Ungjillit, ndërsa autori e futi në tekstin e tij, kurse ai tekst, pastaj, qëlloi në dorë të përkthyesit i cili e përktheu ashtu si e gjeti”.

Se ky rrëfim është gënjeshtër, argumentojnë disa aspekte:

Aspekti i parë: Në ditën e dytë pas kryqëzimit (të Jezuit)¹⁷ hebrenjtë shkuan te Pilati dhe i thanë: Zotëri, na ra në mend se ai gënjeshtar, sa ishte ende gjallë, tha: “Pas tri ditësh do të ringjallet”. Prandaj urdhëro të ruhet varri deri në ditën e tretë (Ungjilli i Mateut 27:63).

Kurse Mateu po në këtë kapitull thotë se Pilati dhe gruaja e tij nuk pajtoheshin me vrasjen e tij, e sikur të kenë ndodhur ato ndodhi, hebrenjtë nuk do të kishin guxim të shkonin tek ai, dhe derisa

¹⁷ Natyrisht ne muslimanët nuk besojmë se Isau alejhis-selam u kryqëzua, sepse Kur’ani mjaft qartë thotë se atë as nuk e mbytën e as nuk e kryqëzuan, por atyre iu duk ashtu, ndërsa atë All-llahu e ngriti në qiell. Një gjë e tillë thuhet edhe në Inxhilin e Barnabës (njëri ndër apostujtë e Isaut alejhis-selam), i cili nuk pranohet ndër të krishterët meqë komprometon hyjninë e Isaut dhe shumë qartë paralajmëron ardhjen e Muhammedit alejhis-selam, Të dërguarit të fundit.

veli i Tempullit u shky, shkëmbinjtë plasën, varret u hapën, e të vdekurit ishin gjallë deri në atë kohë, si kanë mundësi t'i thonë ata: ai ishte gënjeshtar, kur Pilati nuk pajtohej me vrasjen e tij qysh prej fillimit, e sikur ai t'i kishte parë ato ndodhi, do të bëhej armik i tyre dhe do t'i përgënjeshtronte e bashkë me të edhe me mijëra njerëz do t'i përgënjeshtrojnë.

Aspekti i dytë: Ndodhitë e përmendura janë mrekulli të mëdha, e sikur ato të ndodhnin me të vërtetë, do të besonin shumica e romakëve dhe hebrenjve, siç ndodh zakonisht. A nuk sheh se kur Shpirti i shenjtë zbriti në apostujt e ata folën në gjuhë të ndryshme, njerëzit u habitën dhe besuan afër tre mijë veta, siç thuhet në “Veprat e Apostujve” 2:1-41. Atëherë, ato ndodhi janë më të çuditshme se sa të folurit me gjuhë të ndryshme.

Aspekti i tretë: Meqë ato ndodhi madhështore ndodhën dhe ishin të njohura, është larg mendjes që askush nga historianët e asaj kohe, përveç Mateut, të mos i shënojnë ato, siç është e palogjikshme, gjithashtu, që asnjë historian i cili jetoi një kohë të shkurtër pas tyre të mos i regjistrojë ato. Nëse ato nuk i shkruan kundërshtarët e tyre për shkak të keqkuptimit të fesë dhe armiqësisë së tyre, ato patjetër duhet t'i shënonin dashamirët e tyre, e sidomos Lluka i cili është njeriu më i përpiktë në shënimin e çudirave dhe ishte vëzhgues i të gjitha ndodhive të Jezuit, të cilën gjë e vërejmë në kapitullin e parë të Ungjillit të tij dhe në kapitullin e parë të “Veprave të Apostujve”. Pastaj, si është e mundur që të gjithë autorët e ungjijve, apo shumica e tyre, t'i shkruajnë ndodhitë që nuk ishin çudira e mos t'i shkruajnë ndodhitë e çuditshme, kurse Marku dhe Lluka të shkruajnë shkyerjen e velit e t'i lënë ndodhitë tjera?!

Aspekti i katërt: Veli i Tempullit ishte i pëlhurtë dhe shumë i butë, atëherë çfarë kuptimi ka ajo shkyerje në dy pjesë prej majës e në fund si shkak i asaj pengese, e nëse ai u ngrit në atë mënyrë, si mbeti atëherë Tempulli e nuk u shkatërrua? Ky aspekt është i përbashkët për të tre ungjijtë.

Aspekti i pestë: Ringjallja e trupave të shenjtërisë është në kundërshtim me thënien e Palit, i cili thotë se Jezui u ringjall i pari nga trupat e shtrirë së pari. Prandaj, e vërtetë është thënia e të nderuarit Norton, prej fjalëve të të cilit kuptohet se përkthyesi i Ungjillit të Mateut ishte një përkthyes kuturu që nuk dallonte të bardhën nga e zeza, dhe atë që ai e ka parë në tekst, qoftë e vërtetë apo gabim, e përktheu. Prandaj, më thuani, a mund të mbështetemi në një shkrim të tillë? Për Zotin assesi.

PJESA E KATËRT

SQARIMI SE ITHTARËT E LIBRIT¹⁸ NUK MUND TË PRETENDOJNË SE ÇDO LIBËR I TEURATIT DHE INXHILIT U SHKRUA ME INSPIRIM

Në këtë pjesë, autori në 17 aspekte argumentoi dhe demantoi pretendimet krishtere, se Libri i Shenjtë u shkrua me anë të shpalljes dhe inspirimit, prandaj Enciklopedia britaneze në vëllimin e njëmbëdhjetë, f. 274, pranon se ekziston konflikt i vërtetë rreth kësaj çështjeje. Jerome, Grotius,

¹⁸ Pronarë të Librit janë hebrenjtë dhe të krishterët. Ky është përkthimi i fjalës arabe (e cila përdoret në Kur'an) Ehl El-Kitab, d.m.th. atyre që iu zbrit Libri, qoftë Teurati apo Inxhili.

Papias, Berkubin dhe shumë të tjerë thonë se çdo fjalë në Librin e Shenjtë nuk është inspirim, pastaj po në të njëjtën enciklopedi, në vëllimin e nëntëmbëdhjetë, f. 20, thuhet se ata që thonë: Çdo gjë në Librin e Shenjtë është inspirim, assesi nuk mund t'i argumentojnë thëniet e tyre.

Më tutje, autori paraqet thëniet e dy dijetarëve të njohur krishterë Lenfant dhe Beausobre, të cilët, shkurtimisht thonë: Autorët e librave të dhjatave shkruan përmbajtjen që ua inspiroi Shpirti i Shenjtë dhe i la të zgjedhin gjuhën në të cilën do të shkruajnë; sepse ai nuk i inspiroi në zemrën e tyre përveç përmbajtjen pa tekstin, ndërsa ngjarjet e Librit të Shenjtë të cilat autorët i dinin, qoftë me prezentimin e tyre apo dëgjimin e atyre ngjarjeve, nuk kishte nevojë që ai t'ua inspirojë. Mirëpo, kundërthëniet dhe gabimet në disa tekste të Librit të Shenjtë, argumentojnë se ai nuk u shkrua me anë të shpalljes dhe inspirimit, pastaj, autorët e atyre librave nuk deklaruan se përmbajtjen e tyre e morën nga Shpirti i Shenjtë.

Po ashtu, autori paraqiti thëniet e një grupi dijetarësh gjermanë, të cilët refuzojnë se Dhjata e vjetër iu shpall Musaut prej Zotit dhe thonë se të gjithë librat që i përshkruhen Musaut, janë vetëm versione të përhapura atëbotë ndërmjet njerëzve. Gjithashtu, ai ceku thënien e Eusebiusit se Musau shkroi librin e parë “Zanafillën” derisa ishte bari në Medjen, d.m.th. para shpalljes prandaj edhe nuk u shkrua me anë të shpalljes dhe inspirimit.¹⁹

¹⁹ Pesë librat e parë të Dhjatës së vjetër që i përshkruhen Musaut nuk janë shënim i tij. Përndryshe, si mundet që Musau alejhis-selam ta përshkruajë vdekjen e tij në librin “Ligji i Përtërirë”, andaj qartë shihet se ata janë përshkrim i personit të panjohur.

Autori, gjithashtu, paraqiti thëniet e themeluesit të Protestantizmit, e nga ato zgjodhëm: Ne nuk besojmë në Mojsiun sepse ai është armik i Jezuit dhe mësues i xhelatëve, e Krishterimi nuk ka kurrfarë ndërlidhje me Dhjetë Porositë, ato patjetër duhet eliminuar sepse janë burim i të gjitha herezive.

Disa të krishterë thonë: Mojsiu për ne është vjedhës; sepse Jezui, sipas supozimit të tyre, në Ungjillin e Gjonit 10:8, thotë:

“Të gjithë ata që erdhën para meje janë vjedhës dhe cuba”.

Në Eichhorn ekziston një tekst, të cilin do ta paraqesim shkurtimisht. Në fillim të Krishterimit gjendej një letër mjaft e shkurtër, të cilën mund ta quajmë Ungjilli origjinal, dhe e cila letër përshkruante disa situata të Jezuit. Nga shkrimi i saj mund të shihet se ajo letër ishte burim i të gjithë ungjijve, edhe pse në të nuk u përmendën të gjitha ngjarjet e përgjithshme dhe të posaçme të Krishterimit në mënyrë të renditur dhe të sistematizuar. Kjo letër, apo ky Ungjill origjinal, dallohet qartë prej ungjijve bashkëkohorë, sepse autorët e tyre afektuan shkrimin e tyre dhe shënuan disa ngjarje të Jezuit që nuk ishin në Ungjillin origjinal, prej të cilit përshkruan të gjithë ungjijtë e përdorur në dy shekujt e parë, në mesin e të cilëve ishin edhe tre ungjijtë, i Mateut, i Llukës dhe i Markut. Ata, gjithashtu, futën në ungjijtë e tyre disa tekste rreth prejardhjes, lindjes dhe rritjes së Jezuit, si dhe shumë ngjarje tjera personale të Jezuit, e cila gjë na shtynë të themi se askush në këta ungjij nuk mund ta dallojë të vërtetën nga e pavërteta. Kjo gjë e shtyri Kishën që të zgjedh një ungjill dhe ta përhapë atë në mesin e të krishterëve, prandaj, në fund të shekullit të dytë dhe në fillim të shekullit të tretë, Kisha zgjodhi katër ungjijtë e sotëm që nuk ishin të njohur para asaj kohe dhe nuk kishte kurrfarë aludimi për ta. I pari i cili i përmendi ata ungjij, rreth vitit

200, është Irenaeusi, ndërsa njeriu i parë që vendosi për pranimin e këtyre ungjijve është Clementi i Aleksandrisë në vitin 216. Për devijimin e ungjijve së bashku me këta katër ungjij të besueshëm ekzistojnë transmetime të shumta nga vetë dijetarët e krishterë që argumentojnë devijimin e tyre. Dijetari pagan Church argumentoi në librin e tij se deri në kohën e tij të krishterët i ndërruan ungjijtë tre-katërt herë, me ndryshimin e përmbajtjes së tyre.

Pastaj autori thotë: “Me përfundimin e katër pjesëve të para, unë them: “Teurati original si Inxhili u zhdukën para ardhjes së Muhammedit alejhis-selam, kurse dy dhjatat ekzistuese sot janë në shkallën e dy librave bibliografikë, të cilët përmbledhën transmetime të vërteta dhe të pavërteta. Ne nuk themi: Ato ishin origjinalë deri para ardhjes së Muhammedit alejhis-selam dhe pastaj u devijuan, e cila gjë është e pamundshme, kurse thënia e Palit se ata janë të vërtetë nuk është e pranuar tek ne, sepse ai për ne është një prej gënjeshtarëve që u paraqitën në rreshtat e parë, prandaj ne nuk i blejmë fjalët e tij as për një para, edhe pse ai për të krishterët është shenjtëri”.

Autori gjithashtu sqaroi se apostujtë të cilët jetuan, pasi që All-llahu e ngriti Isaun tek Ai, ishin njerëz të mirë dhe të devotshëm, por ata nuk ishin të dërguar siç supozojnë disa të krishterë, ndërsa thëniet e tyre mund të përmbajnë të drejtën dhe gabimin si çdo muxhtehid (dijetar i zellshëm) i njohur me bamirësi. Mosekzistimi i senedit²⁰ në transmetimet e ungjijve deri në shekullin e dytë, na bënë që ta humbim besimin në përmbajtjen e tyre përgjithësisht, përveç përmbajtjes që përshtatet me versetet kur'anore. Pastaj humbja e origjinalit hebraik të Ungjillit të Mateut dhe ekzistimi i përkthimit të tij, me mosnjohjen e përkthyesit të tij deri sot, mjafton që ta

²⁰ Shiko fusnotën 6.

humbin besimin në këtë ungjill, ndërsa Lluka dhe Marku nuk janë fare apostuj dhe nuk u vërtetua me argumente të prera se ata dy ishin të inspiruar dhe të përkrahur nga Shpirti i Shenjtë. Kurse Gjoni, autori i ungjillit, nuk është apostulli i njohur Gjon, por ai është një nxënës i shkollës filozofike të Aleksandrisë.

KREU II

VËRTETIMI I DEVIJIMIT

Autori në këtë kaptinë trajton çështjet e devijimit në Librin e Shenjtë përgjatë tri temave të cilat i caktoi në tre qëllime: “Qëllimin e parë ai e vërtetoi me argumente, të cilat i pranuan dijetarët e krishterë, se Libri i Shenjtë përmban Devijim verbal me zëvendësim, meqë një numër i madh i fjalëve të tij u zëvendësuan me fjalë të tjera; në qëllimin e dytë, ai, vërtetoi se Libri i Shenjtë përmban Devijim verbal me shtim (d.m.th. futja e fjalëve dhe fjalive në përmbajtjen e tij, e që nuk janë nga përmbajtja e tij), ndërsa në qëllimin e tretë, autori vërtetoi se Libri i Shenjtë përmban Devijim verbal me mangësira (d.m.th. janë fshirë shumë fjalë dhe tekste)”.

QËLLIMI I PARË

VËRTETIMI I DEVIJIMIT VERBAL ME ZËVENDËSIM

1 - Autori në qëllimin e parë që të vërtetojë devijimin verbal me zëvendësim, thotë: Dhjata e vjetër e pranuar tek ata (hebrenjtë dhe të krishterët), është në tri kopje:

E para: Dhjata e Vjetër Hebraike - të cilën e pranojnë hebrenjtë dhe shumica e të krishterëve protestantë.

E dyta: Dhjata e Vjetër Greke - të cilën në përgjithësi e pruan besimtarët e krishterë deri në shekullin XV dhe supozonin se kopja hebraike është e devijuar, ndërsa sot e refuzojnë protestantët kurse e pranojnë Kisha Ortodokse dhe ajo Katolike.

E treta: Dhjata e Vjetër Samirite - të cilën e pranojnë hebrenjtë samirianë. Kjo Dhjatë e vjetër është e ngjashme me atë hebraike përveç se kjo përfshinë shtatë libra të Dhjatës së vjetër: “Pesë Librat e Mojsiut”, librin “Jozua” dhe librin “Gjyqtarët”, kurse librat tjerë samirianët nuk i pranojnë. Pastaj shtatë librat e pranuar tek ata përbajnë një numër të madh fjalësh, shprehjesh dhe tekstesh që nuk gjenden në Dhjatën e Vjetër Hebraike, kështu që dijetarët protestantë marrin argumente prej saj në disa vende dhe e favorizojnë në krahasim me kopjen hebraike.

2 - Autori paraqiti kundërthëniet në mes atyre tri dhjatave (hebraike, greke dhe samirite) me ndihmën e dy listave në të cilat shënoi datat (që gjenden në to) prej Ademit deri te Nuhi (Noja) alejhis-selam, dhe prej Tufanit e deri në lindjen e Ibrahimit alejhis-selam

Në skemën e parë përballë emrit të Nuhit është shkruar mosha e tij në kohën e Tufanit, ndërsa përballë emrave tjerë është shkruar mosha e tyre me lindjen e fëmijës së parë:

EMRI	KOPJA HEBRAIKE	KOPJA SAMIRITE	KOPJA GREKE
Ademi (Adami)	130	130	230
Shiti (Sethi)	105	105	205
Enoshi	90	90	190
Kenani	70	70	170
Mahalaleeli	65	65	165
Jaredi	162	62	162
Idrisi (Enoku)	65	65	165
Methuselahu	187	67	187
Lameku	182	53	188
Nuhu (Noja)	600	600	600
Përgjithësisht	1656	1307	2262

Kurse në skemën e dytë përballë emrit të Samit është shkruar koha kur iu lind djali i parë pas Tufanit, kurse përballë emrave tjerë është shkruar mosha e tyre me lindjen e fëmijës së parë:

EMRI	KOPJA HEBRAIKE	KOPJA SAMIRITE	KOPJA GREKE
Semi	2	2	2
Arpakshadi	35	135	135
Kainani	–	–	130
Shelahu	30	130	130
Eberi	34	134	134
Pelegu	30	130	130
Reu	32	132	132
Serugu	30	130	130
Nahori	29	79	79
Terahu	70	70	70
Përgjithësisht	292	942	1072

Prandaj këto kundërthënie absurde në ato tri kopje argumentojnë ekzistimin e Devijimit me zëvendësim në ato, e kjo nuk mund të jetë shpallje e Zotit të Lartësuar.

QËLLIMI I DYTË

VËRTETIMI I DEVIJIMIT VERBAL ME SHTIM

Autori këtu përmendi 45 argumente të cilat argumentojnë devijimin verbal me shtim, nga të cilat zgjodhëm:

1 - Deri në vitin 324 ekzistonin tetë libra të Dhjatës së vjetër në të cilët dyshohej dhe nuk pranoheshin, e ata janë; 1) Libri “Eстера” 2) Libri “Baruku” 3) Libri “Tobia” 4) Libri “Judita” 5) “Libri i Dijes” 6) “Libri i Sirakut” 7) “Libri 1 dhe 2 Mbi Makabejtë”.

Kurse në vitin 325 mbreti Konstantin urdhëroi të mbahet një mbledhje e dijetarëve të krishterë në qytetin Nikeja, e pas verifikimit vendosën që libri “Judita” doemos të pranohet, ndërsa librat tjerë të Apokrifisë të mos pranohen meqë ishin të dyshimtë.

Pastaj, në vitin 364 u mbajt mbledhja e Ludicesë, në të cilën librit “Judita” iu shtua edhe libri “Eстера” i cili gjithashtu u pranua, kurse në vitin 397 u mbajt mbledhja e Kartagjës në të cilën u pranuan librat tjerë të dyshimtë dhe u bë obligim pranimi i tyre, përveç se librin “Baruku” e bënë pjesë të librit “Jeremia”. Këto libra mbetën të pranuar tek të krishterët deri në vitin 1200 kur Protestantizmi refuzoi sinodet e mëparshme të cilat vendosën që të pranohen librat e Apokrifisë, e ata thanë se këta libra nuk janë të inspiruar dhe patjetër duhet të refuzohen. A thua, cili devijim verbal me shtim është më i madh se ky?!

2 - Në librin “Zanafilla” 36:31, thuhet:

“Ata janë mbretërit të cilët sunduan tokën e Edumit para se ta sundonte ndonjë mbret i Beni Israilëve”. Adam Klark, në vëllimin e parë të komentit të tij rreth këtij teksti thotë: “Mojsiu assesi nuk e shkroi këtë tekst dhe tekstet pas tij deri te teksti 39. Unë mendoj, dhe jam i bindur, se këto tekste ishin të shkruara në margjina të kopjes origjinale të Teuratit, ndërsa autori i tij, duke menduar se ato janë nga teksti, i futi në tekst”. Ky komentues pranoi se ato nëntë tekste janë të shtuara, prandaj kjo argumenton se ato libra iu nënshtruan devijimit.

3 - Në librin “Ligji i Përtërirë” 2:12, thuhet:

“Më parë hurijnët banuan në Seir dhe bijtë e Esaut i dëbuan, i shkatërruan dhe banuan në të siç vepruan Beni Israilët me tokën e trashëguar të cilën Zoti ua dha atyre”.

Në parathënien e komentit të librit “Ezdra”, Adam Klark thotë se ky tekst është i shtuar, d.m.th. devijim i shtuar, ndërsa argument është thënia “siç vepruan Beni Israilët”

4 - Në librin “Ligji i Përtërirë” 23:2, thuhet:

“Ai që është i lindur i lavires, nuk do të hyjë në shoqërinë e Zotit derisa t’i kalojnë atij dhjetë gjenerata”.

Kjo dispozitë assesi nuk mund të jetë e shpallur prej Zotit, e as e shkruar prej Musaut alejhis-selam, sepse sipas kësaj dispozite Davudi dhe të parët e tij deri te Faresi, nuk do të hyjnë në shoqërinë e Zotit; sepse Davudi është pasardhësi i dhjetë i Faresit, sikurse thuhet në Ungjillin e Mateut 1:3-6, kurse Faresi ishte i lindur jashtë martesës, siç thuhet në kapitullin 38 të librit “Zanafilla”. Komentuesi Horsley konstatoi se fjalët “... derisa t’i kalojnë atij dhjetë gjenerata” janë të shtuara.

5 - Në Ungjillin e Mateut 27:35, thuhet:

“Atëherë e gozhduan në kryq dhe me short i ndanë ndër vete petkat e tij që të plotësohet fjala e të dërguarit i cili ka thënë: ata i ndanë petkat e mia dhe hodhën short për këmishën time”.

Thënia: “...që të plotësohet fjala e të dërguarit i cili ka thënë: ata i ndanë petkat e mia dhe hodhën short për këmishën time”, është devijim i shtuar me pranimin e verifikuesve të këtij teksti. Për këtë arsye atë e fshiu Griesbach, ndërsa Horne në vëllimin e dytë të komentit të tij, f. 330-331, vërtetoi me argumente të prera se ato fjalë janë të shtuara. Adam Klark, gjithashtu, në vëllimin e pestë të komentit të tij, thotë se ky tekst patjetër duhet të refuzohet, sepse nuk është pjesë e tekstit. Atë e hodhën kopjet origjinale dhe përkthimet e tyre; ajo është thënie e shtuar dhe e marrë nga Ungjilli i Gjonit 19:24.²¹

6 - Në librin “Veprat e Apostujve” 10:6, thuhet:

“Ai gjendet te njëfarë Simoni, lëkurtar, që ka shtëpinë afër detit. Ai do të të lajmërojë ty çka duhesh bërë.”

Griesbach dhe Sholtz thonë se thënia: “Ai do të të lajmërojë ty çka duhesh bërë” është e shtuar.²²

7 - Në Ungjillin e Markut 2:17 gjendet thënia “në pendim” e cila është e shtuar, e meqë Adam Klarku vërtetoi se është e shtuar në fund të komentit të tij, ai thotë: “E nxori atë nga teksti Griesbach e i pasprinë Grotius, Mill dhe Bengel”.

²¹ Gjithashtu në përkthimin shqip të Besëlidhjes së Re në Ungjillin e Mateut është shlyer kjo thënie, meqë u vërtetua se është marrë nga Ungjilli i Gjonit.

²² Kjo thënie në përkthimin shqip të Besëlidhjes së Re nuk gjendet.

Prandaj, mjaftojnë këto argumente që ta vërtetojnë ekzistimin e Devijimit me shtim në librat e të dy dhjatave.

QËLLIMI I TRETË VËRTETIMI I DEVIJIMIT VERBAL ME MANGËSIRA

Autori gjatë fjalës së tij për devijimin verbal me mangësira, përmendi 20 argumente nga të cilat zgjodhëm vetëm katër:

1 - Në librin “Zanafilla” 7:17, të kopjes hebraike, thuhet:

“Përmbytja mbi tokë vazhdoi për dyzet ditë”.

Ndërsa në shumë kopje latine dhe në përkthimin prej greqishtes thuhet:

“Përmbytja mbi tokë vazhdoi për dyzet ditë e një natë”.

Horne, në vëllimin e parë të komentit të tij thotë: “Le të shtohet fjala “e një natë” në tekstin hebraik”.

2 - Në librin “Zanafilla” 35:22, të kopjes hebraike, thuhet:

“Dhe kur Israili u vendos në tokë, shkoi Reubeni dhe fjeti me Belhen, shemrën e të atit, për këtë dëgjoi Israili”.

Koleksionistët e komentit Henri dhe Skot, thonë: Hebrenjtë pranojnë se disa fjalë janë fshirë nga ky tekst, ndërsa përkthimi prej greqishtes e plotëson atë me fjalët: “dhe ishte gjë e kobshme për të”, prandaj, shlyerja e një fjalie prej kopjes hebraike për krishterët dhe hebrenjtë nuk është e pabesueshme, duke iu falënderuar asaj se nuk është fjala për fshirjen e një shkronje apo dy.

3 - Nga aspektet e devijimit me mangësira është, gjithashtu, thënia e komentuesit Horsley në vëllimin e parë të komentit të tij, f. 82, ku ai duke shpjeguar tekstin 44:5 të “Zanafillës” thotë: “Në këtë tekst duhet shtuar nga përkthimi i greqishtes këtë fjali: “Pse e vodhët gotën time”. Kjo fjali, sipas tij, është fshirë prej kopjes hebraike.

4 - Në librin “Zanafilla” 50:25, thuhet:

“Merrni eshtrat e mia prej këtu”.

Ndërsa në kopjen semirite, në përkthimin prej greqishtes, në kopjen latine dhe në disa përkthime të vjetra, thuhet:

“Merrni eshtrat e mia prej këtu, bashkë me ju”.

Fjala “bashkë me ju” është fshirë prej kopjes hebraike, kurse Horne duke e përforcuar atë fshirje thotë: “Mr. Boothroyd e ka futur këtë fjalë të fshirë në përkthimin e tij të Biblës dhe me atë ka të drejtë”.

Këto argumente mjaftojnë që ta vërtetojmë ekzistimin e devijimit verbal me mangësira, si dhe fshirjen e fjalëve dhe fjalive sipas dëshirës në Librin e tyre të Shenjtë.

KREU III

VËRTETIMI I ANULIMIT

Fjala - En-Nesh në gjuhën arabe d.m.th. eliminim, ndërsa në terminologjinë islame është sqarim i kohës përfundimtare të një dispozite praktike e cila i plotëson kushtet, sepse anulimi tek ne (muslimanët) nuk ndodh në rrëfimet (e popujve të mëparshëm), në çështjet e prera logjike si p.sh. Krijuesi i Gjithësisë ekziston, në çështjet konkrete ngjashëm me dritën e ditës dhe errësirën e natës, në lutje, në dispozitat e obliguara, në shikim të qenësisë së tyre, si p.sh.: besoni (në Zotin) dhe mos i shoqëroni shok Atij, në dispozitat permanente si p.sh. fjala e All-llahut në kaptinën En-Nur, verseti 4; “...dhe atyre mos u pranoni dëshminë më kurrë...”, në dispozitat e përkohshme deri në ardhjen e kohës së përcaktuar si p.sh. fjala e All-llahut në kaptinën “El-Bekare”, verseti 109; “...pra, ju lini dhe largohuni prej tyre derisa Allahu ta sjell urdhrin e Vet...”.

Por, anulimi ndodh në dispozitat që janë praktike dhe posedojnë mundësinë e ekzistimit dhe joekzistimit, në dispozitatë jopermanente dhe jo të përkohshme. Këto quhen edhe dispozita të përgjithshme ku rivendikohet, që koha, i obliguari dhe aspekti të mos jenë të njësuara, por patjetër duhet të ekzistojë ndryshimi në ato të trija ose në njërën nga ato.

Prandaj, nuk ekziston asnjë rrëfim i Dhjatës së vjetër dhe të re i anuluar për ne, por disa nga ato rrëfime janë gënjeshtër, siç thuhet p.sh. në librin “Zanafilla” 19:30-38, kinse Luti (Loti) alejhis-selam bëri kurvëri me të dy bijat e tij, e të cilat mbetën me barrë, ose siç thuhet në po të njëjtin libër “Zanafilla” 38:12-30, se Juda i biri i Jakobit bëri kurvëri me Thamarën, që ishte grua e djalit

të tij, e cila me atë rast lindi Faresin dhe Arihin, ose siç thuhet në librin “Dalja” 32:1-6, se Haruni (Aroni) ndërtoi faltoren e viçit të cilin e adhuroi dhe i urdhëroi Beni Israilët ta adhurojnë atë.²³

Pastaj autori, shkurtimisht, thotë: Këto rrëfime dhe të ngjashmet me to për ne janë gënjeshtër dhe të kota, e nuk themi se ato janë të anuluar, sikurse edhe lutjet që nuk anulohen, prandaj, Zeburi (Psalmet e Davudit),²⁴ i cili është me lutje, nuk është i anuluar sipas terminologjisë së “anulimit” tek ne muslimanët. Ne nuk themi se Zeburi është anulues i Dhjatës së vjetër kurse Inxhili anulues i Zeburit, të cilën thënie e shpifi ndër popullin islam autori i librit “Kandari e të vërtetës”, priti Fender, i cili tha se një gjë të tillë e thotë Kur’ani dhe komentet e tij. Mirëpo, arsyeja për mospërdorimin e Zeburit dhe të librave tjerë të Teuratit dhe Inxhilit është se ata janë të dyshimtë meqë u mungojnë senedet (transmetuesit e vazhdueshëm deri te i dërguari) dhe për shkak të devijimit verbal në tekstet e tyre me të gjitha llojet e tij (me zëvendësim, shtim dhe anulim). Pa dyshim se disa dispozita të Teuratit dhe të Inxhilit, të vlefshme për anulim, u anuluan në Ligjin Islam, por disa të tjera nuk u anuluan si p.sh.: ndalimi i betimit të rrejshëm; ndalimi i vrasjes; ndalimi i kurvërisë, homoseksualizmit, vjedhjes, dëshmisë së rrejshme, ndalimi i tradhtisë në pasurinë dhe nderin e fqijut, pastaj obligimi i respektimit të prindërve, ndalimi i martesës me nënën, motrën, hallën, tezen, vajzën, bashkim i dy motrave në një kurore e shumë të tjera.

Kurse, sa i përket çështjes së Inxhilit, gjithashtu, edhe në të nuk u anuluan disa dispozita si p.sh. në Ungjillin e Markut 12:29-31, thuhet:

²³ Ai i cili ndërtoi viçin ishte Samiriu. Shiko kaptinën TAHA të Kur’anit, verseti 87-96.

²⁴ Zeburi është libri që iu shpall Davudit alejhisselam

“Jezusi u përgjigj: “I pari është: Dëgjo, Izrael! Zoti, Hyu ynë, është një zot i vetëm. Duaje Zotin, Hyun tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë mendjen tënde e gjithë fuqinë tënde! Urdhri i dytë është: Duaje të afërmin tënd porsì vetveten! Tjera urdhra më të mëdha se këto nuk ka”.

Këto dy dispozita gjenden në ligjin tonë islam e nuk janë të anuluar.

“Anulimi” nuk gjendet vetëm në ligjin tonë islam, por ai u gjend, me të dy llojet e tij, edhe në ligjet e mëparshme (d.m.th. të Musaut e Isaut).

Lloji i parë i anulimit: është anulimi, i cili bëhet në ligjin e të dërguarit të mëvonshëm për ndonjë dispozitë në ligjin e të dërguarit të mëparshëm.

Lloji i dytë i anulimit: është anulimi i cili bëhet në ligjin e të dërguarit për ndonjë dispozitë në vetë ligjin e tij.

Disa shembuj të llojit të parë:

1 - Në kohën e Ademit alejhis-selam vëllezërit martoheshin me motrat e tyre, pastaj Sara, gruaja e Ibrahimit alejhis-selam, ishte motra e tij, siç thuhet në librin “Zanafilla” 20:12,:

“Ajo është motra ime, në të vërtetë e bija e babait tim e nuk është e bija nënës sime, dhe unë u martova me të”.

Ndërsa në ligjin e Musaut alejhis-selam martesat me motrën është e ndaluar absolutisht dhe është e ngjashme me kurvërinë, ajo kurorë është e mallkuar, e nëse ndodh një gjë e tillë, duhet vrarë që të dy siç thuhet në Librin “Levitiku” 20:17,:

“Nëse dikush marton motrën e tij, të bijën e babait, ose motrën e tij, të bijën e nënës së tij, shëh pjesën intime të saj dhe ajo shëh pjesën intime të tij, është mëkat i madh, prandaj, ata duhet vrarë përpara popullit të tyre; sepse ai zbuloi pjesën intime të motrës së tij e atëherë mëkati i tyre bie në kokën e tyre”.

Prandaj, sikur ajo martesë të mos ishte e lejuar në ligjin e Ademit dhe të Ibrahimit alejhis-selam, atëherë i gjithë njerëzimi do të rridhte nga kurvëria dhe me këtë i gjithë njerëzimi do të meritonte vrasjen. Si mundet pra, një gjë e tillë të supozohet ndaj të dërguarve, prandaj, patjetër duhet pranuar se ajo martesë ishte e lejuar në ligjin e Ademit dhe Ibrahimit alejhis-selam kurse pastaj u anulua.

2 - Në librin “Zanafilla” 9:3, në përkthimin arab të vitit 1625 dhe 1648, është potencuar thënia e Zotit drejtuar Nuhit alejhis-selam dhe bijve të tij: “Çdo gjë që lëvizë mbi Tokë dhe është e gjallë është ushqim i juaj sikurse edhe perimet e gjelbra”, pra, të gjitha shtazët ishin të lejuara në ligjin e Nuhit alejhis-selam, kurse shumica e tyre u ndaluan në ligjin e Musaut alejhis-selam, e prej tyre mishi i derrit, siç thuhet në librat “Levitiku”, 11:4-8 dhe “Ligji i Përtërirë” 14:7-8.

3 - Jakobi u martua me dy motrat, Lea dhe Rakela, që ishin dy vajzat e dajës së tij, siç thuhet në librin “Zanafilla” 29:15-35, ndërsa kjo martesë ndalohet në ligjin e Musaut alejhis-selam, siç thuhet në librin “Levitiku” 18:18, e sikur bashkimi i dy motrave në një kurorë të ishte i ndaluar në ligjin e Jakubit alejhis-selam, atëherë, bijtë e tij do të ishin kopila, ruana Zot! Pastaj, shumica e të dërguarve Beni Israilitë ishin nga bijtë e tij.

4 - Në ligjin e Musaut alejhis-selam lejohet shkurorezimi i gruas për çfarëdo shkak, dhe lejohet martesë e asaj gruaje me tjetërkënd pas daljes nga shtëpia e burrit të parë, siç thuhet në librin

“Ligji i Përtërirë”, 24:1-3, ndërsa në ligjin e Isaut alejhis-selam nuk lejohet shkurorezimi i saj përveç nëse është shkak kurvëria, pastaj nuk i lejohet martesë asaj gruaje të shkurorezuar me askënd; sepse një gjë e tillë konsiderohet kurvëri, siç thuhet në Ungjillin e Mateut 5:31-32, pasi që farisenjtë i kundërshtuan Jezuit në këtë çështje, ai u tha atyre, siç thuhet në Ungjillin e Mateut 19:8-9:

“Mojsiu ju lejoi t’i ndani gratë tuaja për shkak të karakterit tuaj të pagdhendur. Por në fillim nuk ka qenë ashtu. Kurse unë po ju them: Kush e lëshon gruan e vet, përveç në rast të fëlliqësisë, e martohet me një grua tjetër, bën kurorëthyerje; po edhe ai që martohet me gruan e ndarë, bën kurorëthyerje’.

Anulimi në këtë dispozitë u vërtetua dy herë, njëherë në ligjin e Musaut dhe herën tjetër në ligjin e Isaut alejhis-selam

5 - Pali në “Letra drejtuar galatasve” 3:23-25, thotë:

“Para se të vinte feja, të ndryrë nën ligj, ruheshim për fenë që do të zbulohej. Kështu pra, ligji ishte mbikëqyrësi ynë derisa të vinte Krishti që ne të shfajësoheshim me anë të fesë. Por, qysh se erdhi feja, nuk jemi më nën mbikëqyrës”.

Pra, shenjtëria e tyre thotë se nuk duhet t’u nënshtrohen dispozitave të Dhjatës së vjetër pasi që besuan në Isaun alejhis-selam, kurse në komentin e Richard Mant dhe D’Oyly është cekur thënia e Dean Stanhope, i cili thotë:

“Testamentet e ligjit u anuluan me vdekjen e Jezuit dhe me përhapjen e Ungjillit të tij”.

6 - Në librin “Letra hebraike” 7:18, thuhet:

“Këndej zhbëhet rregullorja e mëparshme për shkak të paaftësisë së saj dhe padobisë”.

Ky tekst na informon se dispozitat e Dhjatës së Vjetër u anuluan meqë ishin të dobëta dhe të padobishme.

7 - Në librin “Letra hebraike” 8:7 dhe 13, thuhet:

“Po të kishte qenë me të vërtetë Besëlidhja e parë pa të metë, nuk do të ishte dashur t’i bëhej vend tjetrës... Kur thotë “Të renë” dëshmon se “E para” është plakur; tash, çka plaket e vjetrohët, është afër zhdukjes”.

Pra, këto dy tekste na informojnë se dispozitat e Dhjatës së vjetër ishin me të meta dhe iu nënshtruan anulimit, meqë ishin të vjetra dhe kalimtare.

Në komentin e D’Oyly dhe të Richard Mantit në fund të komentimit të tekstit të trembëdhjetë është cekur thënia e Pyleut, i cili thotë: “E qartë është se Zoti i Lartësuar dëshiron që të vjetrën e mangët ta anulojë me të renë e plotë, për këtë arsye Ai e ngriti drejtimin ligjor hebraik dhe në vend të tij themeloi drejtimin e krishterë”.

8 - Në “Letra hebraike” 10:9, thuhet:

“... kështu shfuqizon kultin e parë për të vendosur të dytin”.

Në komentin e D’Oyly dhe të Richard Mantit gjatë komentimit të tekstit të tetë dhe të nëntë, është cekur thënia e Pyleut si vijon: “Apostulli mori si argument këto dy citate të cilat diktojnë se

sakrificat e hebrenjve ishin të pamjaftueshme, dhe për këtë arsye Jezusi duroi vdekjen e tij që me këtë ta përmirësojë atë të metë, dhe me këtë njëra vepër anuloi tjetrën”.

Nga ky numër i shumtë i shembujve dalin në shesh këto çështje:

1 - Anulimi i disa dispozitave me ardhjen e ligjit të ri nuk veçohet vetëm në ligjin tonë islam, por një gjë e tillë gjendet edhe në ligjet e mëparshme.

2 - Dispozitat praktike të Dhjatës së vjetër, qofshin ato të përhershme apo jo, u anuluan me ardhjen e ligjit të Isaut alejhis-selam

3 - Fjala “anulim” gjendet në fjalët e shenjtërisë së tyre (Palit) sa i përket Dhjatës së vjetër dhe dispozitave të saj.

4 - Shenjtëria e tyre (Pali) vërtetoi patjetërsueshmërinë ndërmjet ndërrimit të udhëheqësit dhe ndërrimit të ligjit.

5 - Shenjtëria e tyre (Pali) supozon se gjëja e vjetër është afër përfundimit.

6 - Nuk ka dyshim në anulimin e dispozitave të Dhjatës së vjetër sipas terminologjisë sonë islame, përveç në dispozitat e përhershme ose ato që duhet ruajtur gjeneratë pas gjenerate. Por, ky dyshim nuk lind te ne muslimanët; sepse ne nuk pranojmë, pikësëpari, se Dhjata e vjetër e sotme është Teurati, i cili iu shpall Musaut alejhis-selam, e as nuk është libër i tij, dhe së dyti, nuk pranojmë se ajo është e mbrojtur nga devijimi.

Disa shembuj të llojit të dytë:

(Domethënë anulimi që bëhet në ligjin e të dërguarit për ndonjë dispozitë në vetë ligjin e tij)

1 - Zoti e urdhëroi Ibrahimin alejhis-selam ta sakrifikojë të birin e tij Is'hakun alejhis-selam, dhe pastaj e anuloi atë para sakrifikimit të tij, siç thuhet në librin “Zanafilla” 22:1-14.

2 - Në librin “Ezekieli” 4:10-15, në përkthimin arab të botuar më 1844, thuhet:

“Ushqimin që do ta hash gjatë një dite do të peshojë njëzet dhe do ta hashë me sasi... Do të hashë pogaçe të elbit, të cilën do ta pjekësh në sy të tyre me ndytësi të njeriut... Unë thashë: Ah, Zot i Përhershëm, shpirti im nuk është përlyer asnjëherë, sepse prej fëmijërisë sime e deri më sot nuk kam ngrënë cofëtinë e as gjah të shqyer, e as që ka hyrë në gojën time mish i papastër. Ai më tha: Ja pra, ta jap baglën e kafshës në vend të ndytësirës së njeriut, që mbi të vetvetes ti pjekësh bukën”.

3 - Në librin “Numrat” 4:3 dhe 23,30,35,39, 43 dhe 46 thuhet se shërbëtori i tendës së përgjuar nuk duhet të jetë më i ri se tridhjetëvjeçar dhe më i vjetër se pesëdhjetëvjeçar. Në të njëjtin libër 8:24-25 thuhet, se ai shërbëtor duhet të mos jetë më i ri se njëzetepesëvjeçar apo më i vjetër se pesëdhjetëvjeçar.

4 - Në librin “Levitiku” 4:13-21, thuhet se shpagimi i gabimit të një grupi është një ka, ndërsa në librin “Numrat” 15:22-26, thuhet se ai shpagim duhet të jetë patjetër një ka dhe një cap, e me këtë u anulua shpagimi i parë.

5 - Në Ungjillin e Gjonit 3:17, thënia e Jezuit është si vijon:

“Në të vërtetë Hyu nuk e dërgoi Birin që ta dënojë botën, por që bota të shpëtojë nëpër të”.

Thënia e njëjtë gjendet edhe në 12:47 të të njëjtit Ungjill, kurse në Letrën e Palit “2 Selanikasve” 2:8, thuhet:

“Atëherë do të shfaqet i Paudhi, të cilin Zoti do ta mbysë me frymën e gojës së vet dhe do ta zhbijë me shkëlqimin e ardhjes së vet të dukshme”.

Prandaj, thënia e dytë e anuloi thënien e parë.

Përfundimisht, me këtë u bë i qartë, pa dyshim, ekzistimi i anulimit, me të dy llojet e tij, si në ligjin e Musaut alejhis-selam ashtu edhe në ligjin e Isaut alejhis-selam, sikurse nuk ka dyshim se supozimet e hebrenjve dhe të krishterëve në mosekzistimin e anulimit në Librin e Shenjtë janë të kota. E si nuk janë thëniet e tyre të kota kur dihet se interesat ndryshojnë me ndryshimin e kohës, vendit dhe të të obliguarve, kështu që disa dispozita janë të mundshme, për të obliguarit me to, gjatë një kohe, dhe bëhen të pamundshme gjatë një kohe tjetër, pastaj disa dispozita janë të përshtatshme për një grup të njerëzve kurse për grupin tjetër nuk janë të përshtatshme.

KREU IV

ZHVLEFTËSIMI I TRINISË

PARATHËNIA

Këtë parathënie autori e veçoi për sqarimin e disa çështjeve me rëndësi, e të cilat kanë të bëjnë me cilësitë dhe njësinë e All-llahut xh.sh. Teurati thotë se Zoti është Një, i Pafillim, i Përhershëm,

i Gjithëfuqishëm, vepron çka të dojë, askush nuk është i ngjashëm me Te në esencën e Tij si dhe në cilësitë e Tij, adhurimi i tjetërkujt përveç Zotit është i ndaluar në shumë tekste të Dhjatës së vjetër, si p.sh. në librin “Dalja” 20:3,4,5 dhe 23, pastaj 24:13 dhe 17, si dhe në librin “Ligji i Përtërirë” 13:1-11. Në të njëjtin libër 17:2-7, thuhet se nëse vërtetohet se dikush adhuron tjetërkënd përveç Zotit, qoftë ai mashkull apo femër, duhet të mbytet me gurë. Gjithashtu në Dhjatën e vjetër thuhet se Zotit nuk i përngjet asgjë, kurse në Dhjatën e re në shumë vende thuhet se takimi me Zotin në këtë botë nuk mund të ndodhë. Në Ungjillin e Gjonit 1:18 thuhet:

“Hyun kurrë askush nuk e pa”.

Pastaj në Letrën e Palit “1. TIMOTEUT” 6:16 thuhet;

“... të cilin asnjë njeri nuk e pa dhe asnjë njeri s’mund ta shohë”.

PJESA E PARË

ZHVLEFTËSIMI I TRINISË ME ARGUMENTE LOGJIKE

Argumenti i parë: Pasi që trinia dhe njësimi sipas krishterëve janë dy të vërteta, atëherë nëse ekziston trinia e vërtetë patjetër duhet të ekzistojë edhe shumica e vërtetë, dhe me ekzistimin e tyre nuk mund të vërtetohet njësimi i vërtetë, përndryshe, rivendikohet njësimi i dy të vërtetave të kundërta, çfarë është e pamundur. Ai që beson në trini assesi nuk mund të besojë edhe në njësinë e vërtetë të Zotit; sepse me vërtetimin se dy çështje, në esencën e tyre, janë dy të vërteta të

kundërta apo kontradiktore në të njëjtën çështje, nuk mund të bashkohen në të njëjtën çështje personale. Në të njëjtën kohë dhe në të njëjtin aspekt, si është kjo e mundshme kur një e vërtetë nuk posedon tri të vërteta, dhe si tri të vërteta posedojnë tri të vërteta që janë një e vërtetë, dhe si mund të jenë tri të vërteta unitare si të tri njësi, dhe një e vërtetë nuk është njësi e njësi, drejtpërdrejt, por ajo është një pjesë e të triave. E sikur ato dy (trinia e vërtetë dhe njësimi i vërtetë) të njësohen në një vend, atëherë pjesa duhet të jetë tërësi dhe tërësia duhet të jetë pjesë.

Argumenti i dytë: Në qoftë se në esencën e Zotit gjenden tri origjina të veçuara me veçori të vërtetë, siç thonë të krishterët, atëherë duke mos marrë parasysh numërimin e qenieve të domosdoshme, obligohet që Zoti të mos jetë vërtetësi efektuese por kompleks relativ, sepse kompleksi i vërtetë rivendikon nevojën e domosdoshme ndërmjet pjesëve, e guri i vendosur pranë njeriut dhe njeriu nuk përbëjnë një të vërtetë unitare, qeniet e domosdoshme nuk kanë nevojë njëra për tjetrën, sepse një gjë e tillë është veçori e qenieve të mundshme (ekzistimi i të cilave nuk është i domosdoshëm). Prandaj, qenia e domosdoshme nuk ka nevojë për tjetërkënd, e çdonjëra pjesë është e ndarë nga tjetra edhe pse ajo është brenda një grupi. Nëse ato pjesë nuk kanë nevojë njëra për tjetrën, nuk do të formojnë qenësinë e njësuar, me kusht që Zoti të jetë në formën e përmendur komplekse, e çdo kompleks për realizimin e tij ka nevojë për realizimin e çdonjërës pjesë të tij, kurse pjesa spontanisht nuk është tërësi, e çdo kompleks ka nevojë për të tjerët dhe çdo nevojtar për të tjerët. Qenësia e tij është e mundur (jo e domosdoshme sikurse e Zotit), dhe me këtë obligohet që qenësia e Zotit të jetë e mundshme, e cila gjë është e pavërtetë.

Argumenti i tretë: Po qe se uniteti ndërmjet esencës hyjnore dhe asaj njerëzore do të ishte i vërtetë, atëherë personaliteti i të birit do të ishte i kufizuar dhe i përfunduar. Kurdo që është kështu arritja e shtimit dhe e pakësimit të tij është e mundshme, e kurdo që kompetenca e tij në

sasinë e caktuar është përcaktim theksues dhe paradestininim i vlerësuesit dhe kurdo që është kështu atëherë ai (personaliteti i të birit) është risi. Me këtë rivendikon që personaliteti i të birit të jetë dukuri dhe dukuria e tij rivendikon dukurinë e Zotit (d.m.th. Ai nuk është i përhershëm pa fillim dhe mbarim).

Argumenti i katërt: Në qoftë se të tri personalitetet (Ati, I biri dhe Shpirti i Shenjtë) veçorizohen me veçori të vërtetë, atëherë qenësia e të veçuarit nuk është e domosdoshme; sepse ajo (qenësia e domosdoshme) është e përbashkët ndërmjet tyre, e ajo që është e përbashkët nuk është e ngjashme me veçorizimin. Atëherë çdo njëri prej tyre është i përbërë prej dy pjesëve, dhe qenësia e çdo përbërjeje është e mundshme, e me këtë rivendikohet që qenësia e çdonjërit (të përmendurit më lartë) nga ata të jetë e mundshme.

Argumenti i pestë: Drejtimi i Jakobit është dukshëm drejtim i kotë; sepse ai kërkon ndërsjelljen e të vjetrës në të renë dhe të abstraktes në konkrete. Ndërsa për kotësinë e drejtimeve tjera themi: ai njësim (i tre personaliteteve) patjetër duhet të bëhet me trupëzim apo pa të, e nëse ai njësim bëhet përmes trupëzimit, është i pavlerë në tre aspekte:

Aspekti i parë: Ai trupëzim nuk mund të jetë ndryshe përveç se ngjashëm me tretjen e ujit të burimit në burim dhe djegien e thëngjillit në zjarr, e cila gjë është e kotë. Kjo do të ishte e mundur sikur personaliteti i Të birit të ishte trup, e krishterët thonë se ai nuk është trup, ose ai trupëzim të bëhet ngjashëm me përfitimin e ngjyrës në trup, e cila gjë gjithashtu është e kotë, ose ai trupëzim të jetë ngjashëm me përfitimin e veçorive të shtuara në qenësitë, e cila gjë po ashtu është e kotë sepse është e logjikshme për këtë mënyrë të ekzistojë nevoja, e nëse vërtetohet trupëzimi i personalitetit “Të birit”, në këtë mënyrë ai do të ishte nevojtar, qenësia e tij do të ishte

e mundshme dhe do të kishte nevojë për impresionues, e cila gjë është e pamundshme, si dhe atëherë trupëzimi është i pamundshëm.

Aspekti dytë: Duke mos marrë parasysh kuptimin e “trupëzimit” ne themi: nëse personaliteti i Të birit mishërohet në trup, atëherë ai trupëzim është i domosdoshëm ose jo i domosdoshëm. Trupëzimi i domosdoshëm është i pamundshëm, sepse qenësia e tij (e Të birit) ose duhet të jetë e mjaftueshme në rivendikimin e atij trupëzimi ose jo e mjaftueshme. Nëse ajo është e mjaftueshme në atë rivendikim, atëherë pengimi i atij rivendikimi në arritjen e kushtit është i pamundur, me këtë obligohet që Zoti të jetë dukuri ose qenësia e Tij të jetë e vjetër, dhe të dyja këto janë jo të vërteta. Nëse qenësia e tij (e Të birit) nuk mjafton në rivendikimin e atij trupëzimi, atëherë, ajo për atë trupëzim ka nevojë për një çështje të shtuar dhe të re në qenësinë e tij, kështu që me realizimin e trupëzimit obligohet realizimi i një gjëje të re në të dhe me këtë ai i nënshtrohet dukurive, e cila gjë është e pamundur t'i ndodhë Zotit.

Aspekti i tretë: Nëse personaliteti i Të birit mishërohet në trupin e Isaut alejhis-selam, atëherë ai patjetër duhet të jetë edhe në qenësinë e Zotit ose jo. Nëse gjendet edhe në qenësinë e Zotit ai personalitet apo gjendja e një personaliteti gjendet në dy vende, e nëse ai, në të njëjtën kohë, nuk gjendet edhe në qenësinë e Zotit, atëherë Zoti është i privuar prej tij dhe me këtë ai demantohet, sepse demantimi i një pjese obligon demantimin e tërësisë. E nëse njësimi është pa trupëzim, atëherë personaliteti i Të birit kur bashkohet me Isaun alejhis-selam ata janë në gjendje të njësuar; nëse ata janë të pranishëm janë dy e jo një, e me këtë nuk ekziston kurrfarë njësimi, e nëse ata dy zhduken dhe prej tyre krijohet i tretë, gjithashtu, një gjë e tillë nuk llogaritet njësim, por me këtë zhduken dy veta dhe krijohet i tretë, e me këtë del në shesh se njësimi është i pamundshëm.

PJESA E DYTË

ZHVLEFTËSIMI I TRINISË ME THËNIET E JEZUSIT

Në këtë pjesë autori përmendi disa argumente të forta në zhvleftësimin e trinisë, e të cilat thënie janë të vetë Mesisë. Ne do të përmendim vetëm disa nga ato:

Thënia e parë: Në Ungjillin e Gjonit 17:3, Jezusi duke iu drejtuar Zotit thotë:

“E kjo është jeta e përsosur: që të njohin Ty, Një të vetmin, Hyun e vërtetë, dhe atë që dërgove, Jezu Krishtin”.

Nga ky tekst vërejmë se si Jezusi sqaroi se jeta e përhershme d.m.th. njerëzimi ta dijë që Zoti është Një i vërtetë kurse Isau alejhis-selam është i dërguar i Tij, e nuk tha: se jeta e përhershme d.m.th. njerëzimi të pranojë se qenësia Jote përbëhet prej tri elementeve dhe se unë (Isau) jam njeri dhe Zot ose që ai (Isau) është zot i personifikuar.

Thënia e dytë: Në Ungjillin e Markut 12:28-34, thuhet:

“Një nga skribët që kishte dëgjuar rrugatjen e tyre, duke parë se Jezui u përgjigj mirë, iu afrua dhe e pyeti: “Cili urdhërim është i pari i të gjitha urdhërimeve?” Jezusi u përgjigj: “I pari është: Dëgjo, Izrael! Zoti, Hyu ynë, është një Zot i vetëm. Duaje Zotin, Hyun tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë mendjen tënde e me gjithë fuqinë tënde! Urdhri i dytë është: Duaje të afërmin tënd porsì vetveten! Tjetër urdhër më të madh se këta nuk ka”. Skribi u përgjigj: “Mirë fort, Mësues! Përgjigju ashtu siç është e vërteta! Ai është i Vetmi, e pos Tij s’ka tjetër. Ta duash Atë me gjithë zemër, me gjithë mendje, me gjithë fuqi e ta duash të afërmin tënd porsì vetveten,

vlen më shumë se të gjitha flijimet e djegies e therrorët”. Jezusi, duke parë se u përgjigj me urti, i tha: “Nuk je larg prej Mbretërisë së Hyut”.

Thënia e tretë: Në Ungjillin e Markut 13:32, Jezusi thotë:

“Sa për atë ditë e për atë orë, s’di askush, as engjëjt në qiell, as Biri, por vetëm Ai (Zoti)”.

Ky tekst zhvleftëson trininë; sepse Jezui (sipas këtij teksti), thotë se ditën e ndodhjes së Kiametit (përfundimin e botës) e di vetëm Zoti, e me këtë ai refuzoi njohjen e saj nga vetvetja dhe nga të tjerët, prandaj, kjo është në kundërthënie me supozimet e të krishterëve në trupëzimin apo personifikimin e tij, e sipas tyre i biri do të duhej ta dijë atë çka di i ati, me këtë del në shesh se ai nuk është Zot.

Thënia e katërt: Në Ungjillin e Mateut 19:17, gjendet thënia e Jezuit e cila zhvleftëson dhe zhdukë besimin në trininë në bazë të tij:

“Ai u përgjigj: “Përse më pyet për të mirën? Sepse vetëm Njëri (Zoti) është i mirë”.

Thënia e pestë: Kjo thënie që gjendet në Ungjillin e Llukës 23:46, dhe është në gjuhën e të kryqëzuarit (i cili sipas të krishterëve është Jezusi), zhvleftëson hyjninë e Jezuit drejtpërsëdrejti, e posaçërisht thënien e atyre që thërrasin në trupëzim apo personifikim:

“Atëherë Jezusi bërtiti me zë të madh e tha: “O Atë, në duart tua po e dorëzoj shpirtin tim”.

Sikur i kryqëzuari të ishte Zot nuk do të kërkonte ndihmë nga ndonjë Zot tjetër dhe do t’i kundërvihet dobësisë dhe vdekjes. Pastaj, si mund të jetë i dobët dhe të vdesë Ai i cili është i

Përhershëm, i Pamundur, i Gjallë, i cili nuk vdes dhe nuk ka zot tjetër përveç Tij?! Prandaj, Zoti i vërtetë është Ai, prej të cilit i kryqëzuari kërkonte ndihmë.

Thënia e gjashtë: Në Ungjillin e Gjonit 14:24, Jezusi thotë:

“E fjala që po dëgjoni, nuk është imja, por është e Atij që më dërgoi”.

Këtu ai lajmëroi se është i dërguar nga Zoti që t'i kumtojë fjalët e Tij.

Thënia e shtatë: Në Ungjillin e Mateut 23:9-10, Jezusi u drejtohet nxënësve të tij me fjalët:

“Dhe përmbi Tokë mos thirrni askënd At, sepse keni vetëm Një Atë që është në qiell! Gjithashtu mos lejoni t'ju quajnë udhëheqës, sepse keni vetëm një Udhëheqës - Mesinë!”

Kjo thënie vërteton se Zoti është Një, ndërsa Mesia është mësues.

Thënia e tetë: Kur Jezusi dëshironte ta prezentojë vetveten, traditë e tij ishte të thotë “I biri i njeriut”, e cila gjë është e ditur edhe për vështruesit e ungjijve të njohur sot, prandaj i biri i njeriut nuk mund të jetë tjetër përveç njeri.

PJESA E TRETË

ZHVLEFTËSIMI I ARGUMENTEVE TË

IMITUARA NË HYJNINË E ISAUT ALEJHIS-SELAM

Thëniet e Gjonit në Ungjillin dhe letrat e tij janë përplot metafora (thënie figurative), andaj ato kanë nevojë të komentohen. Po ashtu edhe thëniet e Jezusit janë përplot përfundime, të cilat në të shumtën e rasteve nuk i kuptuan bashkëkohësit e tij e as nxënësit e tij, përderisa ai nuk ua shpjegoi ato. Fatkeqësisht, thëniet të cilave u përmbahen të krishterët, në të shumtën e rasteve janë përfundime dhe imitime të Ungjillit të Gjonit, të cilat ndahen në tri grupe:

1 - Disa nga ato thënie, sipas kuptimit të tyre formal, nuk paraqesin qëllimin e tyre, prandaj nxjerrja e hyjnisë (së Isaut alejhis-selam) prej tyre është vetëm pretendim i të krishterëve, si dhe ajo nxjerrje e hyjnisë (prej atyre thënieve) dhe ai pretendim nuk mund të favorizohen përpara argumenteve logjike dhe para thënieve të Jezusit.

2 - Disa nga ato thënie kuptohen vetëm me ndihmën e disa thënieve tjera të Jezusit ose me ndihmën e disa teksteve tjera të Ungjillit.

3 - Përderisa për ato thënie edhe të krishterët pajtohen se duhet të komentohen, por ai komentim duhet të mos jetë në kundërthënie me argumentet dhe tekstet (e ungjillit), e prej nga mund të ndodhë një gjë e tillë! Autori pastaj përmendi disa argumente të cilat i sqarojnë lexuesit gjendjen e argumentimit të tyre, kurse të tjerat ai vetë i peshon sipas këtyre.

Argumenti i parë i tyre (për hyjninë e Jezusit): Thënia e Jezusit në Ungjillin e Gjonit 8:23:

“E Jezusi u tha:” Ju jeni prej këtu poshtë, kurse unë jam prej së larti. Ju jeni prej kësaj bote kurse unë nuk jam prej kësaj bote”.

Kjo thënie është në kundërshtim me realitetin; sepse Isau alejhis-selam ishte nga kjo botë, por ata e komentuan në atë mënyrë që ta argumentojnë hyjninë e tij, e ky komentim është i pavend nga dy aspekte:

Aspekti i parë: Sepse është në kundërshtim me argumentet logjike dhe tekstet definitive.

Aspekti i dytë: Sepse Jezusi i tha këto fjalë edhe për nxënësit e tij, por askush nuk tha se ata ishin zotër.²⁵

Argumenti i dytë i tyre: Thënia e Jezusit në Ungjillin e Gjonit 10:30:

“Unë dhe Ati jemi një”.

Kjo thënie, sipas tyre, argumenton njësimin e Jezusit me Zotin, e i cili pretendim është jo i vërtetë nga dy aspekte:

Aspekti i parë: Sepse Jezusi, gjithashtu, sipas tyre është njeri me shpirt që flet. Sipas kësaj, ai është i njëjshuar, prandaj ata shohin këtu nevojën për komentim, e thonë: Siç është ai njeri i plotë ashtu është edhe zot i plotë. Sipas kuptimit të parë, nuk është i njëjshuar kurse sipas kuptimit të dytë është i njëjshuar.

Aspekti i dytë: Sepse e njëjta thënie citohet edhe për apostujtë në Ungjillin e Gjonit 17:21-22:

²⁵ Shiko Ungjillin e Gjonit 17:14-16.

“... që të gjithë të jenë një. Sikurse Ti, Atë, që je në mua dhe unë në Ty, ashtu edhe ata të jenë në ne, që ta kuptojë bota se Ti më dërgove. Edhe unë ua dhash lavdinë që Ti ma dhe që të jenë një”.

Pra, sipas kësaj, Jezui është i njësuar me apostujtë, sikurse është i njësuar edhe me Zotin. Meqë njësimi i tyre nuk është konkret apo real, atëherë unjësimi me Zotin d.t.th. nënshtrim ndaj dispozitave të Tij dhe veprim i punëve të mira, dhe në këtë njëjësimit, si Isau alejhis-selam, apostujtë e po ashtu edhe të gjithë besimtarët tjerë, janë të njëjtë.

Argumenti i tyre i tretë: Thënia e Jezuit në Ungjillin e Gjonit 14:9-10,:

“Kush më ka parë mua, ka parë edhe Atin. Si thua, pra: Na e dëfto Atin! Po a nuk beson se unë jam në Atin e Ati është në mua! Fjalët që ua them, nuk ua them prej vetvetes: Ati që banon në mua i kryen veprat e veta”.

Të krishterët supozojnë se thënia e Jezuit: “Kush më ka parë mua, ka parë edhe Atin... unë jam në Atin e Ati është në mua... Ati që banon në mua...” argumenton njësimin e Jezusit me Zotin dhe se ai është Zoti gjithashtu. Edhe ky argument është jo i vërtetë nga dy aspekte:

Aspekti i parë: Sepse takimi me Zotin në këtë botë është i pamundur, kështu që ata thonë se me atë ka për qëllim njohjen, por njohja e Jezuit duke marrë në konsiderim truporen nuk figuron njësimin; pastaj ata thonë se njohja ka për qëllim hyjninë (njësimin e hyjnisë), e cila gjë është në kundërshtim me argumentet dhe tekstet e Ungjillit.

Aspekti i dytë: Sepse Jezui në Ungjillin e Gjonit 14:20, thotë:

“Atë ditë do ta kuptoni se unë jam në Atin tim, ju në mua e unë në ju”.

Në Letrën e Palit “Efesianëve” 4:6, thuhet:

“Një Hy i vetëm, Ati i të gjithëve, i cili sundon mbi të gjithë, vepron nëpër të gjithë e banon në të gjithë”.

Askush nuk tha se apostujtë apo efesianët janë zotër, sepse madhështimi, poshtërimi, dashuria etj., që i përshkruhen më të ultëve u përshkruhen të lartëve në mënyrë metaforike, prandaj Jezui për apostujtë në Ungjillin e Mateut 10:40: thotë:

“Kush ju pranon juve, më pranon mua; e kush më pranon mua, pranon Atë që më dërgoi mua”.

Sipas gjithë kësaj që u cek më lart, përfundojmë se njohja e Jezuit sipas atij shikimi është në shkallën e njohjes së Zotit. Ndërsa trupëzimi i ndokujt në Zotin apo trupëzimi i Zotit në dikë, si dhe trupëzimi i ndokujt në Jezuin dhe e kundërta, është variant i nënshtërimit ndaj tyre (respektivisht ndaj urdhrave të tyre), e këtë e vërteton teksti 3:24 në letrën “1. e Gjonit”:

“Kush i mban urdhrat e tij, mbetet në Hyun dhe Hyu në të. Me këtë e dimë se Ai mbetet në ne: me anë të Shpirtit që na e ka dhënë”.

Të krishterët mund të argumentojnë hyjninë e Jezuit me anë të asaj se ai u lind pa baba, andaj autori thotë: Ky argumentim, gjithsesi është i dobët; sepse bota në përgjithësi është dukuri, kurse prej krijimit të saj e deri më sot kanë kaluar 6000 vjet (kjo sipas mendimit të tyre). Sipas tyre, krijesat e qiellit, tokës, jogjallesat, bimët, shtazët dhe Ademi alejhis-selam u krijuan (sipas tyre) brenda një jave, prandaj të gjitha gjallesat u krijuan pa baba dhe pa nënë si dhe çdo moment lindin insekte të reja gjatë kohës së shiut pa baba dhe nënë. Atëherë, të gjitha ato krijesa e

shoqërojnë Jezuin në krijimin e tij, madje edhe ia kalojnë atij, meqë krijohen edhe pa nënë. Prandaj, si mund të jetë lindja e tij pa baba shkak i hyjnisë së tij?!

KREU V
VËRTETIMI SE KUR'ANI ËSHTË FJALË E ZOTIT, MREKULLI DHE
MËNJANIM I DYSHIMEVE TË PRIFTËRINJVE
DHE
STUDIMI RRETH VËRTETËSISË SË THËNIEVE TË MUHAMMEDIT
ALEJHIS-SELAM TË TRANSMETUARA NË LIBRAT AUTENTIKË
(KUTUBUS-SITTE)
PJESA E PARË

Ekzistojnë shumë çështje të cilat vërtetojnë se Kur'ani është fjalë e All-llahut të Lartësuar, e ato janë:

Çështja e parë: Kur'ani u shpall në një shkallë të lartë të retorikës²⁶ dhe atij nuk i paraprinë, me një shprehje të tillë, arabët, prandaj ai kufizoi shkallët e retorikës së tyre. El-Belaga- Retorika nënkuptohet si shprehje e kuptimit të përshtatshëm me fjalë të mrekullueshme, por në pajtim me lëndën rreth së cilës shprehen ato fjalë, pa kurrfarë shtimi dhe mangësie në sqarimin dhe argumentimin e atyre fjalëve. Prandaj, kurdo që shtohet madhështia e shprehjeve, kuptimeve të bukura dhe identiteti i shprehjeve, thëniet janë më retorike. Se retorika e Kur'anit është e lartë, argumentojnë disa aspekte: thëniet e çdo poeti janë madhështore në një disiplinë, ndërsa në disiplinat tjera janë të dobëta, siç thuhet për disa poetë të njohur arabë:

- IMRU-UL-KAJS: thëniet e tij përmbajnë shprehje madhështore vetëm gjatë entuziazmit, përmendjes së femrës dhe përshkrimit të kuajve.

- ZUHEJRI: thëniet e tij përmbajnë shprehje madhështore vetëm gjatë dëshirës dhe shpresës.²⁷

Një gjë e tillë thuhet edhe për poetët persianë:

²⁶ Arabët në të kaluarën e po ashtu edhe sot i kushtuan rëndësi të madhe retorikës. Argument më i madh për këtë është vetë Kur'ani i cili përmbanë një retorikë të përsosur çfarë nuk i parapriu dhe nuk mund të formohet në të ardhmen. Prandaj edhe nuk është çudi kur retorika konsiderohet mrekulli e parë e Kur'anit. Andaj që të kuptohet Kur'ani në themel të tij, doemos duhet të mësohet gjuha arabe, sepse çfarëdo qoftë përkthim i kuptimit të Kur'anit është mjaft i mangët në krahasim me origjinalin e tij. Në të kaluarën dhe sot askush nuk ka guxim që ta mposhtë retorikën kur'anore, sepse ai që merr një guxim të tillë e di se pa dyshim do të jetë i mposhtur.

²⁷ Imru-ul-Kajs dhe Zuhejri janë poetët më të njohur arabë të kohës së injorancës (para ardhjes së Islamit).

- EN-NIDHAMI, FIRDUSI dhe HAJDANI: poezitë e tyre janë madhështore vetëm atëherë kur përshkruajnë luftën.
- SADIU: poezitë e tij janë madhështore vetëm gjatë përshkrimit të dashurisë.
- EL-ENURI: poezitë e tij janë madhështore vetëm kur janë këngë.²⁸

Sa i përket Kur'anit, ai është fundi i rrjedhshmërisë në çdo disiplinë, qoftë ajo tërheqëse apo frikësuese, qortuese apo udhëzuese dhe shumë të tjera.

Çështja e dytë: Stili i mrekullueshëm i Kur'anit dhe metoda e tij tërheqëse në hyrjet, rrokjet dhe ritmet e tij, si dhe shprehjet e thukta, maturitë reale, stili i mrekullueshëm, aludimet elegante, përsosuria e shprehjeve dhe renditja e shëndoshë, i habitën arabët autoktonë (që flitnin një gjuhë mjaft të pastër dhe të rrjedhshme) me inteligjencën e poetëve. Urtësia e kësaj kundërvënije ishte që mos t'i mbetet kurrfarë dyshimi çdo mohuesi kryeneç, se Kur'ani është i huazuar, si dhe dallohet nga fjalët e arabëve që t'i mbizotërojnë ato. Krijuesi, qoftë ai poet apo prozator, harxhon çdo fuqi në këtë degë dhe në të shumtën e rasteve falënderohet apo kritikohet, por arabët e shquar edhe pse posedonin shkathësi të plotë në fshehtësitë e të folurit dhe në të njëjtën kohë ishin armiq të përbetuar të Islamit, ata nuk gjetën asnjë vend për kundërshtimin e retorikës, sistematizimit dhe metodës së Kur'anit famëlart. Ata, kurrë nuk e degraduan, por pranuan se Kur'ani nuk është predikim i predikuesve apo poezi e poetëve, por konsideruan se ai është magji, meqë habiteshin me rrjedhshmërinë dhe sistematizimin e tij. Po ashtu thonin se ai është: gënjeshtër të cilën e trilloi Muhammedi alejhis-salam dhe se është legjendë e të parëve, por kjo

²⁸ Të gjithë poetët e përmendur janë prej poetëve më të shquar të Persisë (Iranit).

ishite këmbëngulje e të hutuarve. Prandaj, kjo vërteton se Kur'ani famëlart është mrekulli me retorikën, rrjedhshmërinë dhe sistematizimin e tij.

Transmetohet se Velid Ibn Mugire²⁹ e dëgjoi Muhammedin alejhis-salam duke lexuar versetin 90 në kaptinën En-Nahl:

“All-llahu urdhëron drejtësinë, bamirësinë, ndihmën e të afërmeve dhe ndalon nga amoraliteti, nga e neveritura dhe dhuna. Ai ju këshillon ashtu që të merrni mësim”.

Pas dëgjimit të tij ai tha: “Betohem në All-llahun se Kur'ani posedon një ëmbëlsi dhe një bukuri, se ultësia e tij është e begatshme dhe lartësia e tij e furishme”. Një gjë të tillë nuk mund ta thotë njeriu. Pasi e dëgjoi Kur'anin iu zbut zemra dhe në atë moment iu afrua Ebu Xhehli³⁰, i biri i

²⁹ Jetoj diku ndërmjet vitit 95 para Hixhrës (530 të e.r.) - 1h. (622 e.r.). Ishte gjykatës arab në kohën e injorancës dhe prijës i Kurejshitëve dhe quhej me emrin “drejtësi”, sepse ishte drejtësia e të gjithë Kurejshitëve. Të gjithë Kurejshitët e mbulonin Qaben së bashku ndërsa ai vetë e mbulonte atë. Ia ndaloj vetvetes verën dhe e rrahu djalin e tij Hishamin kur ai e piu atë. E mbërriu Islamin kur ishte në moshë të shtyer dhe e sulmoi atë. Ky është ai që tuboi Kurejshitët që ta bashkojnë fjalën e tyre kundër Muhammedit alejhis-salam dhe Kur'anit, meqë e pa më të arsyeshme që për Kur'anin të thuhet se është magji, e për këtë shkak zbritën versetet 11-30 të kaptinës El-Mudethir. Njëherit ky është edhe babai i shpatës së All-llahut, Halid ibn Velidit, i cili vdiq tre muaj pas Hixhrës (nga plagët që i mori në Betejën e Bedrit) dhe u varros në vendin e quajtur El-Xhehun. (El-A'lam) (EL-A'lam 8:122).

³⁰ Është njëri ndër udhëheqësit Kurejshitë, i cili njihet edhe me emrin Ebu El-Hakem. E mbërriu Islamin por nuk besoi, dhe ishte njëri nga armiqtë më të përbetuar të Muhammedit alejhis-salam kështu që muslimanët e quajtën baba i injorancës. I dëmtoi Të dërguarin dhe muslimanët në Mekke pa masë, si

vëllait të tij, i cili e nënçmoi atë, kurse ai iu përgjigj: Për Zotin! Askush prej jush nuk është më i ditur se sa unë me poezitë e xhindëve dhe të njerëzve, kurse ajo çka thotë Muhammedi nuk është asgjë nga ato.

Çështja e tretë: Kur'ani përmban një numër të madh paralajmërimesh që duhej të realizoheshin në të ardhmen (disa prej tyre u realizuan e disa ende jo). Ato u realizuan mu ashtu siç i paralajmëroi ai ndërsa ne do të përmendim vetëm disa nga ato:

1- Thënia e All-llahut në versetin 27 të kaptinës El-Feth:

“All-llahu ëndrrën e të dërguarit të Vet e vërtetoi me realitet: se me vullnetin e All-llahut do të hyni në Xhaminë e Shenjtë (në Qabe) të siguruar, të ruani flokët e kokave tuaja, t'i shkurtoni e nuk do të keni frikë! Pra, Ai ka ditur atë që ju nuk e dinit, andaj, para kësaj ju dha një fitore të shpejtë (Hajberin)”.

Kjo u realizua mu ashtu siç paralajmëroi Kur'ani vitin kur Muhammedi alejhis-salam dhe shokët e tij hynë në Qabe, të sigurt, të rruar dhe pa frikë.

2 - Thënia e All-llahut në versetin 16 të të njëjtës kaptinë (El-Feth): “Atyre nga beduinët që ngelën pas, thuaju: “Ju do të ftoheni te një popull luftarak e i fuqishëm, t'i luftoni ata ose të dorëzohen (të pranojnë Fenë Islame)...”.

Pa dyshim, kjo edhe u realizua.

dhe e vazhdoi urrejtjen e tij ndaj muslimanëve derisa edhe e udhëhoqi ushtrinë kundër muslimanëve në Betejën e Bedrit më 2h. (624 e.r.), në të cilën edhe u vra.

3 - Thënia e All-llahut në versetin 9 të kaptinës Es-Saff:

“Ai (All-llahu) është që e dërgoi Të dërguarin e vet me udhëzim të qartë e fe të vërtetë për ta bërë mbizotëruese mbi të gjitha fetë, edhe pse idhujtarët e urrejnë (një gjë të tillë)”.

4 - Thënia e All-llahut në kaptinën En-Nasr, verseti 1-2:

“Kur të vijë ndihma e All-llahut dhe çlirimi (ngadhënjimi), dhe kur t’i shohish njerëzit që po hyjnë grupe-grupe në fenë e All-llahut, ti pra, atëherë, lartësoje Zotin tënd duke e falënderuar dhe kërko nga Ai falje. Ai vërtet pranon shumë pendimin dhe është Mëshirues i madh”.

All-llahu këtu me çlirimin e përmendur ka për qëllim çlirimin e Mekkes, sepse kjo kaptinë zbriti para çlirimit të saj dhe parafjala “kur” rivendikon të ardhmen, meqë nuk thuhet për atë që ka ndodhur: kur të vijë apo ndodh, kështu që gjatë jetës së Muhammedit alejhis-selam njerëzit hynë në Islam grupe-grupe, e ata ishin banorë të Mekkes, Taifit dhe të shumë vendeve tjera.

5 - Thënia e All-llahut në versetin 12 të kaptinës Ali Imran:

“Thuaju atyre që nuk besuan: “Do të jeni të mposhtur...”

Dhe në të vërtetë u mposhtën ata (në Betejën e Bedrit dhe pas saj).

6 - Thënia e All-llahut në versetin 151 të kaptinës Ali Imran:

“Ne do të mbjellim frikë në zemrat e atyre që nuk besuan...”.

Ky premtim u realizua në Betejën e Uhudit në dy aspekte:

Aspekti i parë: Kur muslimanët u mposhtën nga politeistët. Në sulmin e dytë gjatë Betejës së Uhudit. All-llahu futi në zemrat e tyre frikën, kështu që ata u tërhoqën nga beteja dhe ikën në drejtim të Mekkes pa kurrfarë arsye.

Aspekti i dytë: Politeistët gjatë kthimit të tyre për në Mekke (pas luftës së Uhudit), u penduan dhe vendosën që të kthehen përsëri në Medine, mirëpo All-llahu futi frikën në zemrat e tyre kështu që ata nuk u kthyen.

7 - Thënia e All-llahut në versetin 9 të kaptinës El-Hixhr:

“Ne me madhërinë tonë e shpallëm Kur’anin dhe Ne gjithsesi jemi mbrojtës të tij”.

Domethënë, All-llahu është Ai, i cili do ta mbrojë Kur’anin nga çdo devijim, shtim apo shlyerje të pjesëve të tij e kjo edhe ndodhi, prandaj ateistët dhe politeistët, nuk mundën të ndryshojnë asnjë shkronjë, kuptim dhe shprehje deri në ditët tona, përkundër devijimeve të llojllojshme që ndodhën në Librin e Shenjtë.

8 - Thënia e All-llahut në versetin 14 të kaptinës Et-Tevbe:

“Luftoni ata, All-llahu i dënon e i mposhtë ata me duart tuaja, kurse juve ju ndihmon kundër tyre dhe shëron zemrat e njerëzve besimtarë”.

Të gjitha këto u realizuan ashtu siç paralajmëroi Kur’ani.

9 - Thënia e All-llahut në versetin 67 të kaptinës El-Maide:

“All-llahu të garanton (ty Muhammed) mbrojtjen prej njerëzve (armiqve tu)”.

Pra, All-llahu e mbrojti Muhammedin alejhis-selam, përkundër armiqve të tij të shumtë të cilët mundoheshin ta dëmtojnë derisa ndërroi jetë.

Çështja e katërt: Kur'ani është përplot me lajme të shekujve të mëparshëm dhe popujve të kaluar, prandaj, duke e ditur se Muhammedi alejhis-selam ishte analfabet, nuk u shoqërua me dijetarët nëpër shkollë e as me njerëz të famshëm, por u rrit në mesin e një populli që adhuronte idhujt dhe nuk njihte Librin (e Shenjtë). Megjithatë, Kur'ani shpalli disa rrëfime të popujve të kaluar në kundërshtim me rrëfimin e tyre në Dhjatën e vjetër dhe të re, siç është p.sh. “Kryqëzimi i Jezuit” etj. etj. Prandaj, ato rrëfime kur'anore kanë për qëllim të argumentojnë se origjinali i Dhjatës së vjetër dhe të re nuk ekziston dhe se ato (çfarë ishin dhe janë sot) nuk janë ato të shpallurat. Këtë e argumenton thënia e All-llahut në versetin 76 të kaptinës En-Neml: “Vërtet, ky Kur'an u rrëfen Beni Israilëve të shumtën e asaj rreth të cilës ata ishin të përçarë”.

Çështja e pestë: Kur'ani përmbanë një mori versetesh të cilat zbulojnë fshehtësitë e munafikëve (hipokritëve) dhe hebrenjve, sepse ata bashkëpunonin dhe i bënë Islamit kurthe fshehurazi, ndërsa All-llahu i Lartësuar e njoftonte Muhammedin alejhis-selam menjëherë për qëllimet e tyre, kurse ai në ato njoftime gjente vetëm të vërtetën.

Çështja e gjashtë: Kur'ani përmbledhi njohuri dhe shkenca për të cilat arabët në përgjithësi dhe Muhammedi alejhis-selam posaçërisht (por edhe bota në përgjithësi), nuk kishin kurrfarë njohurie, si p.sh. sheriat (ligjet e All-llahut), nxitja në metodën e argumentimeve logjike, biografite e ndryshme, udhëzimet dhe urtësitë, lajmet e botës së ardhme, vetitë e mira dhe humane etj.

Çështja e shtatë: Në Kur'an nuk ka kundërthënie dhe kontraste, edhe pse ai është një libër voluminoz që përfshinë një numër të madh diturish. Sikur ai të mos ishte prej All-llahut të Lartësuar do të gjenim në të kontradikta të shumta, meqë një libër voluminoz siç është ai, nuk mund t'i ikë çdo gabimi. Mirëpo, meqë në te nuk ka kundërthënie, ne jemi të bindur se ai është i shpallur nga All-llahu, siç thuhet në versetin 82 të kaptinës En-Nisa:

“A nuk e shohin ata Kur'anin?! Sikur të ishte prej dikujt tjetër, përveç prej All-llahut, do të gjenin në te shumë kundërthënie”.

Çështja e tetë: Kur'ani është mrekulli e përhershme, në çdo vend dhe në çdo kohë. Mbrojtjen e tij e mori përsipër vetë All-llahu, përkundër mrekullive të të dërguarve të mëparshëm, të cilat përfunduan me kalimin e kohës së tyre. Prandaj, mrekullia e Kur'anit është e përhershme qysh prej shpalljes së tij e deri në ditët tona dhe deri në Ditën e fundit, andaj argumentet kur'anore çdoherë janë të qarta dhe ngadhënjyese.

Çështja e nëntë: Sado që të përsëritet leximi apo dëgjimi i Kur'anit ai nuk bëhet monoton, përkundrazi, leximi i tij shton dashurinë ndaj tij, kurse çdo fjalë tjetër sado që të jetë retorike apo e rrjedhshme, nëse përsëritet shumë herë, pa dyshim bëhet monotone dhe mendja e shëndoshë do ta urrejë.

Çështja e dhjetë: Kur'ani bën bashkimin e argumentit dhe dispozitës, kështu që lexuesi i tij (ai i cili njih gjuhën arabe), i kupton argumentet dhe obligimet brenda një thënieje racionale dhe të qartë, e lexuesi i tij me anë të retorikës kupton mrekullinë si dhe me anë të kuptimeve kupton urdhëresat, ndalesat, premtimet e qortimet e tij.

Çështja e njëmbëdhjetë: Mësimi i Kur'anit përmendësh gjatë një kohe të shkurtë, është mjaftë i lehtë, madje edhe për fëmijët, siç thotë All-llahu i Lartësuar në versetet 17,22,32,40 të kaptinës el-Kamer

“Ne Kur'anin e bëmë të lehtë për mësim, por a ka dikush që merr mësim?”

Çështja e dymbëdhjetë: Edhe pse shumica muslimane nuk e kuptojnë Kur'anin (në gjuhën arabe) e as komentin e tij, megjithatë gjatë leximit ata i kaplon respekti i thellë ndaj tij. Prandaj, sipas gjithë asaj që parapriu, vërtetohet se Kur'ani është mrekulli dhe fjalë e Zotit.

PJESA E DYTË

MËNJANIMI I DYSHIMEVE TË PRIFTËRINJVE NË KUR'ANIN

FAMËLART

Dyshimi i parë: Priftërinjtë thonë: Ne nuk pajtohemi me atë se thënie kur'anore janë në shkallën më të lartë të retorikës dhe jo të natyrshme, sepse ato nuk i kupton askush tjetër përpos atij i cili njih gjuhën arabe plotësisht.

Përgjigja ndaj këtij dyshimi: Mospajtimi i tyre se Kur'ani është në shkallën më të lartë të retorikës, nuk është asgjë tjetër vetëm se kryeneqësi, të cilën gjë e cekëm në pjesën e mëparshme, ndërsa thënia e tyre: retorikën e Kur'anit nuk e kupton askush tjetër përpos ai i cili njih gjuhën arabe plotësisht, është thënie e vërtetë, por ajo mrekulli ka për qëllim mundjen e gojëtarëve dhe në të

vërtetë u mundën, prandaj edhe nuk e komprometuan atë dhe pranuan dobësinë e tyre. Ata e kuptuan mrekullinë e tij sipas natyrës së tyre ngjashëm me ata që flitnin arabishten, kurse dijetarët e kuptuan mrekullinë e tij me anë të shkathësisë së tyre në degën e retorikës dhe ndihmën e njohjes së tyre radikale në metodat e të folurit dhe, përfundimisht, të gjithë popujt kuptuan mrekullinë e tij përmes miliona dëshmimeve të gojëtarëve arabë, prandaj, është e qartë se retorika e Kur'anit është mrekulli e argument i plotë dhe një prej argumenteve të shumta që vërtetojnë se Kur'ani famëlart është fjalë e Zotit.

Dyshimi i dytë: Priftërinjtë thonë: Kur'ani bie ndesh me Dhjatën e vjetër dhe të renë në shumë vende, prandaj, nuk mund të jetë fjalë e Zotit.

Përgjigja ndaj këtij dyshimi: E para - Zinxhiri transmetues i atyre librave (të Librit të Shenjtë) nuk lidhet me autorët e tyre, gjithashtu nuk u vërtetua se çdo libër i Biblës u shkrua me inspirim, përkundrazi, u vërtetua se kuptimi i tyre është në kundërshtim në shumë vende, e ato janë, pa dyshim, përplot gabime, pastaj u vërtetua ekzistimi i devijimit në to me të gjitha llojet e tij, andaj ato kundërthënie aspak nuk e dëmtojnë Kur'anin. Përkundrazi, ato agumentojnë se ato kundërthënie të cekura janë gabime apo devijime në librat e theksuar ngjashëm me gabimet dhe devijimet tjera në librat e Dhjatës së vjetër dhe të re, prandaj Kur'ani bie ndesh me ato me qëllim, që me këtë t'ua kthejë vëmendjen atyre se atë që ai e kundërshton është gabim apo devijim e assesi pakujdesi.

E dyta: Sipas pretendimeve të priftërinjve, kontradiktat ndërmjet Kur'anit dhe të dy dhjatave ndahen në tri lloje:

Lloji i parë: ka të bëjë me dispozitat anuluese, por anulimi nuk është i karakterizuar vetëm në Kur'an, ai ekziston edhe në ligjet e mëparshme me shumicë dhe nuk ka dyshim në të, sepse Pali anuloi të gjitha dispozitat e Dhjatës së vjetër përveç 9 urdhrave nga “10 urdhëresat” e njohura, të cilat pastaj u plotësuan. E gjithë kjo është një prej llojeve të anulimit dhe ato dispozita e urdhra u bënë gjithashtu të anuluar, prandaj sipas kësaj, nuk u lejohet atyre ta cenojnë Kur'anin me këtë argument.

Lloji i dytë: ka të bëjë me disa raste, të cilat u përmendën në Kur'an e nuk ekzistojnë në të dy dhjatat. Ky argumentim është i ngjashëm me të parin, ndërsa argumentet për këtë janë të shumta, e nga ato zgjodhëm:

1- Në “Letrën e Judës” teksti i 9-të, thuhet:

“Kurse kryeengjelli Mikaili, kur fjalosej me djallin rreth trupit të Moisiut, nuk pati guxim të thotë mallkim ofendues kundër tij, por tha: “Zoti ta mbylltë gojën!”

Kjo grindje e Mikailit me djallin nuk u përmend në asnjë libër të Dhjatës së vjetër.

2- Në letrën “Hebrenjve” 12:21, thuhet:

“Sepse aq e tmerrshme ishte ajo pamje, saqë vetë Moisiu tha: “Fort po trembem dhe po dridhem!”

Ky tekst u përmend edhe në librin “Dalja” 19:14-25, por, as në këtë libër e as në asnjë libër tjetër, nuk gjendet thënia: “saqë vetë Moisiu tha: “Fort po trembem dhe po dridhem!”

3- Në “Veprat e Apostujve”, 20:35, thuhet:

“... duke na rënë ndërmend fjalët e Jezuit Zot: “Më i lumtur është ai që jep se ai që merr”.

Kjo thënie nuk ka kurrfarë gjurme në asnjë prej të katër ungjijve.

4- Në letrën “1. Korintianëve” 15:6, thuhet:

“Pastaj iu duk vëllezërve që ishin së bashku më shumë se pesëqind veta, prej të cilëve shumica janë ende gjallë e disa kanë vdekur”.

Kësaj thënieje, gjithashtu nuk i gjendet kurrfarë gjurme në të katër ungjijtë e as në “Veprat e Apostujve”, madje edhe duke e ditur se Lluka ishte njeriu më i përpiktë në shënimin e ngjarjeve të ngjashme me këtë.

5- Emrat e përmendur në kreun e parë të Ungjillit të Mateut pas emrit të Zorobabelit, nuk janë përmendur në asnjë libër të Dhjatës së vjetër.

Lloji i tretë: ka të bëjë me sqarimin e disa situatave në Kur'an, e të cilat komprometojnë sqarimin e tyre në Librin e Shenjtë. Autori thotë: Kundërthënie të tilla gjenden ndërmjet vetë librave të Dhjatës së vjetër dhe ndërmjet ungjijve, pastaj ndërmjet Dhjatës së vjetër dhe të resë, e po ashtu ekzistojnë kundërthënie edhe ndërmjet tri kopjeve të Dhjatës së vjetër, d.m.th. asaj hebraike, greke dhe samirite, por traditë e priftërinjve është që përmes dyshimeve të tilla t'i largojnë muslimanët e thjeshtë nga rruga e drejtë, prandaj, këtu ne do të paraqesim vetëm disa nga ato kundërthënie:

1 - Koha ndërmjet Ademit alejhis-selam dhe Tufanit (përmytjes) në kopjen hebraike thuhet se ishte gjatë 1656 vjet, ndërsa në atë greke se ishte 2262 vjet dhe në kopjen samirite ajo kohë ishte 1307 vjet siç thuhet edhe në kapitullin e pestë të librit “Zanafilla”.

2 - Koha ndërmjet Tufanit dhe lindjes së Ibrahimit alejhis-selam sipas kopjes hebraike zgjati 292 vjet, sipas asaj greke 1072 vjet kurse sipas asaj samirite ajo kohë zgjati 942 vjet, siç thuhet edhe në kapitullin e 11-të të librit “Zanafilla”.

3 - Në kopjen greke (të Dhjatës së vjetër) thuhet se ndërmjet Arfaksadit dhe Salait gjendet edhe një gjeneratë, ajo e Kainanit, e cila gjeneratë nuk gjendet në kopjen hebraike e samirite, as në librin “1. të Analeve” e as në historinë e Josephusit, por Lluca (autori i Ungjillit) u bazua në kopjen greke ashtu që futi Kainanin në paraqitjen e prejardhjes së Jezuit, prandaj, të krishterët patjetër duhet të besojnë në vërtetësinë e kopjes greke dhe gabueshmërinë e të tjerave, që të mos detyrohen në përgënjeshttrimin e ungjijve të tyre.

4 - Dispozita e njëmbëdhjetë e shtuar në “Dhjetë urdhëresat” e njohura gjendet në kopjen samirite kurse në atë hebraike jo. Teksti i atyre dhjetë urdhëresave përmendet në librin “Dalja” 20:2-17 dhe në librin “Ligji i Përtërirë” 5:6-21.

5 - Në librin “Dalja” 2:22, të kopjes greke ekziston kjo thënie:

“Dhe lindi, gjithashtu, një djalë tjetër të cilin e quajti Eleazar, dhe tha: Meqë Zoti i babait tim më ndihmoi dhe më hoqi dorësh prej Faraonit”.

Kjo thënie nuk ekziston në kopjen hebraike, por është e vërtetë se gjendet në kopjen greke. Përkthyesit në gjuhën arabe e futën këtë thënie në përkthimet e tyre.

Dyshimi i tretë: Ky dyshim ka dy tehe. Priftërinjtë thonë: Në Kur'an thuhet se udhëzimi dhe humbja apo shtrembërimi janë prej Zotit, e gjithashtu thuhet se në xhennet-parajsë ka lumenj, hyri (femra të pastra dhe bukuroshe të xhennetit) dhe pallate, prandaj këto gjëra janë të kobshme dhe argumentojnë se Kur'ani nuk është fjalë e Zotit.

Ky është njëri nga dyshimet më të mëdha të tyre, prandaj të pakta janë ato shënime të tyre që sulmojnë Islamin e të mos përfshihet edhe ky dyshim. Gjatë shpjegimit të tyre, ata sjellin përfundime aq të çuditshme saqë lexuesi habitet nga fanatizmi i tyre.

Përgjigjja ndaj këtij dyshimi: Në përgjigjen ndaj pjesës së parë të dyshimit autori thotë: Tekste të tilla ekzistojnë në shumë vende të librave të tyre të shenjtë (është fjala se udhëzimi dhe shtrembërimi janë prej Zotit), atëherë, ata doemos duhet thënë se librat e tyre të shenjtë nuk janë prej Zotit. Ne do të përmendim vetëm disa nga ato tekste të cilat i theksojnë ato gjëra:

1 - Në librin “Dalja” 4:21, thuhet:

“Zoti i tha atij (Moisiut) gjersa ai kthehej në Egjipt: “Përkujdesu t’i bësh para Faraonit të gjitha mrekullitë për të cilat ta kam dhënë pushtetin, edhe pse Unë do t’ia bëj zemrën të fortë si guri, kështu që s’do ta lërë popullin të shkojë”.

2 - Në librin “Dalja” 7:3, thuhet:

“Unë do t’ia gurëzoj zemrën Faraonit dhe do t’i shtoj argumentet dhe mrekullitë e mia në tokën e Egjiptit”.

3 - Gjithashtu në librin “Dalja” 10:1,20 dhe 27, thuhet:

“Atëherë Zoti i tha Moisiut: “Shko te Faraoni. Kam bërë që zemra e tij dhe e nëpunësve të tij të bëhet gurë, që t’i kryej shenjat e mrekullueshme të mia ndër ta. Dhe ia bëri gur Zoti zemrën Faraonit kështu që ai nuk i liroi Beni Israilët. Ia bëri gur Zoti zemrën Faraonit dhe nuk dëshiroi t’i lirojë ata”.

Nga këto tekste është e qartë se Zoti ia bëri gur zemrën Faraonit dhe zemrat e nëpunësve të tij që t’i shtojë mrekullitë e Tij në tokën e Egjiptit.

4 - Në letrën e Palit “Letra drejtuar romakëve” 11:8, thuhet:

“Sikurse është në Shkrimin e Shenjtë: “Hyu ua dha shpirtin e molisjes, sytë që nuk shohin, veshët që nuk dëgjojnë, madje deri në ditën e sotme”.

5 - Në Ungjillin e Gjonit 12:39-40, thuhet:

“Prandaj, as nuk mund të besonin, sepse Isau përsëri thotë: “Ua verboi sytë, zemrat e tyre i bëri gurë, që të mos shohin me sy, të mos kuptojnë me zemër e të mos kthehen, që unë të mos i shëroj”.

Sipas kësaj, kuptohet se Zoti i verboi Beni Israilët, ua bëri zemrat gurë dhe i bëri të shurdhët që mos të pendohen e me atë t’ua falë gabimet, prandaj ata edhe nuk e shohin të vërtetën, nuk mendojnë për të e as që e dëgjojnë, ndërsa thënia se Zoti i vulosi zemrat dhe veshët e tyre, nuk ka ku të shkojë më tepër.

6 - Në librin “Ezekieli” 14:9, thuhet:

“Nëse i dërguari humb dhe flet me fjalë (të tij), Unë, Zoti, e kam humbur atë të dërguar, dhe Unë e zgjas dorën time dhe e shkatërroj atë nga mesi i popullit tim Izrael”.

Në thënien e Ezekielit thuhet: “... Unë, Zoti, e kam humbur atë të dërguar”.

Prandaj, nga këto argumente shihet se dyshimi i dijetarëve protestantë në pjesën e parë është i papranuar, pa kurrfarë dyshimi, dhe është në kundërshtim me Librin e tyre të Shenjtë, e me krijimin e të keqes nuk domethënë se edhe Zoti është i keq. Prandaj, krijimi i të keqes si dhe krijimi i djallit, i cili është burim i çdo të keqe dhe çdo mbrapshtie, duke e ditur Zoti, me diturinë e Tij të amshueshme se djalli është burim i çdo të keqe, e Ai ishte në gjendje të mos e krijojë atë apo të mos i japë mundësi në mashtrimin e njerëzve dhe ta pengojë nga e keqja, por megjithëkëtë, Ai e krijoi dhe nuk e pengoi nga e keqja sipas urtësisë që Ai vetë e di.

Autori, në përgjigjen ndaj pjesës së dytë të këtij dyshimi thotë: Nuk ka kurrfarë të keqe nëse në xhennet ka hyri, pallate dhe shumë begati të tjera,³¹ kurse muslimanët nuk thonë se kënaqësitë e xhennetit përkufizohen vetëm në ato trupore, siç pretendojnë gabimisht dijetarët protestantë, por ata besojnë, në bazë të Kur'anit, se ai, - xhenneti, përmbanë kënaqësi shpirtërore dhe trupore,

³¹ Kur'ani u kushtoi rëndësi të madhe shpërblimit dhe ndëshkimit të njerëzve. d.m.th. xhennetit dhe xhehennemit, sepse ato dy vende janë përfundim i çdo mundi njerëzor. Natyrisht ata që besuan në All-llahun dhe bënë vepra të mira të bazuara në urdhrat dhe ndalesat e Tij, i pret shpërblim i madh. Muhammedi alejhis-selam thotë: “Në të (xhennet) ka çka sytë nuk kanë parë, veshët nuk kanë dëgjuar dhe mendja e njeriut nuk ka paramenduar”. Xhenneti është ai që çdo njeri dëshiron ta përjetojë e me këtë përhershmerinë, qetësinë shpirtërore dhe atë fizike... kurse xhehennemi është fund i çdo pabesimtari (heretiku). Ai është vendi më i shëmtuar që All-llahu ua përgatiti mizorëve...

kurse kënaqësitë shpirtërore janë më të mira se ato trupore dhe të dyja këto lloje të kënaqësive i fitojnë vetëm besimtarët që besuan në një Zot të vetëm.

Dyshimi i katërt: Priftërinjtë thonë: Kur'ani nuk përmbanë rivendikimet dhe dëshirat shpirtërore.

Përgjigjja ndaj këtij dyshimi, siç thotë autori, është: Rivendikimet dhe nevojat shpirtërore ndahen në dy lloje: në besime të plota dhe në vepra të mira, e Kur'ani përfshinë sqarimin e të dy llojeve në mënyrë të plotë.

Dyshimi i pestë: Priftërinjtë thonë: Kur'ani përmbanë kundërthënie kuptimore si p.sh. thënia e All-llahut në versetin 256 të kaptinës El-Bekare: “Në fe nuk ka dhunë...” si dhe thënia e Tij në versetin 21-22 të kaptinës El-Gashije: “E ti pra këshillo, se je vetëm përkujtues. Ti ndaj tyre nuk je mbizotërues”, pastaj thënia e Tij në versetin 54 të kaptinës En-Nur: “Thuaj:” Respektone All-llahun, respektone Të dërguarin e Tij! Nëse ata refuzojnë, atëherë atij i takon përgjegjësia për atë që është i ngarkuar ndërsa juve përgjegjësia për atë që jeni të ngarkuar. Nëse i bindeni Atij, atëherë keni gjetur të vërtetën. I dërguari ka obligim vetëm komunikimin e qartë”.

Këto versete, thonë priftërinjtë, janë në kundërshtim me versetet që urdhërojnë Xhihadin (luftën në rrugën e Zotit).

Ata gjithashtu thonë: Në shumë versete kur'anore thuhet se Isau alejhis-salam është vetëm njeri dhe I dërguar, ndërsa në dy versete të tjera thuhet se ai nuk është prej llojit njerëzor, por është më i lartë se njerëzimi:

Verseti i parë gjendet në kaptinën En-Nisa 171:

“... Hazreti Isa, biri i Merjemes, ishte vetëm I dërguar i All-llahut. Ishte fjalë e Tij (bëhu) që ia drejtoi Merjemes dhe ishte frymë (shpirt) nga Ai...”

Verseti i dytë gjendet në kaptinën Et-Tahrim 12:

“Edhe Merjemen, të bijën e Imranit, që ruajti nderin e vet, e Ne prej anës sonë i frymëzuam një shpirt...”

Këto dy këndërthënie kur'anore, sipas tyre, janë kundërthëniet më të mëdha.

Përgjigjja ndaj këtij dyshimi: Për kundërthënien e parë autori thotë: Nuk është ajo kundërthënie, sepse ajo dispozitë ishte para obligimit të Xhihadit, e me obligimin e tij ajo u anulua, prandaj anulimi nuk është kundërthënie kuptimore. Përndryshe, ndërmjet Ungjillit dhe Dhjatës së Vjetër do të duhej të kishte kundërthënie kuptimore me të gjitha dispozitat e anuluar, gjithashtu, ndërmjet vetë dispozitave të Dhjatës së vjetër dhe dispozitave të Ungjillit, ndërsa fjala e All-llahut: “Në fe nuk ka dhunë...” nuk është e anuluar.³²⁾

Sa i përket kundërthënies së dytë, autori thotë: Thëniet e përmendura assesi nuk argumentojnë se Isau, i biri i Merjemes, nuk është prej llojit njerëzor, kurse kuptimi i tillë është plotësisht iluzion dhe supozim i dobët.

PJESA E TRETË

ARGUMENTIMI I VËRTETËSISË SË HADITHEVE TË TRANSMETUARA NË LIBRAT AUTENTIKË

Në këtë pjesë janë gërshetuar tri dobi:

Dobia e parë: Shumica e hebrenjve dhe e krishterëve i llogaritin “Transmetimet gojore” në Dhjatën e vjetër të ngjashme me ato të shkruara, madje një grup i hebrenjve i marrin ato si më të rëndësishme se transmetimet e shkruara ndërsa katolikët i llogaritin ato të ngjashme me ato të shkruara, e të cilat patjetër duhet të pranohen ngaqë janë bazë e besimit. Shumica e protestantëve dhe sekti hebraik Saduqe i refuzuan transmetimet gojore, por megjithatë, ata shpeshherë i marrin si për argumente dhe në librat e tyre të shenjtë ekziston sened (mbështetje), e konsiderueshme për to.

Adam Klark në parathënien e komentit të librit “Ezdra” në vëllimin e dytë të komentit të tij, të botuar më 1851, për këtë thotë: “Ligji i hebrenjve ndahej në dy lloje: ligji i shkruar të cilin e quanin “Dhjata e vjetër” dhe ligji i pashkruar që e quanin “Transmetimet gojore” të cilat u përcollën deri tek ata nga gjeneratat e vjetra, ku pretendojnë se Zoti ia shpalli Moisiut ato dy lloje në kodrën TUR. Aty njëri lloj i atyre ligjeve u erdhi i shkruar kurse lloji tjetër u përcoll me ndihmën e gjeneratave të vjetra të cilat e përcollën brez pas brezi. Për këtë arsye ata besojnë se të dyja ato lloje janë të njëjta në pozitën e tyre dhe janë prej Zotit, andaj edhe duhet të pranohen. Përkundrazi, ata i japin përparësi llojit të dytë duke argumentuar se lloji i parë (ligjet e shkruara) është i mangët dhe i mbyllur në shumë vende, ndërsa baza e besimit nuk mund të jetë e plotë pa

pranimin e transmetimeve gojore, sepse ato janë më të qarta e më të plota dhe sqarojnë e plotësojnë ligjin e shkruar. Për këtë arsye, ata refuzojnë kuptimet e ligjeve të shkruara nëse ato vijnë në kundërshtim me transmetimet gojore, d.m.th. ata hodhën ligjet e shkruara kurse transmetimet gojore i bënë themel të fesë dhe besimit të tyre. Këtij mendimi i bashkangjiten edhe katolikët romakë të cilët i komentojnë fjalët e Zotit sipas këtyre transmetimeve, edhe pse ato në shumë vende bien ndesh me ligjet e shkruara”.

Në librat e tyre thuhet se thëniet e gjeneratave të vjetra d.m.th. transmetimet gojore që quhen edhe Telmudi apo Meshna, janë më të afërta për ata sesa thëniet e Dhjatës së vjetër. Disa nga thëniet e Dhjatës së vjetër janë të mira e disa jo, kurse të gjitha thëniet e gjeneratave të vjetra, transmetimet gojore, janë më të mira dhe më të vlefshme se sa thëniet e të dërguarve. Musau ua dorëzoi Beni Israilëve trembëdhjetë kopje të ligjeve të shkruara me dorën e tij që ato të ruhen gjeneratë pas gjenerate, një kopje ia dorëzoi Levit që të ruhet në tempull kurse ligjin e pashkruar (transmetimet gojore) ia lexoi Jozuit, e pas kësaj Musau u ngrit në malin Nebo ku edhe vdiq dyzet vjet pas daljes nga Egjipti. Kështu Jozui ua la ato transmetime gojore të vjetërve, kurse ata ua besuan ato të dërguarve dhe ato pastaj u përcollën prej një të dërguari në të dërguarin tjetër derisa arritën te Juda Hanasi i cili i përmbloodhi në një libër që e quajti “Meshna”. Hebrenjtë këtë libër e respektojnë me një respekt të madh dhe besojnë se çdo gjë në të iu shpall Musaut prej Zotit në kodrën Sina sikurse edhe Dhjata e vjetër. Më vonë ky libër mori përmasa të gjera në mësimin dhe studimin e tij. Dijetarët e tyre të famshëm i shkruan atij dy shpjegime: njëri u shkrua në shekullin III në Jerusalem, kurse shpjegimi tjetër u shkrua në shekullin VI në Babiloni dhe çdo njëri nga to quhet “Gemara” d.m.th. plotësi, sepse sqarimi i plotë i teksteve, sipas tyre, gjendet në ato dy komente, kurse bashkimi i tekstit dhe komentit quhet “Telmud”. Andaj, për t’i dalluar ato dy

komente njëri quhet Telmudi i Jerusalemit kurse tjetri Telmudi i Babilonisë. Nga e gjithë kjo që u përmend mund të dallojmë katër çështje:

E para: Hebrenjtë i vlerësojnë transmetimet gojore ngjashëm me Dhjatën e vjetër, bile ato i respektojnë më tepër. Ata besojnë se ato posedojnë pozitën e shpirtit kurse Dhjata e vjetër pozitën e trupit, e nëse gjendja është kështu me Dhjatën e vjetër, atëherë si është gjendja me librat tjerë të Dhjatës së vjetër?!

E dyta: Transmetimet gojore i tuboi Juda Hanasi në fund të shekullit të dytë. Ato u ruajtën dhe u përcollën gjuhësisht 1700 vjet prej se iu shpallën Musaut në kodrën Turi Sina. Gjatë këtyre viteve hebrenjtë iu nënshtruan ndjekjeve dhe fatkeqësive të mëdha si p.sh. ngjarja e Nabukodonozorit, Antiokusit, Titusit etj. Për këtë arsye, transmetimi zinxhiror u ndërpre dhe librat u humbën por, megjithëkëtë, ata i vlerësojnë ato më tepër se sa Dhjatën e vjetër.

E treta: Ato transmetime u komunikuan gojë pas goje si p.sh. Gamalieli i parë dhe i dytë, Simoni i dytë dhe i tretë. Këta sipas hebrenjve nuk ishin të dërguar ndërsa të krishterët ata i konsiderojnë si pabesimtarë më të mëdhenj të cilët refuzuan Jezuin. Megjithëkëtë, transmetimet gojore për hebrenjtë janë bazë e besimit dhe e doktrinave, ndërsa te ne muslimanët, hadithi i vërtetë i cili u transmetua me transmetime të vetmuara (nga një person i vetëm), nuk mund të jetë bazë e besimit.

E katërta: Kur Telmudi i Babilonisë u shkrua në shekullin VI, rrëfimet e tij të pabaza, sipas thënies së Hornit, ishin të ruajtura më tepër se 2000 vjet vetëm përmes transmetimeve gojore.

Kjo sa i përket gjendjes së hebrenjve, ndërsa gjendja e shumicës së hershme krishtere është si vijon:

Eusebius, historia e të cilit është e pranuar te katolikët dhe protestantët, në kapitullin e nëntë të librit të dytë të historisë së tij, i botuar më 1847, f.78, duke sqaruar gjendjen e apostullit Jakob, thotë: “Klementi gjatë sqarimit të Jakobit në librin e tij të shtatë, paraqet një rrëfim të volitshëm për zënien e tij përmendësh, e siç shihet Klementi atë rrëfim e transmetoi nga transmetimet gojore të cilat arritën deri tek ai përmes baballarëve dhe gjyshërve”.

Pastaj, ai në kapitullin 23 të librit të tretë f. 123 paraqet thënien e Irenaeusit: “Kisha Efesiane të cilën e ndërtoi Pali dhe qëndroi në të apostulli Gjon deri në kohën e Mbretërisë trajane, është argument i pacenueshëm i gojëdhënave të apostujve”.

Pastaj në të njëjtën faqe paraqet thënien e Klementit: “Dëgjoni rrëfimin për apostullin Gjon i cili nuk është gënjeshtër, por i vërtetë dhe i argumentuar që u ruajt në kraharor”.

Pastaj, në kapitullin 24 të vëllimit të tretë, f.126, ai thotë: “Nxënësit e Jezusit, sikurse 12 apostujtë dhe 70 të dërguarit e shumë njerëz të tjerë, ishin vetëm pjesëmarrës të rrëfimeve të përmendura (d.m.th. ato rrëfime që ungjillistët i shkruan). Mirëpo nga ata ato i shkruan vetëm Mateu dhe Gjoni, ndërsa prej transmetimit gojor u kuptua se ato u shkruan për arsye të domosdoshmërisë”.

Në kapitullin 28 të vëllimit të tretë, f. 132, ai thotë: “Irenausi paraqiti në vëllimin e tretë të librit të tij një situatë e cila meriton të shkruhet, e kjo situatë arriti deri tek ai përmes transmetimit gojor të Polykarpit”.

Në kapitullin 13 të vëllimit të gjashtë, f. 246, duke sqaruar pozitën e Klementit të Aleksandrisë, i cili ishte pasues i pasuesve të apostujve, ai thotë: “Klementi në librin e tij, të cilin e shkroi për sqarimin e Festës së Pashkëve, thotë: Vërtet dashamirët kërkuar prej meje që t’i shkruaj transmetimet të cilat i kam dëgjuar prej peshkopëve, kështu që prej kësaj të kenë dobi gjeneratat e ardhme”.

Katoliku Gjon Miler në librin e tij të botuar më 1843, në letrën e tij të dhjetë që ia dërgoi Derbyt, thotë: “Qysh më parë kam shkruar, gjithashtu, se bazë e besimit katolik nuk janë vetëm fjalët e shkruara të Zotit, por ajo përfshinë fjalët e shkruara e të pashkruara d.m.th. librat e shenjtë dhe transmetimet gojore sipas komentit të Kishës Katolike”.

Ai në të njëjtën letër thotë: “Irenausi në kapitullin e pestë të vëllimit të tretë të librit të tij, thotë: “Nuk ka çështje më të lehtë për hulumtuesit e të vërtetës se sa të hulumtojnë nëpër çdo kishë transmetimet gojore që u transmetuan dhe u përhapën në tërë botën prej apostujve”.

Prej thënieve të Gjon Milerit kuptojmë se transmetimet gojore janë bazë e besimit të sektit katolik. Ato i morën si bazë të parët e tyre, të cilët i madhëronin ato transmetime gojore dhe urdhëronin besnikërinë ndaj tyre.

Nga ana tjetër, dijetarët protestantë, gjithashtu, i morën për bazë ato transmetime gojore. Prifti katolik Tomas Inglis në librin e tij të quajtur “Pasqyra e të Vërtetës”, i botuar më 1851, f. 180-181, thotë: “Peshkopi Maniseek i dijetarëve protestantë, argumenton se 600 çështje që i përcaktoi Zoti në fe dhe Kisha urdhërohen të punohen. Me ato pranohet se Libri i Shenjtë nuk i sqaroi e as nuk ua mësoi ato”.

Sipas pranimit të këtij prifti, këto 600 çështje u vërtetuan me anë të transmetimit gojor dhe sipas sektit protestant ato patjetër duhet të pranohen. Disa priftërinj të tjerë pranuan se pesë kapituj të librit “Fjalë të urta” u shkruan prej transmetimeve gojore në kohën e Ezekiut, 270 vjet pas vdekjes së Sulejmanit alejhis-salam, dhe se Ungjilli i Markut dhe i Llukës dhe 11 kapituj të librit “Veprat e Apostujve” u shkruan nga transmetimet gojore.

Dobia e dytë: Autori i librit, All-llahu e mëshiroftë, shkurtimisht thotë: Çështjet e panjohura dhe të çuditshme që meritojnë që njerëzit të interesohen për to, mbeten në kujtimet e shumë njerëzve si p.sh. tërmetet e mëdha, luftërat e mëdha dhe ndodhitë e rralla e të çuditshme, sepse në të kundërtën, nëse ato nuk janë me rëndësi harrohen. Andaj muslimanët i kushtuan kujdes të posaçëm mësimi të Kur’anit përmendësh gjatë të gjithë shekujve. Ata të cilët dinin Kur’anin përmendësh ishin (dhe janë) me qindra dhe mijëra muslimanë, edhe pse ata ndonjëherë e humbën pushtetin dhe u dobësuan fetarisht në disa vende islame. Ndërsa, krishterët, me gjithë gjendjen e tyre të begatshme dhe përhapjen e diturive në vendet e tyre, megjithatë, në tërë Evropën nuk gjenden dhjetë persona që e dinë Ungjillin apo Dhjatën e vjetër përmendësh. Për këtë gjendje, profesori Michael Mechaka në fjalën përfundimtare të librit të tij të quajtur “Argumenti për nderimin e Ungjillit”, i botuar më 1849, f. 316, thotë: “Një ditë e kam pyetur një prift (prej priftërinjve katolikë) të më përgjigjet sinqerisht për vështirimin e tij të Librit të Shenjtë dhe sa herë e ka lexuar atë gjatë jetës së tij, me ç’rast ai më tha: E lexoj atë ndonjëherë (prej kohe në kohe). Ndoshta ai të gjithë librat e tij nuk i lexoi asnjëherë, por, për shkak të përkushtimit në shërbimin ndaj pasuesve të tij, gjatë dymbëdhjetë vjetëve nuk pati kohë ta lexojë atë. Nuk ka dyshim se shumica e popullit e dinë injorancën e asaj klerie, por megjithatë, ata iu nënshtrohen udhëzimeve të tyre kur ata i pengojnë që t’i lexojnë librat e dobishëm të cilat do t’i udhëzonin”.

Dobia e tretë: Interesimi i muslimanëve për mësimin e Kur'anit dhe të Hadithit përmendësh, qysh prej shekullit të parë dhe në çdo shekull, ishte më i madh se sa interesimi i të krishterëve për mësimin përmendësh të librave të tyre të shenjtë. Por bashkëkohësit e Muhammedit alejhis-salam nuk i shkruan thëniet e tij për disa arsye, nga ato: që të realizohet sigurimi total në mosndërlikimin e thënieve të Muhammedit alejhis-salam me thëniet e Kur'anit, ndërsa pasardhësit e bashkëkohësve të Muhammedit alejhis-salam, si Ez-Zehriu, Rebi Ibn Sabihu, Seid Ibn Xhubejrë dhe të tjerë, filluan t'i shkruajnë thëniet e Muhammedit alejhis-salam, por ata nuk i shkruan ato të ndara nëpër kapituj të Fikhut. Meqë ajo ndarje dhe renditje ishte e pëlqyeshme, ata i renditën në këtë mënyrë (siç janë sot) pasardhësit e pasardhësve të shokëve të Muhammedit alejhis-salam. Imam Maliku, i cili u lind më 95H (714) shkroi librin e tij "El-Muvetta" në Medine, ndërsa në Mekke hadithin filloi ta shkruaj Ebu Muhammed Abdulmelik Ibn Abdulaziz Ibn Xherixh, në Sham hadithin filloi ta shkruaj El-Evzaiu, në Kufe filloi ta shkruaj Sufjan Ethevriu dhe Hamad Ibn Seleme në Basra, pastaj Buhariu dhe Muslimi shkruan dy librat e tyre (të hadithit) autentikë. Hadithi i vërtetë ndahet në tri lloje:

1 - El-Mutevatir (i pandërprerë):

Është ai hadith, të cilin e transmetuan një grup njerëzish prej një grupi tjetër ku mendja nuk mund ta pranojë pajtueshmërinë e tyre në gënjeshtëri, si p.sh. transmetimi i numrit të reqateve të namazit, sasia e Zeqatit etj.

2 - El-Meshhur (i njohur dhe i përhapur):

Është ai hadith i cili në kohën e bashkëkohësve të Muhammedit alejhis-salam nuk ishte shumë i njohur, por pastaj u bë i njohur në kohën e pasardhësve të tyre dhe populli musliman e pranoi në

njërin nga dy shekujt e parë, e i cili pastaj u bë i ngjashëm me El-Mutevatirin, si p.sh. mbytja me gurë në çështjen e kurvërisë.

3 - Haber El-Vahid-Ahad (i vetmuar):

Është ai hadith i cili u transmetua prej një personi nga personi tjetër, apo një person prej një grupi ose një grup prej një personi.

- Hadithi El-Mutevatir: obligon njohjen dhe aprovimin përfundimtar dhe refuzimi i tij konsiderohet mosbesim (kufër).
- Hadithi El-Meshhur: obligon njohjen e sigurt dhe refuzimi i tij konsiderohet risi dhe heretizëm (fisk).
- Hadithi Ahad: nuk obligon asnjërin prej dy të cekurave më lartë. Ky merret parasysh në vepra e assesi në vërtetimin e themeleve të besimit. Nëse ky komprometon argumentin e prerë, qoftë atë logjik apo tekstual, duhet komentuar dhe shtjelluar nëse ekziston ajo mundësi, përndryshe, ai refuzohet dhe nuk duhet të veprohet në bazë të tij, ndërsa veprohet sipas argumentit të prerë.

PJESA E KATËRT

MËNJanIMI I DYSHIMEVE TË PRIFTËRINJVE

RRETH HADITHEVE TË MUHAMMEDIT ALEJHIS-SELAM

Priftërinjtë përmendën pesë dyshime rreth haditheve të Muhammedit alejhis-selam të cilat janë si vijon:

Dyshimi i parë: Thonë ata: Transmetues të hadithit ishin gratë e Muhammedit alejhis-selam, të afërmit e tij dhe shokët e tij, prandaj, dëshmia e tyre ndaj tij nuk pranohet.

Përgjigja ndaj këtij dyshimi: Autori i librit, All-llahu e mëshiroftë, thotë se ky dyshim iu kthehet atyre; sepse transmetuesit e situatave të Jezuit dhe të fjalëve të tij, në ungjijtë e tyre, ishin nëna dhe babai i tij i supozuar (nga disa sekte) Jusuf En-Nexhari, si dhe nxënësit e tij, prandaj dëshmia e tyre ndaj tij nuk pranohet.

Nëse ata thonë: Besimi i të afërmeve të Muhammedit alejhis-selam dhe i shokëve të tij ka mundësi të ketë qenë si shkak i udhëheqjes botërore, kjo është e pavërtetë, sepse Muhammedi alejhis-selam dhe shokët e tij përjetuan mundimet dhe dhembjet më të mëdha nga pabesimtarët gjatë trembëdhjetë vjetëve në Mekke, derisa edhe u detyruan ta lëshojnë vendlindjen dhe të emigrojnë në ETIOPI dhe MEDINE. Prandaj nuk mund të supozohet se ata, gjatë një periudhe të shoqëruar me tortura dhe dhembje të tilla, lakmonin begatinë e kësaj bote. Kjo gjë, mund të thuhet edhe për apostujtë, sepse ata ishin peshkatarë të varfër dhe dëgjuan prej hebrenjve se Jezui do të bëhet mbret me rëndësi të madhe, e kur Jezui lajmëroi se ai është Isau i biri i Merjemes dhe se është Mesija i pritur, ata i besuan atij dhe u bindën se me vijimin e tij do t'i arrijnë pozitën e

larta dhe se do të shpëtojnë nga lodhjet dhe mundimet e peshkatarisë. Kur Jezui u premtoi atyre se kur ai do të ulet në shtrat edhe ata do të ulen në dymbëdhjetë shtretër të tjerë dhe do t'i përfaqësojnë dymbëdhjetë pasardhësit e Beni Israilëve (pasardhësit e Jakubit alejhis-selam), siç thuhet në Ungjillin e Mateut 19:28, gjithashtu ai u premtoi atyre se nëse lënë diç për shkak të tij apo të Ungjillit do t'u kompensohet 100 për qind qysh në këtë botë dhe do ta arrijnë jetën e përhershme në botën e ardhme siç thuhet në Ungjillin e Markut 10:29-30. Ai u premtoi atyre edhe shumë gjëra të tjera, kështu që ata u bindën se do të bëhen mbretër ku çdonjëri do të udhëheqë me njërin nga dymbëdhjetë pasardhësit e Beni Israilëve, e nëse humbin diç për shkak të shkuarjes pas tij do ta arrijnë atë në këtë botë 100 për qind. Por kur ata panë se nuk mundën ta arrinë mbretërinë e supozuar e as shumën e njëqindpërqindët në këtë botë, madje edhe kur vetë Jezui nuk arriti asgjë prej kësaj bote dhe kur ai dhe apostujtë e tij frikoheshin prej hebrenjve e iknin prej një vendi në tjetrin, kur vërejtën se hebrenjtë do ta zënë dhe do ta vrasin atë, atëherë, u vetëdijësuan se kuptimi i tyre ishte i gabuar, andaj edhe u larguan nga Jezui. E gjithë kjo është vetëm pretendim.

Ndërsa Kur'ani për shokët e Muhammedit alejhis-selam thotë se nuk u paraqit asgjë nga ata që do të rivendikonte mosbesimin e tyre dhe do t'i nxirrte prej besimit. Në versetin 20-22 të kaptinës Et-Tevbe, All-llahu thotë: “Ata të cilët besuan, migruan dhe luftuan me pasurinë dhe veten e tyre në rrugën e All-llahut, kanë pozitë më të lartë tek All-llahu dhe vetëm ata janë fatlumë. Zoti i tyre i përgëzon ata me mëshirë nga Ai, me disponim ndaj tyre, me xhennet ku ata do të kenë nimet (hirësi-mirësi) të pandërprerë. Ata dy do të jenë përjetë të pasosur e tek All-llahu ky është shpërblim i madh”.

Prandaj, All-llahu i Lartësuar për besimtarët të cilët emigruan dhe luftuan në rrugën e Tij, me pasurinë dhe veten e tyre, ceku katër gjëra:

- 1 - Ata kanë pozitën më të lartë tek All-llahu.
- 2 - Ata do ta arrijnë dëshirën dhe lumturinë e tyre.
- 3 - Ata do të përgëzohen me mëshirë, kënaqësi dhe xhennete prej All-llahut.
- 4 - Ata do të mbesin dhe jetojnë në xhennete përgjithmonë.

Pastaj, All-llahu i Lartësuar në versetin 8-9 të kaptinës El-Hashr thotë:

“(Ajo pronë) u takon muhaxhirëve (emigruesve) të varfër, të cilët u dëbuan prej shtëpive të tyre dhe prej pasurisë së tyre, duke kërkuar mirësinë dhe kënaqësinë prej All-llahut, dhe që ndihmojnë All-llahun dhe Të dërguarin e Tij. Të tillët janë ata të sinqertit. Edhe ata që përgatitën vendin (Medinen) dhe besimin para tyre, i duan ata që shpërnguleshin tek ata dhe nuk ndiejnë në krahatorët e tyre ndonjë nevojë (për zili apo diç tjetër) nga ajo që u jepej atyre (emigruesve). Madje edhe sikur të kishin vet nevojë për të, ata u jepnin përparësi atyre para vetvetes. Kush është i ruajtur prej lakmisë së vet, të tillët janë të shpëtuar”.

Pra, All-llahu i Lartësuar lavdëroi emigrantët dhe ensarët (nikoqirët) me gjashtë cilësi:

- 1 - Emigrimi i besimtarëve nuk kishte për qëllim dobisë së kësaj bote, por kënaqësinë e All-llahut xh.sh.
- 2 - Ata ishin ndihmëtarë të fesë së All-llahut dhe ndihmëtarë të të Dërguarit të Tij.

- 3 - Ata ishin të singertë në fjalë dhe vepra.
- 4 - Ensarët i donin njerëzit që emigruan tek ata.
- 5 - Ensarët ishin të gëzuar kur muhaxherët fitonin ndonjë të mirë.
- 6 - Ensarët u jepnin atyre përparësi ndaj vetvetes.

Të gjitha këto cilësi argumentojnë besimin e tyre të plotë, e kushdo që supozon diç tjetër për ata është gabimtar.

Dyshimi i dytë: Ata thonë: Autorët e librave të Hadithit nuk i panë vetë situatat dhe mrekullitë e Muhammedit alejhis-salam me sytë e tyre, sikurse edhe nuk i dëgjuan thëniet e tij drejtpërdrejtë, por ato i dëgjuan në mënyrë zinxhimore, d.m.th. pas njëqind apo dyqind vjetësh prej se vdiq Muhammedi alejhis-salam, ata tubuan një shumicë të tyre por edhe hodhën gjysmën duke mos i marrë në konsideratë.

Përgjigja ndaj këtij dyshimi: Në pjesën e mëparshme kuptuam se transmetimi gojor është i pranuar te shumica e krishterëve dhe e hebrenjve, madje ai vlerësohet më lartë se sa transmetimi i shkruar në Dhjatën e vjetër. Gjithashtu kuptuam se sekti protestant mbështetet në transmetimin gojor në 600 çështje, se pesë kapituj të librit “Fjalë të urta” u shkruan prej transmetimeve gojore në kohën e Ezekiut, 270 vjet pas vdekjes së Sulejmanit alejhis-salam, dhe se Ungjilli i Markut dhe 19 kapituj të librit “Veprat e Apostujve” u shkruan nga transmetimet gojore. Po ashtu kuptuam se pasardhësit e shokëve të Muhammedit alejhis-salam filluan përpilimin e Haditheve të Muhammedit alejhis-salam nëpër libra, por ata nuk i përpiluan ato sipas radhitjes së kapitujve të Fikhut, e të cilën gjë e bënë pasardhësit e tyre, dhe se Buhariu dhe autorët e librave të tjerë autentikë

shkruan vetëm hadithet e vërteta e i lanë ato të dobëta dhe çdonjëri prej atyre autorëve transmetoi hadithet e Muhammedit alejhis-selam me Isnad (njeri pas njeriu apo grup pas grupi) deri te Muhammedi alejhis-selam

Ndërsa thënia e priftërinjve, se ata i dëgjuan hadithet në mënyrë zinxhirore dhe hodhën gjysmën e tyre, meqë i konsideronin si jo të vërteta, është e gabuar, sepse ata nuk hodhën asnjë hadith nga hadithet e dëguara në mënyrë zingjirore (d.m.th. me isnad) për shkak të moskonsiderimit. Sipas tyre, hadithi i dëgjuar në mënyrë zingjirore patjetër duhet të merret në konsiderim, por ata i lanë hadithet e dobëta të cilat nuk kishin isnad të plotë, kurse nga lënia e tyre s'ka kurrfarë dëmi. Neve na mjafton thënia e Adam Klarkut i cili thotë:

“Nuk ka dyshim dhe është e vërtetë se në shekujt e parë të Krishterimit ishin përhapur shumë ungjij të rrejshëm, e shumica e atyre ungjijve të rrejshëm e shtynë Llukën ta shkruaj ungjillin e tij. Ekziston përmendja e më se 70 ungjijve të tillë e shumica e pjesëve të atyre ungjijve ende ekzistojnë. Fabri Sejus ishte ai që i tuboi ata ungjij të rrejshëm dhe i botoi në tre vëllime”.

Dyshimi i tretë: Ata thonë: çdo i mençur dhe jofanatik do të kuptojë se shumica e haditheve nuk mund të kenë kuptime të vërteta dhe të pëlqyera për një çështje.

Përgjigja ndaj këtij dyshimi: Autori i librit thotë se traditë e kundërshtarëve është t'i mbyllin sytë përpara të vërtetës. Ata për çdo gjë thonë se është e pamundshme nëse nuk është në pajtim me mendjen e tyre. Dijetarët protestantë këtë traditë e mësuan prej bijve të gjirit të tyre, heretikëve (ateistëve) por çudi është se si ata i mbyllën sytë përpara librave të tyre që janë përplot me gabime të qarta, ndërsa harruan besëtytnitë e bijve të gjirit të tyre dhe i trajtuan muslimanët sikurse u trajtuan ata prej bijve të gjirit të tyre. Besëtytnitë dhe kundërthëniet e bijve të gjirit të tyre kundër

fesë së tyre ishin më të ashpra se sa besëtytnitë dhe kundërthëniet e tyre të mangëta kundër Islamit. Prej thënieve me të cilat ata (heretikët) tallen dhe i konsiderojnë të pabesueshme, në fenë e tyre, janë:

1 - Në librin “Numrat” 22:28-30 thuhet:

“Atëherë Zoti i mundësoi të flasë gomaricës dhe ajo i tha Balaamit: “Çka të kam bërë që tash më rrahë tri herë?” Balaami iu përgjigj: “Pse po luan me mua? Ta kisha në dorë shpatën, do të të vritja!” E gomarica ia ktheu: “Po a nuk jam unë gomarica jote që të kam bartur tërë jetën tënde deri më sot? A kam pasur zakon të veproj ndonjëherë kështu?” “Jo!” - iu përgjigj ai.

Horne në komentin e tij, të botuar më 1822, në vëllimin e dytë, f. 636, thotë: “Pabesimtarët përqeshën me të folurit e gomaricës së Balaamit në një kohë të vonshme”.

2 - Në librin “1. mbi Mbretërit” 17:2-7 thuhet se korbat i binin të dërguarit Eli mishin dhe bukën gjatë një kohe. Kjo gjë është qesharake për bijtë e gjirit të tyre, madje edhe identifikuesi i njohur i tyre, Horni, anoi nga mendimi i tyre dhe i quajti komentuesit e përkthyesit e tyre të çmendur.

3 - Në librin “Isaia” 20:2-4 thuhet se Zoti e urdhëroi atë të zhvishet dhe të zbathet e të qëndrojë në atë gjendje tri vjet dhe të udhëtojë në atë gjendje, kurse bijtë e gjirit të tyre tallen me këtë urdhër dhe thonë: A është e mundur që Zoti ta urdhërojë Të dërguarin e Tij, i cili është normal e jo i çmendur, të udhëtojë i zhveshur dhe i zbathur tre vjet në mesin e femrave dhe meshkujve?! Ekzistojnë edhe shumë urdhra të tjera me të cilat ata tallen dhe i konsiderojnë larg prej thënieve të Zotit. Ata thonë: Ato thënie janë të dobëta dhe nuk i pranon logjika.

Dyshimi i katërt: Ata thonë: Shumë hadithe vijnë në kundërshtim me Kur'anin, sepse në Kur'an thuhet se Muhammedi alejhis-selam nuk paraqiti asnjë mrekulli, ndërsa në hadithet e tij thuhet se ai paraqiti mrekulli të shumta. Pastaj në Kur'an thuhet se Muhammedi alejhis-selam ishte mëkatar, ndërsa në hadithet e tij thuhet se ishte i pagabueshëm. Në Kur'an gjithashtu, thuhet se Muhammedi alejhis-selam në fillim ishte injorant dhe i paudhëzuar si p.sh. në kaptinën Ed-Duha në versetin e 7-të: “Dhe të gjeti të paudhëzuar e Ai të udhëzoi”, dhe në kaptinën Esh-Shura në versetin e 52-të: “...ti nuk ke ditur (Muhammed) çka është Libri (Kur'ani) as ç'është besimi, por Ne atë e bëmë dritë me të cilën e udhëzojmë në rrugë të drejtë atë që dëshirojmë prej robërve tanë”, ndërsa në hadithe thuhet se ai u lind besimtar, e për këtë arsye edhe demonstroi mrekulli të shumta. Kjo është përpjekja e fundit e tyre (të krishterëve dhe hebrenjve) në vërtetimin e kundërthënies ndërmjet Kur'anit dhe Hadithit.

Përgjigja ndaj këtij dyshimi: Sa i përket çështjes së parë dhe të dytë (d.m.th. se Muhammedi alejhis-selam nuk demonstroi mrekulli dhe se ishte mëkatar), përgjigjen dhe sqarimin e tyre do ta paraqesim në kreun VI, duke marrë parasysh se ato dy dyshime janë prej shpifjeve më të mëdha kundër Muhammedit alejhis-selam

Ndërsa për dyshimin e tretë, autori, All-llahu e mëshiroftë, thotë: “I paudhëzuari” në versetin e parë nuk ka për qëllim se ai ishte pa besim d.m.th. pabesimtar, por komenti i këtij verseti përmban disa aspekte, e nga ato do të cekim:

Aspekti i parë: Është thënia e cila transmetohet prej Muhammedit alejhis-selam se ai ka thënë: “I kam humbur gjyshit tim Abdulmutalibit, kur unë isha fëmijë dhe uria gati më mbyti, e atëherë më udhëzoi All-llahu”.

Aspekti i dytë: Muhammedi alejhis-salam ishte i paudhëzuar në ligjin e Zotit d.m.th. ai nuk e njohu atë ligj përveç nëpërmjet inspirimit apo shpalljes, e All-llahu e udhëzoi në atë ligj atë, ndonjëherë, me anë të shpalljes së qartë e ndonjëherë me anë të shpalljes së fshehur.

Aspekti i tretë: Në gjuhën arabe thuhet: “Dal-le el-mau fi el-leben”, që domethënë “humbi uji në qumësht” kur ai nuk dallohet më, e me këtë kuptimi i versetit do të ishte: Ti Muhammed ishe i panjohur në mesin e pabesimtarëve në Mekke, e All-llahu të përforcoi derisa edhe mbizotëroi feja e Tij.

Aspekti i katërt: Muhammedi alejhis-salam ishte i paudhëzuar në shpallje (nuk e dinte se si është ajo) dhe nuk lakmonte në të, sepse hebrejtë dhe të krishterët supozonin se shpallja e fundit do të vijë në mesin e Beni Israilëve, prandaj All-llahu edhe e udhëzoi.

Aspekti i pestë: All-llahu e gjeti Muhammedin alejhis-salam të paudhëzuar në emigrim (nuk mendonte për një gjë të tillë), meqë Ai nuk e lejonte, pastaj me lejen e Tij e udhëzoi.

Aspekti i gjashtë: d.m.th. Ti Muhammed ishe i varfër dhe i vetmuar në mesin e popullit tënd. Ata të dëmtonin dhe nuk pajtoheshim me ty, e Ai e përforcoi çështjen tënde derisa edhe u bërë udhëheqës i tyre.

Dhe disa komente të tjera të transmetuara në librat e Tefsirit.

Dyshimi i pestë: Ata thonë: Disa hadithe janë të kundërta ndërmjet veti.

Përgjigjja ndaj këtij dyshimi: Autori i librit, Rahmetullah Hindi, sqaroi se ne muslimanët i pranojmë si hadithe të vërteta ato hadithe që u transmetuan në librat autentikë të hadithit (kryesorë nga ata

janë Sahihu i Buhariut dhe i Muslimit), ndërsa ato hadithe që u transmetuan nëpër disa libra jo të rëndësishëm nuk kanë vlerë për ne, e ato hadithe nuk i komprometojnë hadithet në librat autentikë sikurse edhe ungjijtë të cilët arritën mbi 70 në shekujt e parë dhe të cilët nuk kundërshtojnë, sipas të krishterëve, katër ungjijtë (e sotëm). Kundërthënia e cila gjendet në hadithet e vërteta mund të zgjidhet me komentim më të vogël, e gjendja nuk është sikurse me kundërthëniet absurde që gjenden në transmetimet e Librit të Shenjtë deri në ditët e sotme, kurse ata që protestantët i quajnë heretikë paraqitën një numër të madh të atyre kundërthënieve në librat e tyre dhe u qeshën me to.

Autori, All-llahu e shpërbleftë, në librin e tij paraqiti 50 kundërthënie të marra prej librit të Xhon Klarkut të botuar më 1839 në Londër, si dhe prej librit “Ecce Hommo” të botuar më 1813 në Londër dhe shumë libra tjerë që paraqesin kundërthëniet në qenësinë e Zotit dhe cilësitë e Tij në Dhjatën e vjetër dhe të rene. Ai nuk i paraqiti ato ngaqë një gjë e tillë i pëlqente, por vetëm që të sqarojë se refuzimet e dijetarëve protestantë ndaj haditheve të Muhammedit alejhis-salam janë më të dobëta se sa refuzimet e bijve të gjirit të tyre kundër teksteve të Librit të Shenjtë.

KREU VI

VËRTETIMI I SHPALLJES SË MUHAMMEDIT ALEJHIS-SELAM DHE MËNJANIMI I SHPIFJEVE TË PRIFTËRINJVE

PJESA E PARË

VËRTETIMI I SHPALLJES SË MUHAMMEDIT ALEJHIS-SELAM

Kjo pjesë përmbanë gjashtë drejtime:

Drejtimi i parë: Është paraqitja e mrekullive të shumta prej duarve të Muhammedit alejhis-selam, e ato mrekulli ndahen në dy lloje:

Lloji i parë: Është lajmërimi i fshehtësive të kaluara dhe të ardhme nga ana e Muhammedit alejhis-selam. Fshehtësitë e kaluara janë rrëfimet për të dërguarit para tij, rrëfimet e popujve të zhdukur të cilat nuk i dëgjoji prej askujt dhe nuk i huazoi nga asnjë libër. Këtë e theksoi All-llahu i Lartësuar në Kur'an në kaptinën Hud, verseti 49: “Këto janë disa nga rrëfimet e panjohura që po t'i shpallim ty, e që para këtij (Kur'anit) nuk i ke ditur as ti e as populli yt...”.

Ndërsa fshehtësitë e ardhme janë të shumta. Transmetohet prej Hudhejfiut i cili thotë: “U ngrit me një rast Muhammedi alejhis-selam në mesin tonë me një vend, ku nuk la asgjë pa përmendur se çka do të ndodhë në vendin e tij deri në Ditën e Kijametit. E mbajti mend ai që e mbajti mend dhe e harroi ai që e harroi...” (transmetuar nga Buhariu dhe Muslimi).

Imamët e Hadithit, All-llahu qoftë i kënaqur me ta, transmetojnë se Muhammedi alejhis-selam:

- I lajmëroi shokët për çlirimin e Mekkes, Mesxhid El-Aksa (në Jerusalem), Jemenit, Shamit dhe Irakut.
 - I lajmëroi se do të realizohet siguria saqë femra do të jetë e sigurt të udhëtojnë prej Hirës (së Irakut) e deri në Mekke dhe s'do të frikohet prej askujt përveç prej All-llahut.
 - I lajmëroi, gjithashtu, se Hajberi (në veri të Arabisë Saudite) do të çlirohet të nesërmen nga dora e Aliut radiall-llahu anhu.
 - Ai i lajmëroi se muslimanët do ta ndajnë thesarin e mbretërisë persiane dhe të asaj romake (dy fuqitë më të mëdha të asaj kohe).
 - Po ashtu i lajmëroi se vajzat persiane do t'u shërbejnë atyre.
- Pa dyshim, të gjitha këto ngjarje u realizuan gjatë jetës së shokëve të Muhammedit alejhis-selam mu ashtu si ai i paralajmëroi.
- Ai i lajmëroi, gjithashtu, se Ummeti i tij do të ndahet në 73 grupe.
 - dhe se fatkeqësitë nuk mund të paraqiten derisa Omeri radiall-llahu anhu është gjallë, e cila gjë edhe u realizua
 - dhe se Mehdiu radiall-llahu anhu do të paraqitet
 - se Isau alejhis-selam do të zbresë nga qielli (para Kiametit).
 - dhe se Dexhalli do të paraqitet (para Kiametit).

Tri ngjarjet e fundit do të paraqiten (në prag të ditës së fundit) nëse do All-llahu, Ai është i Gjithëdijshti.

- se Osman Ibn Afani (halifi i tretë) do të vritet duke lexuar në Mus'haf (Kur'an)
- se Aliu radially-llahu anhu (halifi i katërt) do të vritet, e cila gjë ndodhi sikurse lajmëroi Muhammedi alejhis-selam,
- dhe se Amarin do ta vrasë grupi jo i drejtë, lakmues (fietu el-bagije), e atë e vrau ushtria e Muaviut radially-llahu anhu (që në të vërtetë ishte grupi gabimtar).
- dhe shumë shembuj të tjerë, të cilët argumentojnë realitetin e shpalljes së Muhammedit alejhis-selam

Lloji i dytë: Janë ndodhitë e mbinatyrshme që i paraqiti Muhammedi alejhis-selam dhe numri i tyre arrinë mbi 1000. Autori në librin e tij paraqiti 40 ndodhi, e ne do të paraqesim vetëm disa nga ato:

1. - All-llahu i Lartësuar në versetin 1 të kaptinës El-Isra thotë: “Pa të meta është Lartmadhëria e Atij që robin e vet e kaloi në një pjesë të natës prej Mesxhidi Haramit (prej Qabes) gjer në Mesxhidi Aksa (Bejti Makdes), rrethinën e së cilës ne e kemi bekuar. (Ia bëme këtë udhëtim Muhammedit) për t’i treguar atij disa nga argumentet tona...”

Ky verset kur'anor dhe hadithet e vërteta argumentojnë se Mi'raxhi (shkuarja e Muhammedit alejhis-selam në qiej dhe mbi to) ishte në gjendje të zgjuar dhe me trup; ndërsa hadithet janë mjaft të qarta në argumentimin e kësaj. Verseti i lartpërmendur argumenton se Mi'raxhi u realizua me

trup dhe në gjendje të zgjuar, sepse ai përdori fjalën “Abd” - robin e Tij - që ka për qëllim trupin dhe shpirtin. Në versetin 9-10 të kaptinës El-Alek, All-llahu i Lartësuar thotë: “A e din atë që pengon një rob (të Zotit) kur ai falet?!” , prandaj, All-llahu i Lartësuar këtu ka për qëllim robin e Tij me trup dhe me shpirt. Argument tjetër se Mi’raxhi u realizua me trup dhe në gjendje të zgjuar është refuzimi dhe mosbesimi i pabesimtarëve (të Mekkes), sepse sikur Mi’raxhi të bëhej pa trup dhe jo në gjendje të zgjuar (vetëm si një lloj ëndrre), me siguri nuk do ta konsideronin pabesimtarët si një gjë e pamundur dhe nuk do ta refuzonin, meqë një gjë e tillë, në andërr, nuk konsiderohet e pamundur. Por Krijuesi i Gjithësisë kur dëshiron diçka atë nuk mund ta pengojë asgjë, kurse arritja e një shpejtësie të tillë në trupin e Muhammedit alejhis-salam është e mundshme me fuqinë dhe ndihmën e All-llahut të Lartësuar.

2. - Rrjedhja e ujit nga mesi i gishtërinjve të Muhammedit alejhis-salam në shumë vende, e kjo mrekulli është më e madhe se sa rrjedha e ujit nga guri të cilën gjë e bëri Musau alejhis-salam, sepse rrjedha e ujit prej gurit është e natyrshme por rrjedhja e tij prej gjakut dhe mishit nuk i ndodhi askujt përveç Muhammedit alejhis-salam. Transmetohet nga Enes Ibn Maliku radiall-llahu anhu i cili thotë: “E kam parë Të dërguarin e All-llahut (Muhammedin alejhis-salam), kur koha e Ikindisë (namazi i tretë me radhë) kishte ardhë, ndërsa njerëzit kërkonin ujë (që të marrin abdest) por nuk gjetën askund. Në atë moment i sollën Të dërguarit të All-llahut një enë me ujë, me ç’rast ai vendosi në të dorën e tij dhe urdhëroi që të marrin abdest prej asaj ene. (Enes ibn Maliku) thotë: E kam parë ujin kur ai rridhte nga mesi i gishtërinjve të Muhammedit alejhis-salam, e i gjithë njerëzimi mori abdest. Kjo mrekulli ndodhi në Zevra afër tregut të Medines.

3. - Transmetohet nga Xhabiri radiall-llahu anhu i cili thotë: “Ditën e Hudejbisë (kur muslimanët lidhën paqe me idhujtarët e Mekkes) i kaploi etja shokët e Muhammedit alejhis-salam, ndërsa

përpara Muhammedit alejhis-salam gjendej një kovë (me ujë) nga e cila ai mori abdest, e shokët e tij iu afruan dhe i thanë: Ne nuk kemi ujë tjetër përveç ujit që është në kovën tënde. Atëherë Muhammedi alejhis-salam vendosi dorën e tij në kovë dhe uji filloj të rrjedh nga mesi i gishtërinjve të tij ngjashëm me rrjedhjen e burimeve”. Në atë vend ishin 1400 shokë të tij.

4 - Transmetohet nga Ejub El-Ensariu se ai përgatiti për Muhammedin alejhis-salam dhe Ebu Bekrin radiallyllahu anhu ushqim i cili do tu mjaftonte atyre dyve, e Muhammedi alejhis-salam i tha: Thirri 30 persona prej ensarëve (banorëve të Medines) të famshëm, të cilët ai i thirri dhe hëngrën derisa edhe e lanë ushqimin. Pastaj i tha atij: Thirri 60 persona të tjerë, të cilët vepruan sikurse edhe të parët. Në fund i tha atij: Thirri 70 persona të tjerë, të cilët u ngopën derisa e lanë ushqimin. Të gjithë ata njerëz i besuan Muhammedit alejhis-salam dhe ia dhanë besën atij. Ejub El-Ensariu thotë se atë ditë nga ushqimi im hëngrën 180 veta.

5. - Transmetohet nga Ibn Omeri radiallyllahu anhu i cili thotë: “Ishim me Të dërguarin e Allahut në një udhëtim kur iu afrua një beduin të cilit ai i tha:

“O bediun, nga je nisur? Ai i tha: Në familjen time. Muhammedi alejhis-salam i tha: A dëshiron të pranosh një të mirë? Ai i tha: Çfarë është ajo e mirë? Muhamedi alejhis-salam i tha: Të dëshmosh se nuk ka zot tjetër përveç Allahut dhe se Muhammedi alejhis-salam është rob dhe I dërguar i Tij. Ai tha: Kush është ai që dëshmon atë që ti je duke e thënë? Muhammedi alejhis-salam i tha: Kjo pemë e vyshkur do të dëshmojë. Ajo pemë gjendej në breg të një lugine. Pema iu afrua Muhammedit alejhis-salam duke brazduar tokën derisa u ndal para tij, e Muhammedi alejhis-salam kërkoi prej asaj peme tri herë të dëshmojë dhe ajo dëshmoi ashtu siç kërkoi Muhammedi alejhis-salam Pastaj pema u rikthye në vendin e saj të mëparshëm”.

6. - Transmetohet prej Ibn Abbasit i cili thotë: Gjendeshin rreth Qabes 360 idhuj dhe kur Muhammedi alejhis-selam hyri në Qabe vitin e çlirimit, filloi me shkopin e tij të bëjë shenjë nga ata pa i prekur fare dhe thoshte: “Dhe thuaj: Erdhi e vërteta e u zhduk e kota. Vërtet e kota gjithnjë ka qenë e zhdukur” (El-Isra 81), dhe kur ai bënte me shenjë një idhull në fytyrën e tij ai rrëzohej në shpinë, e kur ai bënte me shenjë një idhull në shpinën e tij ai rrëzohej në fytyrë, derisa nuk mbeti asnjë idhull (pa u rrëzuar).

7. - Xhabiri radiall-llahu anhu preu një dele të cilën e pjeku dhe e përvëloi në enën e tij e pastaj ia afroi atë Të dërguarit të All-llahut. Hëngrën nga ajo ata që ishin të pranishëm dhe Muhammedi alejhis-selam u thoshte atyre: Hani dhe mos theni asnjë asht, e në fund Muhammedi alejhis-selam i tuboi eshtrat dhe vendosi dorën e tij mbi to, tha disa fjalë ndërsa delja u ngrit dhe lëvizte bishtin e saj.

8. - Transmetohet nga Ibn Abbasi radiall-llahu anhu i cili thotë: “Erdhi një grua te Muhammedi alejhis-selam dhe me vete kishte djalin e saj që ishte çmendur. Muhammedi alejhis-selam ia fshiu atij gjoksin dhe ai volli çdo gjë nga barku i tij, e nga barku i tij nxori diç të ngjashëm me një këlysh (qeni) të zi dhe u shërua”.

9. - Iu derdh kusia Muhamed ibn Hatbit në bërryl (kusia ishte me ujë të vluar) kur ai ishte fëmijë. Muhammedi alejhis-selam ia fshiu dorën dhe bëri dua për të dhe i fryu (në bërryl) e dora mënjëherë iu shërua.

10. - Kur Kisrau (mbreti persian) grisi letrën e Muhamedit alejhis-selam, ai bëri dua kundër tij dhe kërkoi nga All-llahu që ta shkatërrojë mbretërinë e tij, e mbretit nuk i mbeti kurrfarë providence e as persianëve nuk u mbeti sundimi në vendet tjera të botës.

11. - Transmetohet nga Osman ibn Hanefiu se një i verbër i tha të Dërguarit të All-llahut: Lute All-llahun të më shërojë prej vërbërisë sime. Ai i tha: Shko merr abdest e fali dy reqate dhe thuaj: O Zot! Ty të lutem dhe Ty të drejtohem për hir Të të dërguarit tënd Muhammedit, Të dërguarit të mëshirës. O Muhammed, unë i drejtohem bashkë me ty Zotit tënd të më shërojë verbërinë time. O Zot shëroje për hir timin. Thotë (Osman ibn Hanefiu): Ai u kthye ndërsa All-llahu ia kishte kthyer të pamurit.

Drejtimi i dytë: Morali, virtytet dhe vlerat e posaçme të Muhammedit alejhis-selam.

Muhammedi alejhis-selam kishte moral të lartë, virtyte të shumta dhe përsosuri praktike e teorike. Gjithashtu ai posedonte zellshmëri shpirtërore, trupore, familjare dhe atdhetare të cilat vërtetojnë, pa dyshim, se ato nuk mund t'i posedojë askush përveç një i dërguar. Ka mundësi që dikush të posedojë njërën nga ato cilësi, por me të gjitha ato virtyte mund të posedojnë vetëm të dërguarit. Prandaj ekzistimi i të gjitha atyre virtyteve në personalitetin e Muhammedit alejhis-selam është argument i shpalljes së tij. Ato virtyte i pranuan edhe kundërshtarët e Muhammedit alejhis-selam, si p.sh. krishteri Isban Hemis, njëri ndër armiq të dhe shpifësit më të përбетuar të Muhammedit alejhis-selam, por megjithatë, ai u detyrua të pranojë se Muhammedi alejhis-selam posedonte virtytet e lartpërmendura. Thënien e tij e paraqiti Seil në parathënien e përkthimit të tij të Kur'anit, f. 6, të botuar më 1850: "Ai (Muhammedi alejhis-selam) ishte fytyrëmirë dhe i pastër, metoda e tij ishte bindëse, mirësia ndaj të varfërve ishte natyrshmëri e tij, çdonjërin ai e trajtonte me sjellje të mirë, ishte trim kundër armiqve, e madhëronte Zotin pamasë, ishte i ashpër ndaj shpifësve dhe ndaj atyre që i keqtrajtonin të pastërtit, sikurse ishte i ashpër ndaj lavireve, vrasësve, racionalistëve, ambiciozëve, ndaj atyre që betoheshin rrejshëm, ndërsa shumica e këshillave të tij

udhëzonin në durim, fisnikëri, mëshirë, mirësi, mirësjellje dhe nderimin e prindërve, relativisht nderimin e të moshuarve etj. Ai gjithashtu ishte adhurues i përbetuar deri në pikën e fundit”.³²

Drejtimi i tretë: Është Ligji Islam i cili është një përbërje e jashtëzakonshme. Kushdo që vështron përfshirjen e jashtëzakonshme të Ligjit Islam, i përbërë prej besimeve, adhurimeve, procedimeve, politikës, edukatave dhe urtësive, pa dyshim do të përfundojë se ky ligj është i zbritur prej Zotit me anë të shpalljes, ndërsa I dërguari me atë ligj, pa dyshim është i Dërguar, kurse refuzimet e priftërinjve ndaj shpalljes së Muhammedit alejhis-salam janë prodhim i pastër i mërisë dhe i sorollatjes.

Drejtimi i katërt: Muhammedi alejhis-salam u dërgua te një popull idhujtar që nuk dinte shkrim-leximin dhe nuk njihte kurrfarë urtësie, dhe ke triumfi i Islamit ndaj feve të tjera u bë për një kohë të shkurtër.

All-llahu i Lartësuar e dërgoi Muhammedin alejhis-salam me Librin e ndritshëm dhe me urtësinë e qartë që ta ndriçojë botën me besim dhe mirësi, ndërsa ai me gjithë dobësinë, varfërinë dhe numrin e vogël të ndihmëtarëve të tij, u ngrit kundër gjithë botës (injorante), kundër pushtuesve dhe mizorëve dhe i zhvlerësoi mendimet e tyre, demaskoi ëndrrat e tyre, shkatërroi besimet dhe shtetet e tyre. Islami triumfoi për një kohë të shkurtër mbi të gjitha fetë në Lindje e në Perëndim. Përhapja e Islamit vazhdoi gjatë gjithë shekujve dhe kohëve e armiq të tij nuk mundën të triumfojnë mbi të, përkundër numrit të shumtë të tyre dhe përkundër përgatitjes së madhe,

³² Të gjitha këto janë fjalë të mira, mirëpo ky orientalist nuk e thotë cilësinë më të madhe me të cilën All-llahu e veçorizoi Muhammedin alejhis-salam, e pa dyshim ajo është shpallja e fundit.

përkundër armiqësisë dhe fanatizmit të tyre, si dhe përkundër mundimit përfundimtar që ta shuajnë dritën e Islamit dhe t'i shlyejnë gjurmët e tij. Prandaj, një gjë e tillë nuk mund të ndodhë përveç me ndihmën e All-llahut. Sikur Muhammedi alejhis-salam të mos ishte I dërguar i vërtetë, me siguri All-llahu do ta shkatërronte atë dhe do të përfundonte përkujtimin e tij në tokë, feja e tij do të përfundojë. Por All-llahu e përforcoi fenë e Tij kështu që ata nuk mund ta zhvlerësojnë, Ai e plotësoi fenë e Tij sikurse premtoi në versetin 8 të kaptinës Es-Saff: “Ata dëshirojnë ta shuajnë dritën e All-llahut (Fenë Islame) me thëniet e tyre (me fjalët e tyre të pavërteta), por All-llahu e plotëson dritën e Tij (e arrinë qëllimin e Tij) edhe pse e urrejnë jobesimtarët (hebrenjtë, krishterët, politeistët...)”.

Drejtimi i pestë: Muhammedi alejhis-salam u dërgua në kohën kur njerëzit kishin nevojë për të.

Arabët kishin nevojë për një njeri që do t'i ftonte në fenë e vërtetë e do t'i udhëzonte në rrugën e drejtë, sepse ata adhuronin idhujt dhe ndonjëherë varrosnin vajzat e lindura për së gjalli. Persianët besonin në dy zotër dhe lejonin martesën me nënën dhe vajzat e tyre; turqit shkatërronin qytetet e ndryshme dhe poshtëronin njerëzit, hindusët adhuronin lopën dhe i përuleshin drurit e gurit, hebrenjtë mohonin çdo të vërtetë, besonin në fenë antropomorfiste dhe përhapnin gënjeshtra dhe shpifje; krishterët besonin në Trini, adhuronin kryqin dhe fotografitë e shenjtërive. Të gjitha këto fe e sekte dhe të tjerat gjendeshin në rrugë të humbura e të devijuara nga e vërteta dhe merreshin me diç absurde, prandaj, urtësia e All-llahut vendosi që në atë kohë të dërgojë një të dërguar me udhëzimin dhe fenë e vërtetë që të jetë mëshirë për të gjitha botët. Asnjë njeri përveç Muhammedit alejhis-salam nuk ishte i përshtatshëm për këtë shpallje e për këtë çështje me rëndësi, e i cili më vonë do të ndërtojë atë fortifikatë të pathyer. Prandaj, ai me ndihmën e All-llahut eliminoi thëniet e kota dhe formalitetet devijuese ku pastaj filloi ndriçimi i diellit të

monoteizmit dhe i hënës së realitetit hyjnor, me çka mori fund errësira e politeizmit, idhujtarisë, trinisët dhe antropomorfisë.

Drejtimi i gjashtë: Paralajmërimet e të dërguarve të mëparshëm për shpalljen e Muhammedit alejhis-selam

Të dërguarit para Muhammedit alejhis-selam paralajmëruan shpalljen e tij, të cilën shpallje e paralajmëruan Librat qiellorë. Ja pra disa nga ato paralajmërimet që ta vërtetojmë këtë realitet:

1. - Pretendimi se hebrenjtë e pastaj të krishterët nuk pritnin ardhjen e asnjë të dërguari përveç ardhjes së Isaut alejhis-selam dhe të Elisë është pretendim jo i vërtetë dhe i pa bazë. Mirëpo ata pritnin edhe një të dërguar tjetër përveç atyre dyve, sepse dijetarët hebrenj që jetuan me Isaun alejhis-selam e pyetën Jahjanë (Gjon Pagëzuesin) alejhis-selam: *“Kush je ti?”*. Ai pranoi, nuk mohoi, por dëshmoi: *“Unë nuk jam Mesia!”* *“Kush je pra? - pyetën ata - A mos je Elia?”* *“Nuk jam!”* - u përgjigj. (Ata pyetën): *“A je i Dërguari?”* *“Jo!”* - ua ktheu... (Ungjilli i Gjonit 1:19-21). D.m.th. ata e pyetën a je ti i dërguari i premtuar që e paralajmëroi Musau alejhis-selam,” prej ku shihet se ky i dërguar pritej ngjashëm sikurse edhe Isau e Elia, dhe ai ishte i njohur sa që nuk kishte nevojë t'i përmendet emri dhe vetëm sinjalizimi ishte i mjaftueshëm (që të dihet se për kë është fjala).

2. - Pretendimi se Isau alejhis-selam ishte i dërguari i fundit është jo i vërtetë, meqë u kuptua më parë se pritej i dërguari i premtuar i cili nuk është as Isau e as Elia, prandaj Muhammedi alejhis-selam është i Dërguari i premtuar dhe nuk ka vend për shpifjet e refuzuesve, ngaqë çdonjëri e di se hebrenjtë e refuzojnë Isaun alejhis-selam dhe e përgënjeshtrojnë dhe nuk ka njeri më të dëmshëm për ata se Isau alejhis-selam Gjithashtu, me mijëra dijetarë dhe heretikë të cilët ishin të krishterë e u larguan nga kjo fe, duke e konsideruar jokorrekte, e refuzojnë Isaun alejhis-selam

dhe tallen me të dhe me pasuesit e tij, prandaj, ashtu siç refuzimi i hebrenjve dhe i dijetarëve naj Isaut alejhis-salam nuk pranohet tek të krishterët, gjithashtu edhe refuzimi i tyre ndaj Muhammedit alejhis-salam nuk pranohet tek ne.

Tani do të paraqesim disa paralajmërime për Muhammedin alejhis-salam të transmetuara në librat e tyre:

PARALAJMËRIMI I PARË:

Në librin “Ligji i Përtërirë” 18:17-22 thuhet:

“Më tha Zoti mua (Moisiut): E mirë është e gjithë ajo çka thanë, e Unë do t’u dërgoj atyre një të dërguar të ngjashëm me ty (Musaun) nga mesi i vëllezërve të tyre, e fjalët e mia do t’i vendosë në gojën e tij (atij të dërguari) dhe ai do t’ju flasë me çdo gjë që Unë e urdhëroj, e ai që nuk u bindet fjalëve të atij i cili flet me emrin Tim, Unë do të jem hakmarrës i tij për atë (kryeneqësi). Ndërsa i dërguari që merr guxim të bëjë mendjemadhësi dhe të flasë në emrin Tim çka Unë nuk e urdhërova ose që flet në emër të zotërave të tjerë përveç Meje, le të vritet (ai i dërguar). Nëse përgjigjesh e thua në zemrën tënde: Si mund t’i dalloj fjalët me të cilat Zoti nuk foli, atëherë ky është argumenti yt: Atë çka i dërguari e tha në emrin Tim dhe nuk u realizua, nuk është fjalë e Zotit, por ai i dërguar e bëri atë që ta madhërojë vetveten, prandaj ti mos iu friko atij”.

Ky paralajmërim nuk ka për qëllim Jozuain siç supozojnë rabinët hebrenj, e as Isaun alejhis-selam siç supozojnë dijetarët protestantë, por ai paralajmëron Muhammedin alejhis-selam për këto arsye:

1. - Sepse hebrenjtë që jetonin në kohën e Isaut alejhis-selam pritnin të dërguarin e paralajmëruar, kurse ky i paralajmëruar nuk është Isau alejhis-selam e as Jozuai.
2. - Sepse në këtë paralajmërim është përmendur fjala “i ngjashëm me ty (Moisiun)”, e Jozuai dhe Isai alejhis-selam nuk mund të jenë të ngjashëm me Musaun alejhis-selam, sepse ata dy janë nga Beni Israilët dhe nuk ka ngjashmëri ndërmjet Jozuait dhe Musaut e as ndërmjet Isaut e Musaut alejhis-selam
- 3 - Sepse në këtë paralajmërim është cekur thënia “fjalët e mia do t’i vendosë në gojën e tij”, që sinjalizon se atij të dërguari do t’i zbritet Libri (i cili është Kur’ani), dhe se ai do të jetë analfabet që i mëson fjalët e Tij përmendësh, prandaj, një gjë e tillë nuk i përshtatet Jozuait meqë ai bie në kundërshtim me dy çështje (të paralajmërimit).
- 4 - Sepse në këtë paralajmërim thuhet “e ai që nuk u bindet fjalëve të tij i cili flet me emrin Tim, Unë do të jem hakmarrës i tij për atë”, kjo çështje u përmend këtu që ta madhërojë atë të dërguar të paralajmëruar, prandaj, doemos ai duhet të jetë i urdhëruar prej Zotit që të hakmerret kundër refuzuesve. Ky paralajmërim nuk i përshtatet Isaut a.s. sepse ligji i tij është i zhveshur nga dispozitat ndëshkuese, hakmarrëse, qortuese dhe nga dispozitat e Xhihadit.
- 5 - Sepse në këtë paralajmërim thuhet se ai i dërguar që i përshkruan All-llahut atë që Ai nuk e urdhëroi, do të vritet, prandaj, sikur Muhammedi alejhis-selam të mos ishte i dërguar i vërtetë, do

të vritej. Në versetin 44-46 të kaptinës el-Hakka, All-llahu i Lartësuar thotë: “Sikur të trillonte ai (Muhammedi) për ne ndonjë fjalë! Ne do ta kapim atë me fuqinë tonë, e pastaj do t’i këputnim atij arterien e zemrës”. Pra, Muhammedi alejhis-salam nuk u mbyt, por, All-llahu për të në versetin 67 të kaptinës el-Maide thotë: “All-llahu të garanton mbrojtjen prej njerëzve (prej armiqve)”. All-llahu ia realizoi atij premtimin e Tij, prandaj edhe nuk mundi askush ta vrasë atë derisa vdiq me vdekje natyrore. Ndërsa Jezui u vra dhe u kryqëzua, sipas supozimeve hebrenje dhe krishtere, andaj sikur ky paralajmërim të paralajmërojë atë, do të dilte se Jezui është i dërguar i rrejshëm siç thonë hebrenjtë. Ruana Zot nga një gjë e tillë!

6. - Sepse në këtë paralajmërim bëhet e ditur se rrëfimet e të dërguarit të rrejshëm për të ardhmen nuk janë të vërteta (nuk do të realizohen), ndërsa Muhammedi alejhis-salam paralajmëroi shumë çështje të ardhme të cilat edhe u realizuan. Atëherë ai është i dërguar i vërtetë e jo gënjeshtar.

PARALAJMËRIMI I DYTË:

Në librin “Ligji i Përtërirë” 32:21 thuhet:

“Me zot që Zot s’është më shtinë mendjen e zezë, më hidhëruan me idhujt e vetë të ndytë! Por dhe vetë do t’i bëjë mendjeshin, do t’i hidhëroj me përkrahjen e një populli të marrë!”

Me popullin e marrë nënkuptohen arabët, sepse ata kishin arritur piedestalin e injorancës dhe humbjes. Ata nuk posedonin kurrfarë diturie shkencore dhe nuk njihnin asgjë tjetër përveç adhurimit të idhujve ndërsa hebrenjtë i urrenin meqë ishin pasardhës të shërbëtores Haxhere.

Ky paralajmërim bën me dije se Beni Israilët e hidhëruan Zotin me adhurimet e tyre të kota, ndërsa Ai do t'i hidhërojë ata me përkrahjen e atyre që për ta ishin të marrë dhe injorantë. Ai edhe e realizoi këtë premtim, kështu që e dërgoi Muhammedin alejhis-salam të Dërguar tek arabët, i cili i udhëzoi në rrugën e drejtë, siç thotë All-llahu në versetin 2 të kapitullit el-Xhumua: “Ai është që arabëve të pashkolluar ua dërgoi peygamberin nga mesi i tyre që t’u lexojë ajetet e Tij, t’i pastrojë ata, t’ua mësojë Librin dhe sheriatin, edhe pse më parë ata ishin në një humbje të dukshme.”

PARALAJMËRIMI I TRETË:

Në librin “Isaia” 42:0-17 thuhet:

“Dhe ja pra ndodhitë e para u realizuan, dhe Unë ua paralajmëroj të rejtat, ua tregoj ato para se të ndodhin. Këngë të re Zotit këndon, falënderimin e Tij këndon anëve të botës, ju të cilët nëpër det lundroni dhe në te jetoni, ishujve dhe banorëve të tyre! Shkretëtira dhe qytetet e saj le ta ngrenë zërin! Fshatrat që Kajdari i mban le ta ngrenë zërin! Malësorët le të gëzohen nëpër male, prej majeve të maleve le të brohorisin! Zotit le t’i shprehet falënderim dhe falënderimi i Tij le të lajmërohet nëpër ishuj. Zoti del si një trim, si luftëtar zërin e ngrit. Ngre zërin, brohorit, fuqinë e

Tij mbi armiqtë e Tij e shfaq. Shumë jam përmbajtur, kam heshtur, jam tërhequr, por tani si lehonë do të bërtas dhe çdo gjë do të zhbijë dhe asgjësoj. Do të rrënoj male e kodra dhe nga ato do t'i thajë të gjitha barishtat, nga lumenjtë tokë të thatë do të bëj dhe të gjitha liqenet do t'i thajë. Të verbërit do t'i udhëzoj në rrugën që nuk e kanë ditur, do t'i hedh ata nëpër shtigje që nuk i kanë njohur; errësirën para tyre dritë do ta bëjë dhe viset e parrafshita të rrafshita do t'i bëjë. Atyre këtë do tua bëjë dhe nuk do t'i hedh. Atëherë ata që në idhuj të gdhendur mbështeten do të ikin dhe do të turpërohen, ata që idhujve të shkrirë u thonë: Ju jeni zotërat tanë!”

Siç shihet prej tekstit, Isaija në fillim tregoi disa ndodhi që ishin të pranishme, pastaj paralajmëroi ndodhitë që do të ndodhin në të ardhmen. Prandaj “këngë të re, këndon Zoti” ka për qëllim adhurimin në një mënyrë të re që gjendet në Ligjin islam, kurse përhapjen e tij në vendet më të largëta të botës, banorët e ishujve, qyteteve dhe fshatrave, ka për qëllim shpalljen e përgjithshme të Muhammedit alejhis-selam, emri Kajdar është sinjalizimi më i madh për të, sepse Muhammedi alejhis-selam është pasardhës i Kajdarit, të birit të Ismailit alejhis-selam. Thënia e tij “prej majeve të maleve le të brohorisin” është sinjalizim për adhurimin që bëhet në ditët e Haxhxhit, sepse haxhilerët brohorisin “Leb-bejkall-llahum-me leb-bejk” (Ty o Zot të përgjigjemi), ndërsa thënia e tij “falënderimi i Tij le të lajmërohet nëpër ishuj” nënkupton ezanin me anë të të cilit lajmërohen miliona njerëz anekënd botës në pesë kohët e namazit, kurse thënia “Zoti del si një trim, si luftëtar zërin e Tij e ngrit” nënkupton qëllimin e Xhihadit me një sinjalizim të bukur, duke paraqitur se lufta e tij dhe e pasuesve të tij është në emër të Zotit dhe e zhveshur nga epshet shpirtërore. Thënia “nuk do t'i hedh” nënkupton se Ummeti i tij është i mëshiruar. Thënia “atëherë ata që në idhuj të gdhendur mbështeten, do të ikin dhe do të turpërohen. Ata që idhujve të shkrirë u thonë: Ju jeni zotat tanë”, premtoi që adhuresit e idhujve siç ishin politeistët arabë

dhe adhuruesit e kryqit, të fotografive të shenjta, do të nënshtrohen dhe do të humbin. Ky premtim edhe u realizua. Politeistët arabë, Herkuli i madh i romakëve dhe Kisrau i Persisë ishin të etshëm për shuarjen e Dritës islame, por ata nuk përjetuan përveçse shkatërrimin e plotë. Kështu politeizmit nuk i mbeti gjurma në Gadishullin Arabik. Pushteti i Kistrasë totalisht mori fund dhe pushteti i kryqtarëve u zhbi nga tokat e Shamit, kështu që monoteizmi u përhap në Lindje e Perëndim.

PARALAJMËRIMI I KATËRT:

Në librin “Isaia” 65:1-6 thuhet:

“Ju përgjigja atyre që asgjë nuk më pyetën, i bëra të më gjejnë ata që nuk më kërkuan, popullit që në emrin Tim nuk thirrte i thashë: Ja Unë ku jam, ja Unë ku jam! Ç’do ditë Unë duart e mia ia zgjas popullit të padëgjueshëm, i cili rrugës së keqe ec prapa mendimeve të tij. Populli që vazhdimisht para syve të mi më hidhëron, i cili flijon në kopshte dhe në tulla tymos, i cili në varreza banon dhe në shpella fle; që mishin e derrit ha dhe në enët e tij ushqim të papastër mbanë. Ai që thotë: Shporru, mos u rrok për mua, sepse jam i shenjtë!... Po ai është tym në hojzit e mi, zjarr që gjithë ditën ndezet! Ja çka për vete vendosa: Nuk do të shuaj, por do të bëjë që ta mbajnë dënimin, po, do të bëjë që ta mbajnë dënimin”.

Thënia “Ju përgjigja atyre që asgjë nuk më pyetën...”, ka për qëllim arabët, sepse ata nuk dinin qenësinë e Zotit, cilësitë e as ligjet e Tij, prandaj as nuk e pyetnin Zotin e as nuk e kërkonin atë,

siç thotë All-llahu i Lartësuar në kaptinën Ali Imran në versetin 164: “Është e vërtetë se All-llahu u dha dhuratë të madhe besimtarëve, kur ndër ta, nga mesi i tyre të Dërguarin që atyre t’ua lexojë shpalljen e Tij, t’i pastrojë ata, t’ua mësojë Kur’anin dhe Sheriatin, edhe pse më parë ata ishin krejtësisht të humbur”. Assesi me këtë thënie nuk mund të jenë për qëllim grekët, kurse përshkrimi në citatin e dytë dhe të tretë është si për hebrenjtë ashtu edhe për të krishterët. Veçoritë e përmendura në citatin e katërt ia bashkangjiti gjendjes së të krishterëve, kurse veçorinë e përmendur në citatin e pestë ia bashkangjiti gjendjes së hebrenjve. Me këtë All-llahu i Lartësuar i prapësoi ata dhe zgjodhi Ummet-ul-Islamin.

PARALAJMËRIMI I PESTË:

Në Ungjillin e Mateut 13:31-33 thuhet:

“Mandej u tregoi një shëmbëlltiryre tjetër: “Mbretëria e qiellit është e ngjashme me kokrrën e sinapit, të cilin njeriu e mori dhe e mbolli në arën e vet. Ajo, pa dyshim është më e vogla ndër të gjitha farërat, por kur rritet bëhet më e madhe se të gjitha barishtat, zhvillohet në dru, saqë shpezët e qiellit, ndërtojnë çerdhe në degët e tij”.

Mbretëria qiellore është rruga shpëtimtare që u paraqit me ligjin e Muhammedit alejhis-selam, sepse ai u lind në një popull që urrehej prej gjithë botës, meqë në të shumtën e rasteve, ishin banorë të shkretëtirave, nuk njihnin dituritë dhe ndërtimtaritë, ishin të privuar nga epshet trupore dhe detyrimet botërore, kurse hebrenjtë i urrenin meqë ishin bijtë e Haxheres (robëresha që

Ibrahimi alejhis-salam e mori për grua). Kështu All-llahu i Lartësuar e dërgoi Muhammedin alejhis-salam nga mesi i tyre, kurse ligji i tij në fillim ishte sa një farë e sinapit, por meqë ai ishte universal u zhvillua për një kohë të shkurtër dhe përfshiu Lindjen e Perëndimin dhe shumica e idhujtarëve dhe e pasuesve të Librit (hebrej e të krishterë) përqafuluan fenë e Zotit dhe iu nënshtruan ligjit të Tij.³³

PJESA E DYTË

MËNJANIMI I SHPIFJEVE

Të krishterët pretendojnë se të dërguarit nuk gabojnë vetëm gjatë komunikimit të shpalljes, ndërsa në gjendjet tjera përveç komunikimit ata gabojnë, qoftë para shpalljes apo pas saj, e ata i bëjnë të gjitha mëkatet me qëllim, duke mos marrë parasysh gabimin dhe harresën. Ata bëjnë kurvëri me gratë e ndaluara (për martesë), duke mos marrë parasysh gratë e lejuara, adhurojnë idhujt dhe u ndërtojnë atyre faltore. Asnjë nga të dërguarit, sipas tyre, prej Ibrahimit alejhis-salam e deri te Jahjau alejhis-salam nuk shpëtoi nga kurvëria ose së paku që nuk u lind jashtë kurorës, prandaj, shpifjet e tyre ndaj Muhammedit alejhis-salam në disa çështje, që ata i konsiderojnë mëkate, sipas pretendimeve të pavlera të tyre, nuk e përfshijnë shpalljen e tij. Meqë dijetarët protestantë e tepruan me shpifjet e tyre kundër Muhammedit alejhis-salam, me qëllim të

³³ Autori në librin e tij paraqiti tetëmbëdhjetë paralajmëime të ndryshme në Dhjatën e vjetër dhe të renë, të cilat paralajmërojnë ardhjen e Të dërguarit të fundit, e ai është Muhammedi alejhis-salam

shkaktimit të naivitetit e dyshimit në krahasim me gënjeshttrat e tyre të kota kundër të dërguarve të mëparshëm, nga ato besime të tyre unë jam i pastër, ndërsa paraqitja e mosbesimit nuk don të thotë mosbesim. Ata pretendojnë:

1. Se Ademi alejhis-selam gaboi me qëllim kur nuk e pranoi mëkatin e tij dhe nuk u pendua për të deri në fund të jetës. Gjithashtu ai nuk kërkoi falje për mëkatin e tij përveç një herë (shiko rrëfimin e tij në librin “Zanafilla” 3:1).
2. Se Nuhi (Noja) alejhis-selam pinte alkool dhe mallkoi Kenaanin, të birin e të birit të tij Hamit (shiko librin “Zanafilla” 9:18-25).³⁴
3. Se Ibrahim alejhis-selam i adhuroi idhujt 70 vjet. Po ashtu ai gënjeu jo nga frika por me shpresë që të arrijë të mira për vete, gruan e tij Sarën e dorëzoi pa kurrfarë kundërshtimi dhe ajo ishte motra e tij, andaj martesë e tij me të llogaritet kurvëri (shiko librin “Zanafilla” 12:11-26 dhe 20:1-5).
4. Se Luti (Loti) alejhis-selam bëri kurvëri me dy bijat e tij me ç’rast ato lindën dy fëmijë. (shiko librin “Zanafilla” 19:30-38).
5. Se Is'haku (Izaku) alejhis-selam përgënjeshtroi dhe mbeti pa besim (shiko librin “Zanafilla” 26:6-7).

³⁴ Ky është një rrëfim i trilluar nga hebrenjtë, të cilin e shpifën për shkak të armiqësisë së tyre ndaj arabëve; sepse këta kanë prejardhjen nga Kanaani. Në librin “Zanafilla” thuhet se Noja mallkoi të birin e Hamit Kanaanit kurse ky atëbotë ende nuk ishte i lindur, prandaj shihet qartë se hebrenjtë e trilluan këtë rrëfim me qëllim që t’i fyejnë arabët, nga të cilët duhej të vinte I dërguari i fundit.

6. Se Jakubi alejhis-selam përgënjeshtroi babanë e tij dhe bleu paralindësinë dhe shpalljen prej Ezaut, vëllait të tij me pak thjerrëza (shiko librin “Zanafilla” 25:29-34 dhe 27:1-45).
7. Se Haruni (Aroni) alejhis-selam ndërtoi viçin të cilin e adhuroi dhe i urdhëroi Beni Israilët ta adhurojnë (shiko librin “Dalja” 32:1-6).
8. Se Musau (Moisiu) alejhis-selam refuzoi shpalljen andaj Zoti u hidhërua me të. Zoti ua ndaloi Musaut dhe Harunit hyrjen në Tokën e shenjtë sepse ata dy e përgënjeshtruan, nuk i besuan dhe nuk e madhëruan (shiko librin “Dalja” 4:10-34 dhe librin “Numrat” 20:12).
9. Se Davudi alejhis-selam bëri kurvëri me Urian e cila mbeti me barrë, ndërsa të shoqin e saj e mbyti me dinakëri dhe pastaj u martua me të (shiko librin “2 mbi Samuelin” 11:1-27).
10. Se Sulejmani u martua me adhurueset e idhujve dhe u ndërtoi faltore, dhe se në fund të jetës lëshoi fenë, ndërsa Zoti u hidhërua ndaj tij dhe ia shkatërroi mbretërinë (shiko librin “1 mbi Mbretërit” 11:1-11).

Si dhe shumë shembuj të tjerë që përmenden në Dhjatën e vjetër dhe të renë, e të cilët sqarojnë besimin e hebrenjve dhe të të krishterëve në të dërguarit, e kur ata nuk i konsiderojnë ato gjëra mëkate që zhvlerësojnë shpalljen e tyre, atëherë a nuk u vjen turp ta refuzojnë Muhammedin alejhis-selam në disa çështje jo të rëndësishme?!

Tani do të paraqesim disa shpifje të priftërinjve kundër Muhammedit alejhis-selam dhe përgënjeshttrimin e tyre:

SHPIFJA E PARË: Është shpifja kundër Xhihadit. Kjo sipas pretendimeve të tyre është njëra nga shpifjet më të mëdha. Para paraqitjes së përgënjeshtimit të tyre, autori paraqiti disa çështje si vijon:

Çështja e parë: Zoti urren mosbesimin dhe për të dënon në botën e ardhme, e gjithashtu ai e urren mosbindjen. Ai ndonjëherë, i dënon mosbesimtarët dhe mosbindësit në këtë botë. Ai në përgjithësi i dënon me përmbytje mu ashtu siç ndodhi në kohën e Nuhit alejhis-selam, kur All-llahu shkatërroi çdo gjë përveç atyre që gjendeshin në anije, (shiko librin “Zanafilla” 7:10-24), e ndonjëherë i shkatërron me përmbytjen e një grupi, siç ndodhi në kohën e Musaut alejhis-selam, kur All-llahu fundosi Faraonin dhe ushtrinë e tij (shiko librin “Dalja” 14:21-31). Ndonjëherë, Ai ata i shkatërron rastësisht, siç ndodhi natën kur Beni Israilët dolën prej Egjiptit, kur vdiq i biri më i madh i çdo njeriu dhe ngordhën viçat e parë në Egjipt (shiko librin “Dalja” 12:29-33), e ndonjëherë i shkatërron me squfur dhe zjarr, që ua zbriti prej qiellit dhe me përmbysjen e qyteteve, siç ndodhi në kohën e Lutit alejhis-selam (shiko librin “Zanafilla” 19:23-29). Ndonjëherë i shkatërroi me sëmundje të ndyshme siç ndodhi me Azdogjanët (shiko librin “1 mbi Samuelin” 5:6-12), e ndonjëherë i shkatërroi me dërgimin e engjëllit që t’i shkatërrojë ata siç ndodhi me ushtrinë e Ashurianëve, kur engjëlli i dërguar prej Zotit për një natë mbyti 815 veta (shiko librin “2 mbi Mbretërit” 19:35).

Çështja e dytë: Të dërguarit e mëparshëm, gjithashtu, luftuan kundër pabesimtarëve dhe robëruan fëmijët e tyre, rrëmbyen pasurinë e tyre, prandaj, këto çështje nuk gjenden vetëm në Ligjin Islam. Ekzistojnë argumente të shumta për këtë në librat e tyre si p.sh.

1 - Në librin “Ligji i Përtërirë” 20:10-13 thuhet:

“Kur të arrish afër fshatit që ta luftosh atë, thirr (banorët e tij) pikësëpari në paqe, e nëse ai pranon dhe t’i hapë ty dyert e tij, i gjithë populli që është aty shpëtohet dhe bëhen robër të tu, ta japin xhizjen, e nëse ai (fshati) nuk dëshiron të lidhë me ty kontratë dhe fillon luftën kundër teje, luftoje edhe ti, e nëse Zoti yt ta dorëzon atë në dorën tënde, vriti të gjithë meshkujt që gjenden në te me teh të shpatës”.

2 - Në librin “Dalja” 23:23-24 thuhet:

“Dhe engjëlli Im shkon përpara teje dhe do të të shpjerë në vendin e Amorejve, të Hitejve, të Perezejve të Kamanejve, të Hivejve dhe të Jebusejve, të cilët Unë do t’i dëboj. Mos i nënshtroji dhe mos i adhuroni zotërat e tyre e mos veproni ngjashëm me veprat e tyre, por shkatërroni ata furishëm dhe copëtoi idhujt e tyre”.

3 - Në librin “Dalja” 34:12-13 për të gjashtë popujt thuhet:

“Ruaju të bësh kontratë me banorët e asaj toke tek të cilët je duke shkuar; që mos të jenë barrë e jotja, por, shkatërroi sakrificat e tyre, shkatërroi idhujt e tyre dhe ndërprej adhurimet e tyre”.

4 - Në librin “Dalja” 22:20, thuhet:

“Ai që ther për idhujt, duhet të mbytet”.

5 - Në librin “Ligji i Përtërirë” 13:1-16 thuhet se ai që fton në adhurimin e tjetërkujt përveç Zotit, edhe nëse ai është i dërguar me mrekulli, duhet të mbytet. Gjithashtu ai që fton në adhurimin e idhujve duhet të mbytet me gurë edhe nëse është nga të afërmit dhe shokët më të ngushtë, e nëse

i adhurojnë banorët e fshatit, të gjithë ata duhet të mbyten si dhe shtazët e tyre me armë, ndërsa fshatin dhe pasurinë e tyre duhet djegur, e pastaj ai bëhet kodrinë ku nuk ndërtohet më.

6 - Në librin “Numrat” 25:1-10, thuhet se kur Beni Israilët bënë kurvëri me vajzat e Moabit dhe iu përulën zotërave të tyre, Zoti urdhëroi që ata të vriten dhe “Musau mbyti nga ata 24000 veta”.

7 - Në librin “1 mbi Mbretërit” 18:17-40 thuhet, se Elija preu 450 veta prej atyre që i mveshën vetvetes se janë të dërguar të Baalëve.

Çështja e tretë: Nuk është e domosdoshme që dispozitat praktike që gjendeshin në ligjin e mëparshëm të mbesin edhe në ligjin e mëvonshëm. Madje nuk është e domosdoshme që ato dispozita të mbeten përgjithmonë në të njëjtin ligj, por lejohet që ato të ndryshojnë në proporcion me ndryshimin e dobive kohore dhe të obliguarve si p.sh. Xhihadi ishte prej dispozitave të ligjit të Musaut alejhis-selam, ndërsa ajo dispozitë nuk mbeti në ligjin e Isaut alejhis-selam.

Çështja e katërt: Dijetarët protestantë përvetësojnë gënjeshtren se Islami u përhap me shpatë. Ky pretendim është jo i vërtetë, ndërsa ata dhe të parët e tyre kur mbisundonin plotësisht mbi ndonjë vend, u munduan t’i eliminojë opozitarët e tyre. Ja pra disa situata të marra prej librave të tyre që vërtetojnë thënien tonë, si p.sh. libri “*Zbulimi i gjurmëve për rrëfimet e të dërguarve nga Beni Israilët*”, të cilin në persishte e përktheu prifti Merik, kurse origjinali i tij është në gjuhën angleze të cilin e shkroi prifti dr. Kejth, ku në f. 27 thotë:

“Konstantini i Madh (që jetoi përafërsisht 300 vjet para hixhretit), urdhëroi t’u prehen veshët hebrenjve dhe të dëbohen në vende të ndryshme, kurse mbreti i prijësve romakë, në shekullin V,

urdhëroi që ata të dëbohen prej Aleksandrisë, e cila gjatë një kohe të gjatë ishte vendsigurim i tyre dhe ku vinin prej çdo vendi e vendoseshin aty. Ai urdhëroi të shkatërrohen faltoret e tyre, ndaloi adhurimin e tyre, ndaloi pranimin e dëshmisë së tyre, ndaloi marrjen e testamentit nëse ndonjëri prej tyre linte testament në pasurinë e tij, e nëse dikush ngrihej (nga hebrenjtë) kundër atyre dispozitave, ua rrëmbente tërë pasurinë, vriste shumicën e tyre dhe e derdhte gjakun e tyre mizorisht saqë u tronditën të gjithë hebrenjtë e asaj krahine”.

Pastaj, ai në f. 29, thotë: “Populli katolik i masakronte ata (hebrejtë) duke besuar se ata janë mosbesimtarë, ndërsa paria e tyre mbajti një mbledhje konsultuese, në të cilën kundër tyre u zbatuan disa dispozita:

- Ai që mbron hebreun në dëm të krishterit është mëkatar dhe i larguar prej Krishterimit.
- Hebreut nuk duhet dhënë asnjë pozitë në asnjë shtet.
- Nëse krishteri është rob i hebreut, ai prej tani është i lirë.
- Askush nuk duhet ngrënë bashkë me hebreun dhe nuk duhet ta punësojë atë,
- Fëmijët e hebrenjve duhet të merren dhe të edukohen në shoqërinë krishtere.

Po ashtu në f. 30-31, thotë: “Mbretërit francezë planifikuan kundër hebrenjve një çështje: që t’u mundësojnë hebrenjve të pasurohen me fitim dhe tregti, e pastaj t’ua rrëmbejnë pasurinë. Kjo mizori, e shkaktoar prej lakmisë, arriti kulmin e saj, e kur Filip Augustusi u bë mbret i Francës, në fillim ua mori hebrenjve të pestën nga borxhet e tyre që ishin mbi të krishterët, ndërsa nga pjesët tjera hodhi poshtë kompetencën e të krishterëve dhe nuk u dha hebrenjve asnjë farë, e pastaj i

dëboi ata krejtësisht prej mbretërisë së tij. Edhe në mbretërinë e Austrisë u mbytën shumica e tyre e shumica u plaçkitën dhe nga ata shpëtuan vetëm një pakicë të cilët u krishteruan”.

Pastaj, ai në f. 32 thotë: “Transmetohet prej udhëtarit Suthi i cili thotë se populli portugez, para 50 vjetësh e merrte hebreun dhe e hedhte në zjarr, ndërsa meshkujt dhe femrat e tyre mblidheshin ditën e djegies së tij, sikur ajo të ishte ndonjë ditë feste. Ata ishin të lumtur ndërsa femrat e tyre këndonin nga gëzimi kur ai digjej në zjarr”.

Kjo ishte mizoria e të krishterëve ndaj hebrenjve. Tani do ta paraqesim mizorinë e krishterëve katolikë kundër krishterëve të sekteve tjera. Në librin “Trembëdhjetë Letra” të botuar në Bejrut në gjuhën arabe më 1849, f. 15-16, thuhet: “Ndërsa Kisha Romake shumëherë përdori tiraninë dhe dëbimin e dhembshëm kundër protestantëve, madje në mbretëritë evropiane supozohet se ajo hodhi në zjarr së paku 23000 veta nga ata që i besuan vetëm Jezuit e jo edhe Papës dhe morën për udhëzim në besimin dhe veprat e tyre vetëm Librat e Shenjtë. Ajo mbyti nga ata me mijëra e madje dhjetëmijëra me teh të shpatës, me burgje, dhe me dhembje e persekutime të ashpra. Në Francë gjatë një dite ajo mbyti 30000 veta dhe atë në ditën e quajtur “Dita e Bartolomeut (njëri prej dymbëdhjetë apostujve)”.

Çështja e pestë: Parimi i Xhihadit në Ligjin Islam është si vijon:

Në fillim pabesimtarët ftohen në Islam me anë të predikimit të mirë, e nëse ata e pranojnë Islamin janë të ngjashëm me ne (vëllezër tanë), e nëse nuk e pranojnë Islamin dhe janë prej politeistëve arabë, ata duhet të luftohen. Kjo dispozitë gjendej edhe në Ligjin e Musaut alejhis-selam kundër shtatë popujve, murtedit (ai që e braktisë fenë), sakrifikuesit të idhujve, ftuesit në adhurimin e idhujve, e nëse pabesimtarët nuk janë arabë dhe nuk pranojnë Islamin, duhet kërkuar

nga ata pagimin e xhizjes dhe t'i nështrohen shtetit islam. Nëse ata e pranojnë pagimin e xhizjes, atëherë gjaku dhe pasuria e tyre janë të ngjashme me gjakun dhe pasurinë tonë, e nëse nuk pranojnë edhe këtë, atëherë ata duhet të luftohen. Shembull për këtë që thamë është letra e Halid Ibn Velidit dërguar udhëheqësit të ushtrisë persiane, e cila është si vijon:

Bismil-lahirr-Rrahmanirr-Rrahim

“Nga Halid ibn Velidi Rustumit dhe Mihranit, zotërinjve Persianë:

Paqja qoftë me atë që ndjek rrugën e drejtë (Islamin) dhe ne ju ftojmë që ta pranoni Islamin, e nëse ju e refuzoni atë, ne kërkojmë nga ju dhënien e xhizjes me dorë dhe të mposhtur, e nëse edhe këtë e refuzoni, unë kam me vete një pari (ushtri) të cilët e duan luftën në rrugën e Zotit, sikurse persianët që e duan alkoolin. Paqja qoftë me atë që ndjek rrugën e drejtë”.

Pastaj letra paqësore e Omer ibn El-Hatabit që ua dërgoi të krishterëve të Shamit (Sirisë, Palestinës, Jordanisë dhe Libanit). Ai thotë:

Bismil-lahirr-Rrahmanirr-Rrahim

“Kjo është çka robi i All-llahut, Omeri, prijësi i besimdrejtëve ua la mbrojtje banorëve të Jerusalemit, mbrojtjen e tyre, të kishave, të kryqeve, mëkatarin dhe të devotshmin e tij dhe të tjerët: kishat e tyre nuk do të popullzohen dhe nuk do të shkatërrohen; asgjë nga ata nuk merret e

as nga kryqet e pasuria e tyre; ata nuk detyrohen në fenë e tyre; asnjë nga ata nuk dëmtohet, në Jerusalem nuk duhet të banojë asnjë hebre; populli i Jerusalemit duhet dhënë xhizjen e po ashtu edhe qytetet tjera; obligim i tyre është t'i dëbojnë romakët dhe vjedhësit prej aty; ai që largohet nga ai është i sigurt, ai dhe pasuria e tij, derisa ta arrijnë vendsigurimin e vet. Ai që mbetet aty është i mbrojtur dhe i takon pagimi i xhizjes ngjashëm me banorët e Jerusalemit; ata që dëshirojnë prej banorëve të Jerusalemit të bashkohen me romakët, vetë ata dhe pasuria e tyre e lënë betimin dhe kryqin e tyre janë të mbrojtur, betimi dhe kryqi i tyre derisa ta arrijnë vendsigurimin e tyre. Ai që gjendet aty prej vendeve të tjera ka të drejtë, nëse dëshiron, të qëndrojë aty dhe atij i takon dhënia e xhizjes ngjashëm me banorët e Jerusalemit, e kushdo që dëshiron mund të kthehet në vendin e vet, asgjë (prej xhizjes) nuk do të merret nga ata derisa të vijnë të korrurat...” etj.

Përveç kësaj, prijësi i besimdrejtëve Omer ibn El-Hatabi radiall-llahu anhu është i njohur me ashpërsinë dhe këmbëngulësinë e tij në çështjet islamike, ndërsa çlirimi i Shamit ishte një nga fitoret e tij më të mëdha ku ai mori pjesë në rrethimin e Jerusalemit, dhe kur krishterët pranuan dhënien e xhizjes ai nuk vrau asnjë prej tyre e as nuk i detyroi ta pranojnë Islamin. Atyre u paraqiti kushte të volitshme. Këtë e pranojnë edhe historianët dhe komentuesit e krishterë si Tamis Njutni e të tjerë.

Me këtë shihet dallimi i Xhihadit ndërmjet Ligjit Islam dhe atij të Musaut alejhis-selam Në Ligjin Islam pabesimtari pikësëpari thirret në Islam me predikim të mirë. Pa dyshim nuk ka kurrfarë të keqe nëse ai thirret në Islam, ndërsa në ligjin e Musaut alejhis-selam ai vritet pa kurrfarë predikimi, andaj nëse shikojmë me drejtësi dhe qëndrojmë larg kokëfortësisë dhe këmbënguljes,

do të vërejmë, se ashpërsia në çështjen e Xhihadit, vrasjen e murtedit (të dalurit nga feja) dhe atij që fton në adhurimin e idhujve në ligjin e Musaut alejhis-selam është më e fortë e më e madhe se sa ashpërsia e Islamit në këtë çështje. Prandaj, shpifja e tyre është jo e vërtetë. Çudi është se si ata (shpifësit) i mbyllin sytë përpara mizorëve dhe dhunimeve me anën e të cilave të parët e tyre përhapën besimin e tyre, ku pastaj ata obliguan ligje mizore kundër opozitarëve të tyre.

SHPIFJA E DYTË: Ata thonë: prej kushteve të pejgamberisë është paraqitja e mrekullive nga ai që pretendon se është i dërguar, ndërsa Muhammedi alejhis-selam nuk paraqiti asnjë mrekulli, e këtë ata e vërtetojnë me anën e disa verseleve kur'anore si p.sh. thënia e All-llahut në versetin 57 të kaptinës el-Enam: ***“...e për atë që kërkon shpejtimin e tij (dënimin), nuk e bëj unë, vendimi i takon vetëm All-llabut; Ai e rrëfen të vërtetën dhe Ai është Gjykatësi më i mirë”***, pastaj thënie e Tij në versetin 109 të kaptinës el-Enam: “Ata u betuan me një betim të fortë në All-llahun, se nëse u vjen atyre ndonjë mrekulli, do ta besojnë. Thuaj (Muhammed): “Çështja e atyre mrekullive është te All-llahu. E ku e dini ju, ndoshta kur të vijnë ato nuk u besojnë”, po ashtu edhe thënia e Tij në versetin 90-93 të kaptinës el-Isra: “Ata thanë (pabesimtarët e Mekkes): “Nuk të besojmë ty (Muhammed) derisa që të na nxjerrësh prej tokës burime. Ose (nuk të besojmë deri që) të posedosh kopshte me hurma e me rrush, e të bësh të rrjedhin vazhdimisht lumenj në mesin e tyre. Ose, (nuk të besojmë derisa) të bie mbi ne qielli copa-copa, ashtu si po mendon ti (se do të na dënojë Zoti), apo të na sjellësh All-llahun dhe engjëjt përpara nesh. Apo të kesh një shtëpi prej ari, apo të ngjitesh lart në qiell, po ne nuk të besojmë për ngjitjen tënde derisa të na sjellësh një libër që ta lexojmë! “Thuaju (atyre Muhammed): Subhanallah, i madhërishëm është Zoti im-, a mos jam unë tjetër përveç se një njeri i dërguar?”

Në përgjigjen ndaj kësaj shpifjeje, autori i librit vërtetoi se paraqitja e mrekullisë, sipas ungjillit, nuk është kusht prej kushteve të pejgamberisë, prandaj, mosparaqitja e tyre nuk argumenton mosekzistimin e pejgamberisë. Në Ungjillin e Gjonit 10:41 thuhet: “Shumë erdhën tek ai dhe thonin: “Gjoni (Jahjau), njëmend, nuk bëri asnjë mrekulli... “dhe në Ungjillin e Mateut 21:26 thuhet: “... sepse të gjithë e konsiderojnë Gjonin të dërguar”. Në Ungjillin e Mateut 11:9 përmendet thënia e Jezuit për Gjonin, se ai: “(Gjoni është) edhe më tepër se një i dërguar”. Ky është përshkrimi i Jahjasë apo Gjonit edhe pse ai nuk paraqiti asnjë mrekulli sipas dëshmimeve të shumicës së tyre, por megjithëkëtë pejgamberia e tij pranohet te të krishterët.

Kurse argumentimet e tyre me anë të verseleve kur'anore, të përmendura më parë, janë të kuptuara gabimisht si minimizim i tyre, sepse thënia e All-llahut “Atë që kërkonti shpejtimin e tij (dënimin)”, ka për qëllim dënimin e All-llahut, shpejtimin e të cilit ata e kërkuan, të përmendur në versetin 32 të kaptinës el-Enfal: “Dhe (përkujto) kur thanë: “O All-llah! Nëse është ky (Kur’ani) vërtet prej Teje, lësho gurë nga qielli kundër nesh, ose sillna ndonjë dënim të hidhur”, ndërsa qëllimi i versetit është: unë (Muhammedi) nuk posedoj mundësinë e dënimit për të cilin ju kërkonti shpejtimin e tij, “vendimi i takon vetëm All-llahut” në shpejtimin dhe vonimin e dënimit “Ai e rrëfen të vërtetën” d.m.th. gjykon të drejtën në shpejtimin apo vonimin e dënimit “dhe Ai është Gjykatësi më i mirë” d.m.th. kur Ai gjykon çështjen e tyre, përfundimisht, qëllimi i versetit është se dënimi atyre u zbret në kohën që All-llahu dëshiron zbritjen e tij, ndërsa Muhammedi alejhis-selam nuk ka mundësi ta shpejtojë atë apo ta vonojë. Pabesimtarëve edhe u zbriti dënimi në Betejën e Bedrit dhe pas saj, andaj verseti nuk argumenton se Muhammedi alejhis-selam nuk paraqiti asnjë mrekulli.

Ndërsa verseti i dytë “Ata u betuan me një betim të fortë në All-llahun se nëse u vjen atyre ndonjë mrekulli... “të cilën ata e dëshirojnë”, do të besojnë. Thuaj (Muhammed): Çështja e atyre mrekullive është te All-llahu”, Ai është i fuqishëm të paraqesë nga ato çfarë të dojë “e ku e dini ju (pabesimtarë)”, “pyetje në formë refuzuese “se ato” mrekullitë e dëshiruara “kur të vijnë (kur t’u paraqiten atyre), ata nuk u besojnë” d.m.th. ju nuk e dini, ndoshta ata nuk besojnë në ato. Kjo thënie argumenton se All-llahu nuk i zbriti ato mrekulli meqë e dinte se kur ato do t’u zbriten, ata nuk do t’u besojnë.

Ndërsa verseti i tretë “Ata thanë (pabesimtarët) me këmbëngulje “nuk të besojmë ty (Muhammed) deri që të na nxjerrësh prej tokës” tokës së Mekkes “burime” d.m.th. burime të rrjedhshme që nuk u shteret uji “ose (nuk të besojmë derisa) të posedosh kopshte me hurma e me rrush, e të bësh të rrjedhin vazhdimisht lumenjtë në mesin e tyre. Ose (nuk të besojmë derisa) të bie mbi ne qielli copa-copa, ashtu si po mendon ti”. Me këtë kanë për qëllim thënien e All-llahut në versetin 9 të kaptinës Sebe'e: “Sikur të duam, Ne e rrafshojmë tokën me ta ose shembim mbi ta copa nga qielli...” ndërsa verseti “apo të na sjellish All-llahun dhe engjëjt përpara nesh” d.m.th. si argument në realitetin e asaj që ti Muhammed je duke e pretenduar “ose të kesh një shtëpi prej ari” të zbuluar me ar “apo të ngjitesh lart në qiell” d.m.th. në lartësitë qiellore “por ne nuk do të besojmë për ngjitjen tënde” të vetme “derisa të na sjellësh një libër” prej qielli, e në të cilin gjendet vërtetësia jote. Transmetohet prej Ibn Abbasit radiall-llahu anhu se Abdullah ibn Ummeje ka thënë: “Nuk të besojmë ty (Muhammed) derisa të ndërtosh shkallë deri në qiell, pastaj të ngjitesh ti atje ndërsa unë të të shikoj derisa të arrish lartë, e pastaj të kthehesh me një dëftesë të hapur dhe me të katër engjëjt që dëshmojnë se ti je ai që pretendon”, “që ta lexojmë! Thuaju (atyre Muhammed): Subhanallah, i madhërishëm është Zoti im” duke u habitur nga

rivendikimet e tyre “a mos jam unë tjetër përveç një njeri i dërguar?” d.m.th. njeri sikurse edhe të dërguarit tjerë. Ata me këto rivendikime nuk kishin qëllim tjetër përveç se të kundërshtojnë, e sikur atyre t’u vinte ndonjë mrekulli do të thonin “Kjo është vetëm magji”.

Prandaj, të dërguarit nuk janë të obliguar të paraqesin mrekulli kurdo që ato i kërkojnë kundërshtarët, e posaçërisht nëse ato i kërkojnë me përbuzje apo si sprovim dhe përqeshje. Andaj All-llahu i Lartësuar në versetin 14-1 të kaptinës es-Saffat thotë: “E kur shohin ndonjë mrekulli, ata nxitojnë në përqeshje. Dhe thonë: “Ajo nuk është tjetër vetëm se magji e kulluar” d.m.th. e teprojnë në përqeshje dhe thonë: ajo pa dyshim është magji e qartë.

SHPIFJA E TRETË: Ka të bëjë me gratë dhe përmbanë pesë aspekte:

Aspekti i parë: Muslimanëve nuk u lejohej të martohen me më shumë se katër gra, ndërsa Muhammedi alejhis-selam nuk u martua me katër gra por me nëntë dhe shfaqti dispozitën e All-llahut se Ai i lejoi atij të martohet me më shumë se katër gra.

Aspekti i dytë: Prej kushteve të martesës me katër gra në Islam është drejtësia ndërmjet grave, ndërsa Muhammedi alejhis-selam shfaqti dispozitën e All-llahut ku nuk i kushtëzohet atij ky kusht.

Aspekti i tretë: Muhammedi alejhis-selam hyri me një rast në shtëpinë e Zejd ibn Harithit radiall-lahu anhu (bonjaku i Muhammedit alejhis-selam), e kur ai e ngriti mbulesën e derës i shkoi shikimi në gruan e Zejdut e cila quhej Zejneb Binti Xhahsh. Ajo ndikoi në te dhe tha: Subhanallah, i madhërishëm është All-llahu, e kur Zejdi e kuptoi këtë e shkurorëzoi gruan e tij dhe pastaj Muhammedi alejhis-selam u martua me të, e ai shfaqti se All-llahu i lejoi të martohet me të.

Aspekti i katërt: Muhammedi alejhis-selam mbeti me Marinë (robëreshën e Egjiptit me të cilin u martua) në shtëpinë e Hafses radiallyllahu anhu (gruaja e Muhammedit alejhis-selam ditën kur duhej të gjendet te Hafseja, kështu që ajo u hidhërua, e Muhammedi alejhis-selam tha: Ia ndaloj vetvetes (fjetjen me) Marinë, por nuk mundi të qëndrojë në këtë kushtëzim andaj edhe shfaqti se All-llahu ia lejoi atij atë (fjetjen me të) me prishjen e betimit dhe dhënien e keffares (larjen e fajit).

Aspekti i pestë: Pasuesve të tij iu lejohet martesë me gruan të cilës i ka vdekur i shoqi pas kalimit të iddetit (kohës së caktuar), ndërsa Muhammedi alejhis-selam shfaqti dispozitën e All-llahut ku nuk i lejohet askujt pas vdekjes së tij të martohet me gratë e tij.

Këto pesë aspekte janë përfundimi i mundimeve të tyre në këtë shpifje (është fjala për shpifjen e tretë), ndërsa autori paraqiti disa çështje në përgjigjen ndaj kësaj shpifjeje e ato janë:

Çështja e parë: Martesë me më shumë gra ishte e lejuar në ligjet e mëparshme, sepse Ibrahim alejhis-selam u martua me Sarën e pastaj edhe me Haxheren. Derisa Sara ishte gjallë, atë të dashurin e Zotit, Zoti e inspironte dhe e udhëhiqte në punë të mira, e sikur kurora e dytë të mos ishte e lejuar, me siguri Zoti nuk do t'i lejonte një gjë të tillë dhe do ta urdhëronte të shkuro-rëzohej. Jakubi alejhis-selam u martua me katër gra: Zelhen, Belhin, Rakelën dhe Lean, pastaj Gedeoni, i biri i Joashit u martua me shumë gra. Në librin “Gjykatësit” 8:30 thuhet: “Ai kishte 70 meshkuj që kishin dalë prej kurrizit të tij, sepse ai kishte shumë gra”. Davudi alejhis-selam gjithashtu u martua me shumë gra, emrat e të cilave janë të përmendur në librin “2 mbi Samuelin” 3:2-5, ndërsa Sulejmani u martua me 1000 gra, ku 700 prej tyre ishin të fiseve të mëdha dhe të mbretërve ndërsa 300 nga ato ishin robëresha siç thuhet në librin “1 mbi Mbretërit” 11:1-10

prandaj, në Dhjatën e vjetër nuk ekziston asgjë që do të vërtetonte ndalimin e martesës me më shumë gra, e sikur ajo martesë të ishte e ndaluar nga Musau alejhis-selam me siguri do ta shpallte.

Çështja e dytë: Realiteti në rastin e Zejnebes radiall-llahu anhu është si vijon: Ajo ishte vajza e hallës së Muhammedit alejhis-selam, dhe ishte e martuar me bonjakun e Muhammedit alejhis-selam Zejd ibn Harithin radiall-llahu anhu. Ky e shkurorëzoi atë dhe kur asaj i kaloi periodha e caktuar me Kur'an (iddeti), atë e martoi Muhammedi alejhis-selam. Verseti 37 në kaptinën el-Ahzab e sqaron këtë ngjarje e cila së bashku me komentimin është si vijon:

“(Përkujto) kur i the atij që All-llahu e kishte shpërblyer” d.m.th. Zejdin të cilin All-llahu e shpërbleu me Islam dhe besim “e edhe ti i pate bërë mirë”, duke e liruar atë (meqë ishte binjak i tij) “mos e lësho bashkëshorten tënde”, ai mendoi ta lëshojë Zejneben, ndërsa Muhammedi alejhis-selam i tha atij: Mos e shkurorëzo atë “dhe ki frikë nga All-llahu”, thuhet: në lëshimin e saj, dhe thuhet: në ankimin e tij ndaj Zejnebes; sepse Zejdi tha për të: Ajo po sillet me mendjemadhësi ndaj meje si shkak i prejardhjes së saj dhe jopërshtatshmërisë sime me të “e ti mbaje fshehtë në veten tënde atë që All-llahu do ta zbulojë”, se ti dëshiron të martohesh me Zejneben “dhe u frikohesh njerëzve” se do të thonë e mori gruan e tjetërkujt ose të të birit të tij (meqë ai ishte bonjaku i tij, e kjo tek arabët e kohës së xhahilijetit d.m.th. djali i tij). “Por më e drejtë është që t’i frikësohesh All-llahut”. Kjo thënie nuk ka për qëllim se Muhammedi alejhis-selam u frikohej njerëzve e nuk i frikohej All-llahut, por All-llahut dhe vetëm Atij është më e drejtë t’i frikohesh dhe mos t’i frikohesh askujt tjetër bashkë me Të, ndërsa ti i frikohesh Atij dhe njerëzve, pra, frikoju vetëm Atij, siç thotë Ai në versetin 39 të të njëjtës kaptinë: “(Ligji i All-llahut ndër Ata, të cilët i kumtojnë shpalljet e All-llahut, i frikësohen vetëm All-llahut e askujt tjetër pos Tij...”. Pastaj All-llahu në versetin para këtij vazhdon e thotë “E meqë Zejdi e kishte vendosur atë

që kishte menduar ndaj saj, ne ta kurorëzuar ty Atë” d.m.th. kur Zejdi e shkurorëzoi atë dhe i kaloi asaj iddeti “e për të mos pasur besimtarët vështirësi (mëkat) në martesë me gratë e të bijësuarve të tyre, kur ata heqin dorë prej tyre” d.m.th. gjithashtu kur ato shkurorëzohen dhe u kalon iddeti. Kjo thënie gjithashtu sinjalizon se martesë e Muhammedit alejhis-selam me Zejnebin nuk ishte shkak i shuarjes së epshit, por që me këtë të sqarojë një dispozitë, sepse Ligji Islam mbështetet edhe në veprat e Muhammedit alejhis-selam “e vendimi i All-llahut është i kryer” d.m.th. i realizuar. Atë që e vendos All-llahu, ajo edhe bëhet, All-llahu në versetin e ardhshëm sqaroi se edhe pse martesë e tij sqaroi një dispozitë, ajo përmbante edhe dobi, sepse martesë e tillë ishte e zhveshur prej intrigave.

Çështja e tretë: Çështjet ligjore nuk domethënë të jenë të njëjta në të gjitha ligjet ose t’u përshtaten traditave dhe mendimeve të popujve. Në librin “Veprat e Apostujve” 11:2-3 thuhet:”... dhe kur Pjetri u ngjiti në Jerusalem, e sulmonin besimtarët e rrethprerë dhe i thonin: “Ke hyrë në shtëpi të parrethprerëve dhe ke ngrënë me ta”.

Populli brahman i Indisë dhe popujt tjerë politeistë të Indisë janë mjaft të ashpër, sepse sipas tyre: nëse dikush ha ushqim me muslimanin, hebreun apo të krishterin dëbohet prej popullit të tyre, ndërsa martesë me gruan e të adoptuarit, pas shkurorëzimit të saj, ishte gjë e keqe për politeistët arabë, e pasi që Zejd ibn Harithi ishte i adoptuar i Muhammedit alejhis-selam, Muhammedi alejhis-selam u frikohej shpifjeve të politeistëve nëse martohej me Zejneben. Por kur All-llahu e urdhëroi të martohet që ta sqarojë këtë dispozitë islame, ai nuk ia vuri veshin traditës së politeistëve.

Çështja e katërt: Dijetarët shpifës protestantë nuk turpërohen dhe nuk shikojnë në përmbajtjen e librave të tyre të shenjtë, të cilët janë përplot kundërhënie, gabime dhe dispozita që ftojnë në përqeshje. Gjithashtu ata nuk shikojnë në mëkatet e të dërguarve, të farefisit dhe të pasuesve të tyre, sipas pretendimeve dhe besimeve të tyre të kota.

SHPIFJA E KATËRT: Ata thonë: Muhammedi alejhis-salam ishte mëkatar, andaj çdo mëkatar nuk është i përshtatshëm të ndërmjetësojë për mëkatarët tjerë.

Sa i përket parathënies së vogël, supozimit të tyre se Muhammedi alejhis-salam ishte mëkatar, ata e argumentojnë thënien e tyre me anë të versetit 55 të kaptinës Gafir: “Ti bëj durim, se premtimi i All-llahut është i vërtetë, kërko falje për mëkatin tënd, lartëso me falënderim Zotin tënd mbrëmje e mëngjes”, dhe me anën e versetit 1-2 të kaptinës el-Fet’h: “Ne ty të dhamë (vendosëm për) një fitore të sigurt, ashtu që All-llahu (pas fitores) të të lirojë ty prej mëkateve (që t’i mbathën) të mëparshme dhe prej atyre të mëvonshme (kur njerëzit do të pranojnë Fenë Islame dhe nuk do të jenë më mëkatarë)...”, dhe me anën e hadithit “(O Zot!) *Falmi mua (mëkatet) e para dhe të mëvonshme, atë që unë kam fshehur dhe atë që haptas kam bërë dhe ato për të cilat Ti je më i dijsëm se sa unë, Ti je parashtruesi dhe shtyrësi (i çështjeve), nuk ka zot tjetër përveç Teje*”.

Përgjigjja ndaj këtyre argumenteve është se parathënia e vogël e po ashtu edhe e madhja janë jo të sakta, ndërsa rezultati, pa dyshim, është i rrejshëm. Që të sqarojë kotësinë e tyre autori paraqiti disa çështje, e ato janë:

Çështja e parë: All-llahu është Zot dhe Krijues, ndërsa krijesat janë krijim i Tij, e çdo gjë që rrjedh prej Tij në shikim të krijesave, si p.sh. predikimi e qortimi i tyre, është me vend dhe domosdoshmëri e hyjnisë dhe krijimtarisë së Tij, e çdo gjë që rrjedh prej krijesave, si p.sh. lutjet

dhe pendimet e tyre, janë me vend dhe domosdoshmëri e adhurueshmërisë dhe krijimshmërisë së tyre. Atëherë, të dërguarit janë robërit e zgjedhur të All-llahut të cilët kanë të drejtë më shumë se sa të tjerët, ndërsa kuptimi i shembujve të lartpërmendur tekstualisht e sipërfaqshëm në thëniet e Allahut dhe lutjet e pendimet e të dërguarve, është gabim, e argumentet për këtë në Dhjatën e vjetër dhe të renë janë të shumta e posaçërisht në “Psalmet e Davudit” (Zeburi), si p.sh.:

1. - Në Ungjillin e Markut 10:17-18 thuhet: “Kur doli në rrugë, një njeri u lëshua vrap, ra në gjunj para tij dhe e pyeti: “Mësues i mirë, çka duhet të bëj për të fituar Jetën e pasosur? Pse më thua: i mirë? Askush s’është i mirë përveç Një Hyut të vetëm!”

2. - Në “Psalmet e Davudit” 22:1-4 thuhet: “O Perëndia ime, o Perëndia ime, përse më le në baltë? Përse nuk dëgjon kur të thërras? Përse je kaq larg? O Perëndia ime, ditë e natë të thërras për ndihmë por Ti nuk më jep përgjigje dhe nuk më jep asnjë shenjë.”

3 - Në Ungjillin e Mateut 6:12-13 gjendet lutja që ua mësoi Jezui nxënësve të tij: “Na fal fajet tona, sikurse ua falëm ne fajtorëve tanë! E mos lejo të biem në hamendje, por na shpëto nga i Ligu!” Kjo ishte lutja që Jezui ua mësoi nxënësve të tij, e meqë ai lutej shumë, atëherë edhe duhej që lutja e tij të fillojë “Na i fal fajet tona” duke e përsëritur këtë shumë herë, ndërsa pagabueshmëria edhe pse nuk është prej kushteve të peygamberisë të krishterët, megjithatë ata pretendojmë se Jezui është i pagabueshëm edhe në shikim të natyrës njerëzore. Prandaj, sipas kësaj Jezui është i mirë dhe i pranuar te Zoti, kurse lutjet e përmendura më parë ata nuk i kuptojnë tekstualisht dhe në kuptimin e tyre të sipërfaqshëm. Përndryshe Jezui patjetër duhet të jetë mëkatar e jo shpëtimtar, të cilit nuk i pranohet lutja, andaj patjetër duhet thënë se këto lutje janë domosdoshmëri e adhurueshmërisë dhe krijimshmërisë në shikim të natyrës njerëzore.

Çështja e dytë: Veprat e të dërguarve në të shumtën e rasteve janë shembuj për mësimin e popujve të tyre, që me këtë ata t'i vijojnë ata, e të dërguarit nuk kanë nevojë për vetveten me ato vepra.

Çështja e tretë: Termat e përdorur nëpër librat fetarë si p.sh.: namazi, zekati, agjërimi, haxhxi, kurorëzimi, shkurorëzimi etj., duhet të merren sipas kuptimeve të tyre fetare nëse nuk kush-tëzohet ndonjë pengesë, e termi mëkat në këtë terminologji fetare nëse përdoret për të dërguarit, atëherë ka kuptimin e gabimit i cili nuk shpëton prej të metës, ose lëshimi i një gjëje të rëndësishme.

Çështja e katërt: Përdorja e metaforës në fjalët e All-llahut dhe të dërguarve të Tij është e shumtë, si dhe shlyerja e ndajshesës gjithashtu paraqitet shumë herë në librat e tyre të shenjtë.

Çështja e pestë: Lutja ndonjëherë mund të ketë për qëllim vetëm devotshmërinë, siç është rasti me versetin 194 të kaptinës Ali Imran: “Zoti ynë, jepna atë që nëpërmjet të dërguarve tu na e premtove...”, sepse dhënia e atij premtimi pa dyshim do të realizohet. Megjithatë, Ai na urdhëroi ta kërkojmë atë premtim. E ngjashme është edhe thënia në versetin 112 të kaptinës el-Enbija: “... Zoti im, gjyko (mes meje dhe atyre gënjeshhtarëve) me të drejtë...”, edhe pse dihet se Ai gjykon vetëm me të drejtë.

Pastaj autori thotë: Istigfari: kërkimi i faljes, e kjo d.m.th. mbulimi i të keqes, mund të mendohet në dy aspekte:

I pari: me mbrojtjen prej tij, sepse atij që është i mbrojtur (prej mëkatit), i janë të fshehura epshet e kobshme.

I dyti: mbulimi i tij (mëkatit) pas veprimit të tij.

Atëherë, falja, sipas aspektit të parë, është për Muhammedin alejhis-selam, ndërsa falja, sipas aspektit të dytë, është për besimtarët dhe besimtare.

Imam Fahrud-din Rraziu në komentimin e versetit 19 të kaptinës Muhammed: “Atëherë dije se nuk ka zot tjetër pos All-llahut, kërko falje për mëkatin tënd, për të besimtarëve e të pabesimtarëve (të pafeve). All-llahu di për lëvizjet tuaja (për veprat) dhe për qëndrimin tuaj”, thotë: “Ky verset përfshinë në vete një hollësi, se Muhammedi alejhis-selam posedon tre relacione: një me All-llahun, një me vetveten dhe një me të tjerët. Sa i përket relacionit me All-llahun, është i obliguar ta njehojë Atë, kurse për vetveten është i obliguar të kërkojë falje për mëkatin e tij dhe të kërkojë nga All-llahu që mos të gabojë, dhe relacioni i tretë me besimtarët, është i obliguar që të kërkojë prej All-llahut falje për ta”.

Gjithashtu kërkimi i faljes mund të ketë për qëllim vetëm devotshmërinë, ose që kërkimi i faljes të mbetet rrugë në popullin e tij. Atëherë kur Muhammedi alejhis-selam kërkoi falje kishte për qëllim t’i mësojë pasuesit e tij: (Për të njëjtin verset) në komentin e Xhelalejnit thuhet: “I është thënë kjo me gjithë pagabueshmërinë e tij që me atë ta pasojë Ummeti i tij”.

Ndërsa qëllimi i lutjes së përmendur në Hadithin e Muhammedit alejhis-selam është: Meqë Muhammedi alejhis-selam ka pozitën më të lartë tek All-llahu, dhe ai e njeh atë më së miri, kurse çiltëria dhe interesimi i tij absolut në vërtetimin e tjetërkujt përveç All-llahut ishin për të gjendjet më të larta, ai e shihte interesimin me diç tjetër përveç Tij, edhe nëse ia interesim ishte i domosdoshëm (sikurse janë nevojat njerëzore), mungesë dhe pakësim në krahasim me përsosurinë e tij të lartë, kështu që ai kërkonte falje prej All-llahut (nga ato të meta njerëzore)

duke synuar kështu pozitën më të lartë (që All-llahu ia përgatiti), andaj ai interesim i domosdoshëm në krahasim me pozitën e tij më të lartë. Gjithashtu për të kishte pozitën e mëkatit për të cilin patjetër duhet të kërkojë falje, ose thënia e një lutjeje të tillë është nevojë e adhurueshmërisë, sikurse edhe Isau alejhis-selam, gjithashtu si nevojë e demantoi vlerën e tij, pranoi mëkatet dhe shumë herë lutej. “Na i fal fajet tona” dhe “Zoti im, Zoti im! Pse ke hequr dorë prej meje?!”.

Atëherë, logjikisht dhe tekstualisht, nuk ka kurrfarë pamundësie në qenien e Muhammedit alejhis-selam që të bëhet ndërmjetës për mëkatarët. O Zot! Jepja Muhammedit alejhis-selam pozitën më të lartë që Ti ia premtove dhe na dhuro neve ndërmjetësimin e tij në Ditën e kijametit. Bekimi e paqja qofshin mbi Muhammedin alejhis-selam, familjen dhe shokët e tij.

“I pastër e i lartë është Zoti yt, Zoti i Gjithëfuqishëm nga ajo që ata i përshkruajnë. Çdo e mirë qoftë ndaj të dërguarve. Falënderimi i qoftë All-llahut, Zotit të gjithësisë!” (Es-Safat, 180-182).